

KARADUL
JONATHAN STAGGE
BİR

Nanny Ordway ile Lottie Marin'in partisinde tanıştım. İlk gördüğümde bu genç kız benim hiç ilgimi çekmemişti. Fakat sonunda yanıldığımı anladım. Zaten bu yüzden de başımıza gelmedik kalmadı ya... Karım, safra kesesinden ameliyat olan annesini dinlenmesi için Jamaica'ya götürmüştü. Bense işlerim yoğun olduğu için New York'da kalmıştım. Aynı gece Lottie, oyundan sonra bana telefon etti. Saat gece yansını geçiyordu. "Peter, yukarı gelsene... Parti veriyorum."

Aslında partiye gitmek istemiyordum. Daha doğrusu karımın yokluğunda, bana dostluğunu kanıtlamaya çalışan Lottie'yle yüz göz olmak işime gelmiyordu. Ama karım Iris'i çok özlemiş, evin sessizliğinde onu büsbütün arar olmuştum. İşte bu yüzden bir değişiklik olsun diye Lottie'ye uğramaya karar verdim.

Lottie'nin dairesi tam üstümüzdedir. Kapıdan girer girmez salondaki kalabalığı görünce içim sıkıldı tabii. Zaten her cumartesi gecesi Lottie'nin evi tıklım tıklımdır. Nanny Ordway'i fark etmedim bile. Yani, o hiç de göze çarpacak bir kız değildi.

Lottie, beni görür görmez kapıya koşarak, "Peter, sevgilim," diye bağırdı. "Kendini yalnız hissedeceğini düşündüm. Yalnız başına kalmama gönlüm razı olmadı."

Lottie'yi senelerdir tanırım. Hele üstümüzdeki daireye taşındıklarından beri onu daha sık görmeye başladık. Üstelik, sahneye koyduğum son oyunda başrolü de ona verdim. Lottie, nedense Iris'le benim üzerime fazla düşmeye başladı. Aslında Lottie, ünlü bir yıldız olmasına ve dünyaca tanınmasına rağmen pek de sevilen bir insan değildir. Diğer oyuncular mümkün olduğu kadar ondan uzak durmaya çalışırlar. Çünkü Lottie, her şeye burnunu sokan, herkesi idareye kalkışan, haddini bilmez bir kadındır. Bütün bunlara rağmen Iris'le ben, onunla dost olduk. Gerçeği söylemek gerekirse birlikte çalıştığımız için bu bir zorunluluktur. Aslında Lottie son derece hırçın ve bencil bir kadındır. Herkes tarafından beğenilmek için can atıyordu. Ama bunu yapmayı da bir türlü beceremiyordu. Yani dost canlısı olmasına rağmen arkadaş edinebilecek bir tip değildi. Bütün kusurlarına rağmen Iris ve ben onunla iyi geçinip dostluğumuzu sürdürmeye çalışıyorduk.

Lottie'ye bir göz attım. Kadın oldukça şık, beyaz bir gece elbisesi giymişti. Sanki İngiltere Kraliçesine takdim edilecekti. Zavallı Lottie, zaten giyinmesini de bilmezdi. Onun için de basit bir partiye abartılı giysilerle gelmekten çekinmezdi. Küçük bir kasabada doğup büyüdüğü için birçok şeyi öğrenememişti. Giyim de bunlardan biriydi işte. Lottie, kolumu yakaladı. "Sevgilim, prodüktör Alec Ryder bugün Londra'dan geldi. 'Doğan Yıldızı' seyrettikten sonra bana hayran olmuş. Seninle konuşmak için can atıyor. Haydi gel. Brian sana bir içki hazırlasın." Koluma girerek beni bara doğru sürükledi. "Şey... Bu gece içiyorsun değil mi?"

Lottie, insanın kanını donduracak lâfları söylemekte doğrusu çok ustaydı. Seneler önce, -daha Iris'e rastlamadan önce- fazla içtiğimi öğrenmişti. İlk karımın ölümünden sonra içkiye düşmüş ve sonunda kendimi bir tedavi merkezinde bulmuştum. Beni tedavi eden doktorlar, üzülüğüm zaman içmememi tembih etmişlerdi. Bütün arkadaşlarım olanları unutmışlardı. Lottie böyle şeyleri hiç unutmaz bulduğu ilk fırsatta da hatırlamaktan geri kalmazdı.. Şimdi de bu sözleri söyleyerek ne kadar yakın bir dost olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bu arada beni sinirlendirdiğinin farkında bile değildi.

Öfkeyle, "Neden içmeyeyim, Lottie?" diye homurdandım.

Elimi sıktı. "Sen bilirsin, sevgilim. Ben sadece seni düşünerek üzülüyorum, hepsi o kadar."

Beni, son kocası Brian Mullen'in içki hazırladığı bara götürdü. Bar, dışbudak ve pirinçten yapılmıştı. Galiba bunu Lottie'ye bir televizyon şirketi hediye etmişti. Brian beni görünce beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. "Merhaba Peter... Bana bir dakika izin ver. Şu köşedeki, kızcağıza bir limonata götüreceğim."

Limonatayı alarak pencerenin önünde tek başına oturan bir kıza götürdü. İşte bu kız Nanny Ordway'di. En başında da belirttiğim gibi ben o sırada bunun farkında değildim. Açıkçası kıza pek bakmadım bile.

Brian geri gelip bana bir viski verdi. Lottie'de Alec Ryder'ı yanıma getirdi. Alec Ryder meşhur bir oyun yazarı ve prodüktördü. Çok tanınmış bir İngiliz tiyatro sanatçısıyla evliydi. Adam, Lottie'yi övdüğünde kadın bundan mutlu olduğunu belli ederek hemen adama iltifata başladı.

Ama Alec Ryder, New York'a neden geldiğini açıkladığında Lottie'nin de neşesi kaçiverdi. Adam, "Yeni bir oyun yazdım," dedi. "Şimdi bunu Londra'da sahneye koyacağım. Başrol için Amerikalı bir kadın oyuncu arıyorum. Bu role en uygun kişinin karınız olduğunu düşündüm, Mister Duluth... Acaba Iris Duluth, oyunumda başrolü oynamayı kabul eder mi?"

Daha adam sözünü bitirmeden Lottie atıldı. "Sevgilim bu imkânsız, Iris, bir sene dinlenmeye karar verdi. Onun için teklifini reddedeceğinden eminim."

Sözleri doğrudu ama Iris'le benim işime karışmaya da hakkı yoktu. Böyle bir şeyi ancak ben söyleyebilirdim.

Lottie, "İşte, böyle," diye devam etti. "Iris, bir yıl süreyle evinde oturmaya karar verdi. Biliyorsun Iris'le Peter birbirlerini çok severler. Tıpkı Brian'la benim gibi."

Bu arada sarışın bir kadın oyuncu Brian'a yaklaşmış hararetle bir şeyler anlatmaya koyulmuştu. Lottie, iki kadeh içer içmez kocasını kıskanmaya başlar ve onun kendisine ait olduğunu göstermek için elinden geleni yapardı. Brian'ın kadınla konuştuğunu görünce hemen ikisinin arasına girip kollarını kocasının boynuna doladı. Bundan sonra ne geleceğini gayet iyi biliyordum. Brian'la ne kadar mutlu olduklarını anlatacak ve Iris'le benim de en az

onlar kadar birbirimizi sevdiğimizi söyleyecekti. Uysal ve sakin bir insan olan Brian bu işe ses çıkarmıyordu. Ama ben böyle şeylere tahammül edemiyordum. Tanıdığım birini görmüş gibi bir davranarak bardan ayrıldım. Lottie canımı müthiş sıkımişti. Sadece içmem hakkındaki sözleri değil kadının sürekli olarak rol yapması da sinirime dokunuyordu. Lottie, oyun bittikten sonra bile nerede olursa olsun rolüne devam ediyordu. Birden tiyatrodan da sıkıldığımı anladım. Şöyle akli başında bir insan bulup onunla sohbet edecek, olmazsa aşağıya inip yatacaktım.

Salonda bir hayli insan vardı. Buna rağmen konuşacak kimseyi bulamadım. 'Doğan Yıldız' oyununda önemli bir rol verdiğim Gordon Ling bana uzaktan tatlı gülümsüyordu. Kırk beşine gelmesine rağmen hâlâ oldukça yakışıklı, çok neşeli ve bence çekilmez bir insan olan Gordon'la konuşacak halim yoktu. Zaten o da Lottie gibi günlük hayatında da rol yapmaya bayılan biriydi. Sonra Gordon'un oyundaki rolünü biraz kısaltmıştık. Bu yüzden bana şikâyete kalkışacağından emindim. Adamı görmemezliğe gelip pencereye yaklaştım.

İşte Nanny Ordway'le de bu yüzden tanıştım. Bu kıza sohbet etmeye niyetim yoktu. Ama yanından geçerken uzanıp koluma dokununca durakladım. Genç kız, "Benimle konuşmaz mısınız?" diye fısıldadı. "Çekilmez bir insan olduğumu sanmıyorum. Bu konuda sizin fikrinizi öğrenmek isterim."

Tanımadığım genç kızlardan daima çekinirim. Çünkü kızların yüzde doksanı bir prodüktör görünce ondan bir oyunda rol kapmaya çalışırlar. Bu türden olaylarla sıkça karşılaşmıştım.

Durup pencerenin önündeki koltukta oturan kıza öylesine baktım. Güzel değildi. Şık da sayılmazdı. Aksine kılıksız biri olduğunu düşündüm. Sonra çok genç olduğunu, üstelik makyaj bile yapmadığını farkettilim. Elinde bir limonata bardağı vardı. O zaman Brian'ın sözleri aklıma geldi. 'Şu köşede ki kızcağıza bir limonata götüreceğim.'

"Rica etsem oturmaz mısınız?" Sesi yumuşak ve tatlıydı. "Annem, 'Bir kız gittiği partide ilk yarım saatte bir arkadaş bulamazsa intihar etmeli,' derdi."

Kızın sesi hoşuma gitmişti. Hatta yüzünü bile beğendim. Gösterişsiz, kendi halinde bir insana benziyordu. Uzun siyah saçlarını içe kıvrıyordu. Nedense bana Bohemlerin yaşadığı Greenwich Village'i hatırlattı. Üstelik bu kız Iris'e hiç benzemiyordu. Buna memnun olmuştum. Çünkü karımı, daha ayrılmış çok az bir zaman geçmesine rağmen özlemiştim. Bana Iris 'i hatırlatmayan biriyle karşılaştığım için memnundum.

Ben de koltuğun yanındaki pufa iliştim. "Peki yarım saat oldu mu?"

"Yani bu gidişle intihar edip etmeyeceğimi mi soruyorsunuz? Evet, yarım saat geceli çok oldu. Kimse benimle konuşmadı. Tanıdıklar beni buraya getirdiler. Ama arkadaşlarını görünce beni unuttular. Nedense onlar önemli insanlara bayılıyorlar. Sizin öyle olmadığınızı ümit ederim. Umarım, siz de bu odadakilerin çoğunluğu gibi ünlü biri değilsinizdir."

"Ünlülerden hoşlanmıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Herhalde hoşlanmak gerekiyor... Ama şimdiye kadar ünlü biriyle tanışmadım. Hem tanışsam bile ne yapacağımı şaşırıyorum..."

"Bu iş sandığınız kadar zor değil. Hemen onları övmeye başlarsınız. Memnun kaldıkları için size özel bir ilgi gösterirler."

"Ya öyle mi?" Bacaklarını altına alarak bana döndü. "O halde bana kim olduğunuzu söyleyin. Ünlü biriyseniz, hemen sizi övmeye başlayacağım."

"Adım Peter Duluth," diye cevap verdim.

Yüzü kıpkırmızı kesildi. Utandığı belliydi. "Aman Tanrım!"

"Ne var? Ne oldu?"

"Siz... siz prodüktörsünüz galiba? Veya tiyatro ile bir ilginiz var... Hem Iris Duluth'la evlisiniz sanırım."

"Evet, öyle."

"Şey... Bunu tahmin etmemiştim... Yani... Ben böyle... Iris Duluth çok güzel bir yıldız. Hayatımda onun kadar güzel ve yetenekli bir oyuncu görmedim." Ayağa kalktı. "Affedersiniz... Az önceki sözlerim için özür dilerim."

"Yavrum, ben öcü filan değilim. Yani benden bu kadar çekinmen için bir sebep yok."

Tekrar koltuğa oturup gülmeye başladı.

"Ne var?" diye sordum. "Bu defa ne oldu?"

"Size gülüyorum. Çünkü hiç de anlattığınız tipe benzemiyorsunuz... Çok ünlü bir insansınız. Bunu söylememe rağmen bana iltifat etmediniz"

"Yavrum, ünlüler övüldüğünde iki şekilde hareket ederler. Bir kısmı gururlanır. Bir kısmı ise oldukça mütevazı davranırlar. İşte ben ikinci gruba giriyorum. Peki sen kimsin?"

Bu kez alaycı bir tavırla gülümseyerek, "Ben öyle önemli biri değilim. Sıradan bir insanım" dedi.

"Tiyatroda mısın?"

"Tanrı korusun."

"İşte buna memnun oldum. Peki ne iş yaparsın?"

"Sabah kalkarım.. Yemek yerim.. Yatar uyurum."

"Peki nasıl geçiniyorsun?"

"Şimdilik ekonomik durumum pek iyi sayılmaz. Aslında yazarım... Fakat henüz bir eserim yayınlanmadı. Zaten iyi bir yazar olduğumu da sanmıyorum."

"Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz. Hayır, yalan söyledim. Aslında yirmi yaşındayım. Hâlâ kendimi kandırmaya çalışıyorum. Yirmi yaşında değilmişim gibi davranıyorum. Çünkü yirmisine gelen bir insanın bir şeyler başarması gerekiyormuş."

O sırada kızın çok genç olduğunu tekrar hatırladım. Konuşmalarıyla beni çok şaşırttığı için bir ara onu daha büyük sanmıştım. Halbuki böyle bir sözü ancak çok genç birisi söyleyebilirdi. Sıkıntım hafifler gibi olmuştu.

"Biliyorum," diye güldüm. "Mozart on iki yaşındayken bir opera yazmış."

Nedense sinirlenir gibi oldu. "Evet, öyleymiş. İnsanın rahat rahat yaşlanmasına bile izin vermiyorlar. Mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyor. Yani yetenekli olduğunuzu göstermek zorundasınız."

"Demek şimdiye kadar yeteneklerini gösteremedin?"

"Maalesef hayır... Zaman zaman bu yüzden çok üzülüyüm oluyor."

"Limonata da insanı neşelendirecek bir şey değil. Neden içki içmiyorsun?"

"Hayır, teşekkür ederim. Alkol kullanmıyorum. Eskiden içerdim ama bıraktım. Ama yenilecek bir şeyler varsa hayır demem... Çünkü aklıktan bayılacak gibiyim."

"Lottie partilerinde yiyecek bir şey vermez, oyundan sonra eve dönünce Brian ona kocaman bir biftek hazırlar. Misafirler gelene kadar Lottie karnım doyurduğu için ondan sonra kimseye aldırmaz. Yani misafirlerin aç olabileceği aklına bile gelmez."

Bu sözleri neden söylediğimi bilmiyorum. Bir yabancıya Lottie'yi çekiştirmem dostluğa sığmayacak bir şeydi. Ama nedense bu kız bana hiç de yabancı gibi gelmiyordu. Birdenbire aklıma bir şey geldi. Zaten bu partiden sıkılmıştım. Kızcağz da açtı. Onu götürür, bir yerde karnını doyurabilirdim. Bu fikir beni heyecanlandırdı, Iris burada olsaydı, böyle bir işe kalkışmak aklıma bile gelmezdi. Ama genç bir kızla yemek yemenin ne kötülüğü vardı ki...

"Bu partiden sıkılmadın mı?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. "Galiba partidekiler benden sıkıldılar."

"Seni buraya getiren dostlarınız beklemek zorunda mısınız?"

"Yok canım? Beni başlarından atamadıkları için buraya getirmek zorunda kaldılar. Hem sanırım onlar çoktan gittiler."

"O halde seni yemeğe götürebilirim."

Genç kız telâşla, "Peki karınız," diye atıldı, "Iris Duluth ne olacak?"

"Karım seyahate gitti."

"Yaa?"

"Böyle, şaşıрман için bir neden yok, yavrum. Ben birdenbire karısının kendisini anlamadığından şikâyetçi olacak bir erkek değilim."

"Karınıza âşक्सınız değil mi? Sık sık gazetelerde Iris Duluth ve kocası hakkında yazılar çıkıyor. Karınızı çok sevdiğinizi okumuştum."

"Evet, karıma âşığım."

Bu sözleri duyunca memnuniyetle gülümsedi. "İşte buna sevindim. Beni yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Hâlâ adını söylemedin?"

"Nanny," diye cevap verdi. "Nanny Ordway."

Lottie'yle vedalaşıp tatsızlığa neden olmak istemiyordum ama biz tam kapıya doğru giderken o yetişti. "Peter, zavallı sevgilim. Seni çok ihmâl ettim." Susup Nanny Ordway'i dik dik süzdü. "Bu da kim böyle?"

"Seni, Miss Ordway'le tanıştırayım," diye mırıldandım. "Kendisi senin misafirlerinden biri. Şimdi bu bayanla gidip yemek yiyeceğiz. Ondan sonra da gidip uyuyacağım. Çünkü çok yorgunum. Brian'a benim için teşekkür et. Yarın sabah görüşürüz."

Lottie bir çadır kadar geniş eteğini toplayarak beni şöyle bir süzdü. Nihayet o parlak gözlerini yüzüme dikti. "Yaa?" Çok iyi bir oyuncu olduğu için bir kelimeyle çok şeyler ifade etmesini biliyordu. Bu 'Yaa' da neler gizliydi neler. Sonra elimdeki kadehi farkettiler. Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Hemen en yakın dostunun mahvolmasına seyirci kalan müşfik bir kadın rolüne giriverdi.

O anda gırtlığını sıkıkmam gerekirdi ama ben eğilip yanağını öptüm. "İyi geceler Lottie. Kendini fazla yorma." Sutton Place apartmanından çıktıktan sonra Nanny Ordway koluma girdi. "Kadın ne kadar kızdı değil mi? Yani Charlotte Marin oldukça sinirlendi."

"Lottie her şeyi kendisi plânlamak ister. Ona sorulmadan bir şey yapılmasına tahammül edemez."

"Charlotte Marin'in bana kızacağı aklıma bile gelmezdi. Buna çok şaşırdım doğrusu."

Kızı nereye yemeğe götüreceğimi düşünürken o kararını verdi. Madison Bulvarındaki pizzacıya gitmemizi teklif etti. Çoktandır böyle bir pizzacıya gitmemiştim. Tiyatrodan bir hayli yorgun çıktığım için bir arabaya atlayıp lüks bir lokantada yemek yemeyi tercih ederdim. Halbuki kızla yürümeye başlayınca bundan keyif aldığımı farkettiler. Ekim ayında ve vaktin çok geç olmasına rağmen hava sıcak, sokaklar oldukça kalabalıktı. Pizzacıda, pizzalarımızı ısmarladık. Kahvelerimiz de gelince konuşmaya koyulduk. Genç kızın siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Yirmisinden de küçük duruyordu. Ben genç kızlarla konuşurken kendimi oldukça yaşlı hissedirdim. Halbuki Nanny Ordway'in yanında hiç de rahatsız olmamıştım. Otuz yedi yaşında olmama rağmen Nanny'yle akranmışız gibi geldi bana. Bir taraftan da için için kendime gülüp duruyordum. On seneden beri karımdan başkasını düşünmemiştim, Iris gider gitmez, yeni tanıştığım genç bir kızla sohbet edip, pizza yemek bana bile garip geliyordu. Ama bu ara Iris'i

düşünmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Hem bu genç kıza karşı sadece dostane hisler duymaktaydım. "Karnın doydu mu, Nanny?"

"Evet, hayatımdan çok memnunum. Hem pizzayı çok severim. Altı ay ağızıma pizzadan başka bir şey koymadığımı hatırlıyorum da..."

"İyi ama aynı şeyi yemekten bıkmadın mı?"

"İşte yine yalan söyledim. Arada sırada sosis de yiyordum. Çünkü fazla param yoktu." Dikkatle yüzüme baktı.

"Parasızlık nedir bilir misiniz?"

"Hayır, Nanny, şimdiye kadar pek parasız kaldığımı hatırlamıyorum. Neden sordun?"

"Parasızlık bir bakıma eğlencelidir. Bu tıpkı âşık olmaya benzer. Sabah uyanınca içinizde bir özlem duyarsınız. Acaba daha ne kadar bekleyeceğim, diye düşünürsünüz. Öğleye kadar dakikalari sayarsınız. Hem özlemine çektiğiniz bir sevgili de değildir. Sadece birkaç lokma yemek yiyebilmek için can atarsınız."

"Peki, hâlâ parasız mısınız?"

"Evet, öyle."

"Ailenle mi oturuyorsun?"

"Hayır, tek başıyım.. Daha doğrusu onun gibi bir şey. Bostonlu bir kızla beraberiz." Kahve fincanını bırakarak beni süzdü. "Çok zenginsiniz... Zengin ve âşık... Herhalde bu çok zevkli bir şey. Özellikle de sevmek çok güzel bir duygu olmalı. Öyle değil mi?"

"Evet, doğru."

Nanny, hayranlıkla karımdan bahsetmeye başladı. Kızcağız karımın başrolü oynadığı bütün oyunları ve filmleri görmüştü. Iris'i içtenlikle övmesi çok hoşuma gitti. Sebebini bilemiyorum ama nedense Nanny Ordway'le konuşurken Iris'ten ayrılmamışım gibi geliyordu bana. Bu arada, Iris'i ancak bir ay sonra göreceğim, diye düşünmekten vazgeçtiğimi de farkettim. Artık, kendi kendime, karım yakında gelecek, diyordum.

Nanny Ordway, kahvesini bitirdikten sonra ayağa kalktı. "Artık eve dönmem gerekiyor."

"Bu kadar erken mi?"

"Evet, her sabah dokuzda çalışmaya başlarım."

"Mozart, sabahları altıda kalkarmış."

Neşeli bir kahkaha attı. "Haklısınız. Böyle ukalâlık ettiğim zaman bunu birlerinin bana hatırlatması gerekir. Zaten bütün suçum da bu."

Pizzacıdan çıkınca taksi çevirmek için yola baktığımda Nanny, bunu farkederek bana engel oldu. "Ben taksiye alışık değilim," diye güldü. "Yoksa New York'da metro olduğuna duymadınız mı? İsterseniz beni Lexington Bulvarındaki metro istasyonuna kadar götürebilirsiniz."

Metronun merdivenlerine gelince elini uzattı. "Hoşça-kalın. Bana bu gece bir şey öğrettiniz. Ünlülerden hoşlandığımı anladım."

"Ben de yirmi yaşına gelmesine rağmen bir şey başaramayan kızdan hoşlandım."

"Saçmalamayın kuzum. Ben bir hiçim. İyi geceler." Merdivenlerden inmeye başlayınca dayanamayarak arkasından seslendim. "Sana telefon edebilir miyim?"

"Rehberde ismim yok ki." Bir metro, istasyondan gürültüyle geçti.

"Öyleyse bana numaranı ver."

Cevap vermeden merdivenleri inen Nanny Ordway, bir anda gözden kayboldu. Biraz merdivenin başında bekledikten sonra dönüp yürüdüm. Eve giderken New York nedense bana bambaşka bir yer gibi gözükte. Sanki tanımadığım bir şehire düşmüştüm. Bu büyük şehir; tanışan, vedalaşan, ayrılan, kavga eden ve sevişen insanlarla doluydu. New York'da Nanny Ordway'e benzeyen bir sürü kız vardı herhalde. Bu kız sayesinde kısa bir süre için bile olsa, kendi dünyamdan ayrılmış, tamamıyla değişik bir âleme girmiştim.

Apartmana dönünce kapının altından içeriye atılmış telgrafı buldum. Merakla açtım. Karım, kendisini merak etmemem için hemen bana haber vermeyi düşünmüştü: 'Seyahat rahat geçti. Annem safra kesesini artık aramıyor. Seni çok özledim. Lottie'nin seni rahatsız etmesine izin verme. Sevgiler, Iris.'

Yatak odasına geçerek ağır ağır soyundum, Iris gideli beri bu oda bile bana yabancıydı. Kendimi bir otelde sandım. Yatağa uzanarak Iris'i düşünmeye başladım. Uzun bir süre sonra güç belâ uykuya dalmışım. Bu arada Nanny Ordway'i unutmuşum. Daha doğrusu öyle zannettim.

İKİ

Ertesi sabah saat on buçukta telefon çalınca uyandım. Yine Lottie arıyordu. Hemen, "Peter yalnız mısınız?" diye sordu.

"Allahaşkına Lottie, kiminle olacağımı sanıyorsun?" "Demek yalnızsın. Buna memnun oldum. Haydi yukarı gel. Kahvaltı hazır." "Kahvaltı mı?"

"Peter, tek başına orada oturup kahvaltı edemezsin ki. Hem Brian her şeyi hazırladı. Hemen yukarı gel."

Bu gidişle Lottie geceleri de beni kendi yatak odasında yatıracaktı galiba. Kadının elinden kurtulmak için mücadeleye yeltendim. "Aç değilim."

Bu sefer, Brian'ın neşeli sesini duydum. "Jambonlu yumurta pişirdim, Peter. Yukarı çıkınca iştahın açılır." Anlaşılan Brian da mutfaktaki telefondan konuşmayı dinliyordu.

"İyi ama..."

Lottie, "Saçmalama," diye kestirip attı. Herhalde Lottie, benimle konuşurken bir taraftan da önündeki bloknotu karalayıp duruyordu. Ne zaman sinirlense hemen boş bulduğu kâğıtlara türlü türlü şekiller çizmeye başladığı. "Beş dakikaya kadar gelmezsen, aşağıya inip seni buraya getirmesini bilirim."

Telefonu kapatarak esnedim. Uyanır uyanmaz yine Iris'i özlemeye başlamıştım. Lottie'yle başa çıkabilecek tek insan karımdı. Çünkü, ben zaman zaman kendimi tutamayarak Lottie'yle kavgaya başlıyordum. Böyle şeylere tahammülü olmayan kadın da surat asıyor, olur olmaz yerde tatsızlıklar çıkarıyor ve tiyatroya giderek etrafı kasıp kavuruyordu. İşin sonunda yine onun gönlünü almak bana düşüyordu. Çaresiz yataktan kalkıp sırtıma bir ropdöşambr geçirerek yukarı çıktım.

Kapıyı açan Lottie'nin kılığını görünce neredeyse kusacaktım. Ejderhalar işlenmiş kırmızı saten blûzla, fıstık rengi pantolonun üstüne giydiği Çin işi sabahlıkla hiç ilgisi yoktu. Son derece uyumsuz ve iğrenç bir görüntü sergiliyordu.. Bu kadın sabahları son derece zinde olur. Bu yüzden de insanı büsbütün rahatsız ederdi. Brian, evi iyice temizlemişti anlaşılabilir. Çünkü dün geceki partiye ait bir şey göremedim. Lottie yanağımdan öperek beni mutfağa sürükledi. Pazar günleri, Lottie'nin ve benim dairemi temizleyen kadın gelmiyordu. Lottie pazar günleri kocasıyla baş başa kahvaltı etmekten çok hoşlanıyordu. Daha doğrusu Lottie pazar gazetelerini okurken zavallı Brian da kahvaltı hazırlıyordu.

Mutfağa girince sarı bir önlük giymiş olan Brian'ın sofrayı kurduğunu gördüm. Doğrusu Lottie böyle bir koca bulduğu için çok şanslıydı. Beş yıl önce Hollywood'da ilk ve son filmi çeviren Brian'ı yakalamıştı. Montanalı basit bir adam olan Brian, Hollywood'da bir süre figüranlık yapmıştı. Aslında tam filmcilerin aradığı tipte bir erkekti. Uzun boylu, esmer, düzgün vücutlu ve oldukça yakışıklı bir adam. Ama, Brian hırslı ve yetenekli olmadığı için bir türlü şöhrete kavuşamamıştı. Lottie, Brian'la evlenir evlenmez, New York'a dönüp oyunlarda başrole çıkmaya devam etmişti. Hatta Brian da karısının büyük başarı gösterdiği oyunlarda küçük roller almıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, aslında Lottie, kocasının evde oturmasını tercih ediyordu. İşin tuhafı Brian da buna hiç itiraz etmiyordu. Karısına gelen mektuplara cevap veriyor, yemek pişiriyor, türlü türlü işlere koşuyordu. Daha da önemlisi sürekli olarak Lottie'yi överek onun egosunu besliyordu. Aslında Sanatkarlar Cemiyetinin Brian'a ödül vererek, teşekkür etmesi gerektiğini sık sık düşünmüştümdür. Çünkü o, Lottie Marin'i huzurlu ve mutlu ettiği için tiyatrodaki diğer sanatçılar rahat rahat çalışabiliyorlardı.

Lottie, Brian'ın getirdiği jambonlu yumurtayı iştahla yemeye başladı. Bir taraftan da gazetelerde kendisinden övgüyle bahseden yazıları yüksek sesle okuyordu. Bu duruma alışık olduğum için sesimi çıkarmadım. Fakat ara sıra beni süzmesinden aklının başka bir şeye takılmış olduğunu biliyordum. Çünkü, Lottie, son derece fesat bir mahlûktu. Neyse, daha on beş dakika bile geçmeden dayanamayarak atıldı. "Söyle bakalım, Peter. O kız kimdi?" Masum bir tavırla, "Hangi kız?" diye sordum. "Hangi kız olacak? Dün gece usulca buradan alıp gittiğin kıza kastediyorum."

"Söyledim ya, adı Nanny Ordway."

"Ama ben öyle birini davet etmedim ki... Şimdiye kadar böyle bir isim bile duymadım. Brian sen duydun mu?"

Spor sayfasını okuyan, Brian, "Ne dedin, sevgilim?" diye mırıldandı.

"Dün geceki partiye Nanny Ordway adında birini davet etmiş miydin diye soracaktım."

"Nanny Ordway mi? O da kim? Kendisini tanımam mı gerekiyor?"

"Kızı buraya başkaları getirmiş," diye söze karıştım.

Lottie, "Kim getirmiş?" diye diretti.

"Bilmiyorum. Kız, arkadaşlarının adını söylemedi."

"Misafirlerim böyle şeyler yapmasalar iyi olacak." Yine o boncuk gibi gözlerini yüzüme dikmişti. Sanki kafamdan geçenleri okumaya çalışıyordu. "Hem sen o kıza alıp nereye götürdün bakalım?"

"Kızı pizzacıya götürerek karnısını doyurdum. Bu arada Iris'den bahsettik. Sonra metro istasyonuna bıraktım."

Lottie, "Belki sen haklısın," dedi. "Yine de Iris gider gitmez böyle bir şeye kalkışmanı hiç de doğru bulmadım."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Öyleyse Iris'e bir telgraf çek! Kocan bir metres tuttu. Hemen yetiş, de!"

"Saçmalama, Peter. Bu hareketini doğru bulmadım. Çünkü on yıldır evli olan bir erkek tehlikeli bir döneme girmiş demektir. Bunu herkes bilir." Susup beni süzdü. "O kıza tekrar göreceksin misin?"

"Tabii. Bu gece eve gelecek, âlem yapacağız."

Böyle bir cevap beklemeyen Lottie öfkesinden kıpkırmızı kesildi. Sonunda bana dış geçiremeyeceğini anladığı için Brian'a çıkışmaya başladı. "Brian, sevgilim, o spor sayfasını bırak... Benden bahseden yazılan okusan daha iyi olur." Zavallı adamcağzı hemen gazeteyi bırakıp karısının isteğini yerine getirdi.

Lottie,- pazar gününü nasıl geçireceğimize karar vermişti bile. Öğle yemeğini de onlarla yiyecek ve Lottie tiyatroya gidince ben de bir sinemaya gidecektim. Fakat ben öğleye doğru okunacak metinlerin olduğunu bahane ederek onun elinden kurtuldum. Aslında bu doğrudu. Bu arada Iris'e de bir mektup yazarak Alec Ryder'in teklifinden bahsettim. Karımın bunu reddedeceğinden emindim. Nanny Ordway'i de yazacaktım ama o sırada karımı düşündüğüm için kızcağızı unuttuğum.

Zaten pazartesi gününe kadar Nanny Ordway aklıma bile gelmedi. Sabah kahvaltı ederken postacının bıraktığı mektuplara göz attığımda zarflardan birinin üstündeki güzel el yazısı dikkatimi çekti. Bu yazıyı tanıımıyordum. Zarfı açıp baktım. İçinden elle yapılmış bir resim çıktı. Genç bir kız telefonun başında bekliyordu. Bir balonun içine de telefon numarası yazılmıştı. Resmi görünce gülümseyerek cebime attım. Her gün olduğu gibi evden büroya

uğramak üzere çıktım. Aslında orada pek çalışmam. Çünkü on seneden beri yanımda bulunan sekreterim Miss Mills, bana iş bırakmaz. Gerekliğinde katı bir insan olmayı gayet iyi bilen Miss Mills, sanki küçük kardeşiymişim gibi beni her şeye karşı korumaya çalışır.

Miss Mills'le bir saat kadar yeni bir oyun hakkında konuştuk. Sonra iki akşam, evvel Lottie'nin partisinde görmezlikten geldiğim Gordon Ling beni yakaladı. Hâlâ üçüncü perdede rolünün az olduğundan şikâyet ediyordu. Neyse onu zorlukla sakinleştirebildim, aslında bu rolü de ona uzun zamandan beri işsiz olduğunu bildiğim için vermiştim. O da bunun farkındaydı zaten. Bu yüzden fazla üstelemeden çıkıp gitti.

Yalnız kalınca Nanny Ordway'in yolladığı resmi cebimden çıkarıp baktım. Birdenbire dayanamayıp telefona uzanarak kızın numarasını çevirdim. Lottie bana ahlâk dersi vermeye kalkışmasaydı, herhalde bunu yapmazdım. Ama, o 'Tehlikeli dönem' sözü oldukça sinirime dokunmuştu. Bana bir şey olmayacağını herkese kanıtlamak istiyordum.

Bir kız, "Alo," dedi. "Nanny Ordway?"

"Kim arıyor." Kızın sesi oldukça sertti. Herhalde Nanny'nin oda arkadaşı olacaktı.

"Peter Duluth."

"Bir dakika beklemenizi rica edeceğim."

Biraz sonra Nanny telefona geldi. "Alo," sesi neşeli geliyordu.

"Merhaba Nanny. İşler nasıl bakalım? Yazmaya devam ediyor musun?"

"Eh, fena değil."

"Yolladığın resmi çok beğendim. Bana kalırsa sen yazarlığı bırakıp ressamlığı denesen daha iyi olacak."

"Mr. Duluth, benimle alay etmeyin. Hem size ukalâlıkta etmedim. Hava bile atmadım."

"Bugün pizza yedin mi?"

"Affedersiniz anlayamadım."

"Hani sabahları kalkıp özlemini çektiğin pizzaları soruyorum."

"Yok.. Yok.. Bu sabah aklıma böyle bir şey gelmedi. Zaten bunlara geçen sene düşkündüm. Artık bunu düşünmüyorum bile."

Birdenbire öğle yemeği yemediğimi hatırladım. Nanny Ordway'le yemek yemek zevkli olacaktı. Hem onu görmem için de bir sebep yoktu. İçimden Lottie'ye küfrü bastım. "Öğle yemeğine gelir misin?"

"Özür dilerim... Çalışmam gerekiyor." "Yalan mı söylüyorsun?" "Ne münasebet!"

"Bilmem, önce bir şey söylüyor, sonra da yalan olduğunu söylüyorsun da... Onun için sordum."

"Hayır.. Hayır, bu sefer doğru söyledim. Bugün yemeğe gelmeme imkân yok. Akşama kadar çalışmam şart."

"O halde beraber akşam yemeği yiyelim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Nanny, "Ciddi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Tabii."

"O zaman siz bana yemeğe gelin. Geçen sefer siz bana yemek ismarladınız. Bu sefer de ben sizin için yemek yapayım. Hem görmeniz gerektiğini düşündüğüm şeyler var."

"Neyi göreceğim, Nanny?"

"Bizim gibi sıradan insanların oturduğu yeri görmelisiniz. Greenwich Village'i bilir misiniz?"

"Oradaki gece kulüpleri hakkında bir fikrim var. Bon Soir ve Vanguard gece kulüplerine ara sıra uğrarım."

"Hayır, hayır, ben parasız ve ünsüz sanatçıların yaşadığı gerçek Greenwich Village'i kastediyorum. Bunu size göstereceğim. Yedide gelin."

"Pekâlâ. Adresi ver bakalım."

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. O sırada sekreterim Miss Mills odama girdi. "Ne var, Peter? Yine ne yapıyorsun? Yüzünde sinsi bir ifade belirmiş."

Sinsilik ettiğimi düşünmedim. Benimkisi sadece aptallıktı. Hem bu işin sinsilikle ilgisi yoktu ki. Bir an kıza telefon ettiğime pişman oldum. Hemen Iris'e bir mektup yazdım. Bu arada Nanny'den bahsettim:

'Sana ihanet ettiğimi geçen mektubumda yazmayı unuttum. Geçen gün Lottie'nin evinden bir kıza alıp kebabçıya götürdüm. Bu gece de yine onunla yemek yiyeceğim. Kendisi yirmi yaşında. Ünlü bir yazar olmayı ümit ediyor.

Lottie, çapkınlık ettiğime ve yakında içkiden hastahaneye düşeceğimden emin. Yani durum tehlikeli...'

Akşam saat yedide Nanny'nin evinin önündeydim. Kapıyı genç kız açtı. Sırtında yine aynı elbise vardı ve yüzü yine makyajsızdı. Benim için süslenmemesine memnun oldum. Nanny'nin arkadaşı ressamdı galiba. Çünkü duvarlarda bir sürü modern resim asılıydı.

Nanny, "Siz şarabınızı içerken, ben de yemeği hazırlayayım. Oda çok küçük olduğu için arkadaşım sinemaya gitti." Gülümseyerek kapıdan çıktı.

Buraya geldiğime pişman olmuştum. Yirmi yaşında bir kızın odasında benim ne işim vardı? Çaresiz bir kadeh şarap içtim. O sırada Nanny elinde makarna tabağıyla döndü. Kıymalı makarnayı yerken bir taraftan da konuşuyorduk. Yemek masasının üstünde duran kitaplar ikide bir yuvarlanıp salçanın içine giriyordu.

Kızcağz, bana bilmediğim bir şeyi gösterdiğini sandığı için çok heyecanlı ve memnundu. Onun bu halini görünce kendi kendimden utandım. Zavallı kızcağz benim gibi bir arkadaş bulduğuna seviniyordu. Yemeğimizi bitirdikten sonra pikaba Welitch'in Salome'sini koydu. Ondan sonra da benimle konuşmadı bile. Müzik sanki kendisi için yazılmış gibi dalıp gitti.

Sonunda evden çıkarak sanatçı geçinen insanların toplandığı barlardan birine girdik. Orada da bir hayli sıkıldım. Bir dans müziği çalıyordu. Nanny'yle bir iki defa dans ettik. Ama o Iris gibi iyi dans etmesini bilmiyordu. Bardan çıkarken Nanny, mutlulukla gülümseyerek, "Gördünüz mü?" dedi. "İnsanın eğlenmesi için zengin olması gerekmiyor." Doğruyu söylemek gerekirse çok sıkılmıştım. Ama onun neşesini kaçırmak istemedim. Kendisini apartmanın kapısına kadar götürdüm. Yine gülümsedi. "Bu geceyi unutmayacağım."

"Ben de öyle."

"Yok, siz hemen unutursunuz. Ama hiç olmazsa bizim nasıl yaşadığımızı da gördünüz. Artık karınıza bunu yazarsınız. Herhalde çok eğlenir."

"Kanma mektup yazıp senden bahsettim, Nanny," diye cevap verdim. Nedense buna çok sevindi.

Gülümseyince düzgün, beyaz dişleri gözükte. "Çok memnun oldum. Bir kızla erkeğin arkadaş olabilmesi ne kadar hoşmuş meğer. Eskiden böyle bir şeye ihtimal bile vermezdim. Halbuki bu pekâlâ mümkünmüş. Bazen insanlar ne kadar saçma sapan iddialara kalkışıyorlar."

Kıza bakarken yine içim sıkılmaya başladı. Buraya gelmekle hata etmişim. Benim ne bu çevreyle ne bu genç kıza bir ilgim olamazdı. Ben yaşını başını almış, hayatından oldukça memnun bir insandım. Ayrıca bu Bohem hayatı hoşuma da gitmiyordu.

Nanny, elini uzattı. "İyi geceler, Peter."

"İyi geceler, Nanny."

ÜÇ

Eve dönünce yukarı çıkıp Lottie'yle biraz oturdum. Bunu yapmadığım takdirde kadının sinirlenerek surat asacağını biliyordum. Neyse o gece oyunu çok alkışlamışlardı. Bu yüzden de Lottie'nin neşesi yerindeydi. Onunla konuşurken Nanny'yi unuttum. Zaten o kızın hayatımda bir yeri yoktu. Nanny'nin sözünü bile etmedim. Lottie de nereden geldiğimi sormadı. Biraz Iris'den bahsettik ve ben yatmak için daireme indim. Bu arada Nanny'ye ve onun gibi meşhur olmak için uğraşan kızlara acımaktan da vazgeçmişim.

Aradan iki hafta geçti... Ne Nanny'ye telefon ettim ne de onu düşündüm. Gerçeği söylemek gerekirse bu tip kızlarla arkadaşlık edemeyeceğime inanmıştım. Ama bir sabah büromda otururken Miss Mills içeriye girdi. "Peter, dışarıda bir kız var. Bir türlü başımdan atamadım. Dün gece onu bir barda gördüğünü söylüyor. Güya onu çok beğendiğin için yeni oyununda rol vermeyi teklif etmişsin. Kontrat imzalamak için buraya gelmiş."

"Herhalde kaçıgın biri olacak. Gönder gitsin... Kızın adı neymiş acaba?"

Miss Mills yüzünü buruşturdu.. "İsminin Gloria Dream olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım. Bu nasıl isim?"

Miss Mills, telâşla, "Peter yoksa dün gece içkiyi fazla mı kaçırdın?" diye sordu.

"Ne münasebet. Şaka yapıyor olmalı. Şu kıza söyle de gelsin bakalım."

Kapı açılarak Nanny içeriye girdi. Miss Mills dışarı çıkıp, kapıyı kapattıktan sonra masama yaklaştı. Sırtına eski bir palto giymişti. Başı açıktı. Elindeki kocaman zarf dikkatimi çekti. Ama, Nanny'nin böyle bir oyuna kalkışması hoşuma gitmemişti. "Merhaba," diye mırıldandım. "İsminin Gloria Dream olduğunu söylemekle hoş bir şey yaptığını mı sanıyorsun. Yani bu bir şaka mı?" Miss Mills son derece mantıklı ve akıllı başında bir kadındır. Onun yanında böyle bir olayın yaşanması hiç de hoşuma gitmemişti.

Nanny odama şöyle bir baktı. "Ne güzel.. Ne muhteşem... Evet.. Evet, çok şık döşenmiş bir oda. Nedense böyle prodüktörlük gibi tatsız işler için lüks döşeli bürolara ihtiyaç oluyor..." Göz göze geldik. "Uğramakla hata mı ettim? Çok affedersiniz. Buradan geçiyordum. Tabelada 'Peter Duluth' ismini görünce dayanamadım."

O kadar üzgün bir hali vardı ki dayanamadım. "Bilakis memnun oldum. Oturmaz mısınız, Miss Dream? O zarfta ne var bakalım."

Karşımdaki koltuğa yerleşti. "Sadece bir roman müsveddesi. Bunu bir yayınevine bırakmıştım. Beğenmedikleri için geri verdiler."

"Vah vah.. Çok üzüldüm."

"Somerset Maugham ve Truman Capote gibi yazarları taklit ettiğimi söylediler. Yani iyi bir yazar olabilmek için senelerce çalışmam gerekiyormuş... Belki de hiçbir zaman bunu başaramayacağım."

Romanını bana göstermesini söyledim ama buna yanaşmadı bile. Kendisini öğle yemeğine götürmem için geldiğinden şüpheleniyordum. Sonuçta o parasız bir kızdı, arada sırada bedava yemek yemek işine gelirdi herhalde. Fakat, yanılmışım. O daha ağzımı açmama fırsat vermeden ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olacak, Mister Duluth. Dediğim gibi geçerken uğradım."

"Gerçekten memnun oldum, Nanny."

Kapıdan çıkmadan önce durup bana gülümsedi. "Bir şey rica edebilir miyim. Ama sakın benimle alay etmeyin."

"Söyle Nanny. Seni dinliyorum."

"Canınız istediği zaman beni arayın... Olur mu? Beni gezdirmenizi veya yemeğe götürmenizi istemiyorum. Böyle bir isteğim yok. Sadece benimle dost olmanızı istiyorum. Olur mu?... Yani beni arar mısınız?"

"Tabii... Tabii. Hiç merak etme."

Odadan çıktığında, beni bırakıp gitmesine nedense üzülmüştüm. Bu ruh halime bir anlam veremedim. Sekreterim yanıma gelince kendimi toplamak zorunda kaldım. Bu kıza görüşmenin bir anlamı yoktu. Ondandır neden

hoşlandığımı da bilemiyordum. Yine de amacı olmayan bir dostluğa girişmek doğru değildi. Hem ben küçük bir kızla nasıl dost olabilirdim ki? Ama, için için yine de Nanny'ye acıyordum. İkimizin çevresi ve hayat şartları birbirleriyle ilgisi olmayan bir durumdu. Bu yüzden Nanny Ordway'i kafamdan çıkardım.

Bir hafta sonra bir gece Lottie'lerde bir hayli içki içerek daireme indim. Karımdan gelen mektubu bir daha okudum, Iris, mektubunda Nanny Ordway'den bahsediyor, hatta kıza yardım etmemi bile istiyordu, Iris'in mektubu olmasaydı, Nanny'yi hatırlayacağım yoktu. O gece biraz içtiğimden olsa gerek telefona sarılıp kızın numarasını çevirdim. Saat biri geçiyordu. Buna rağmen Nanny telefona cevap verdi. "Alo?"

"Alo, Miss Dream?"

"Siz misiniz? Mister Du.. Peter?"

"Bu saatte telefon ettiğim için özür dilerim, Nanny."

"Önemi yok. Zaten ben de oturmuş çalışıyordum."

"Yine Truman Capote gibi mi yazıyorsun?"

"Orasını ben de bilemiyorum. Herhalde yine öyle olacak. Beni aradığın için çok teşekkür ederim." Birdenbire samimileşivermişti. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yalnız mısın."

"Bir bakıma öyle sayılırım. Oda arkadaşım uyudu bile." Gözlerimin önünde o küçük oda, eski eşyalar canlandı.

Nanny'ye çok acıdığımı farkettim. Bu yüzden de, "Yarım akşam benimle yemek yer misin?" diye sordum. "Sen bana kendi hayatını gösterdin. Yarın gece ben sana zenginlerin nasıl yaşadığını göstereyim. Ne dersin?"

Bir süre sesini çıkarmadı. Belki de biriyle randevusu vardı. Bunu düşününce birdenbire telâşlandım. Sonunda Nanny konuşmaya başladı. "Sahi mi söylüyorsun Peter?"

"Tabii."

"Bundan pek emin değilim. İstiyorsan bana sabah telefon et. O zaman konuşuruz."

"Nanny..."

"Allah rahatlık versin, Peter. İyi uykular." Telefonu kapatıverdi. Ben de hemen sızmışım. Sabah uyanır uyanmaz genç kıızı hatırladım. Hatta kendimden utandığımı da saklamayacağım. Nanny, gece benim sarhoş olduğumdan şüphelenmişti. Ona telefon edip akşam yemeğine davet etmezsem bundan iyice emin olacaktı. Halbuki, aylır ayılmaz aklım başıma gelmişti. Sabah sabah Nanny'ye karşı hiç de öyle baba şefkati duymuyordum. Aksine o kızın yüzünü görmek bile istemiyordum. Ama telefon etmezsem alınacaktı zavalcılık. Yatakta yatarken bir taraftan da ne yapacağım düşünüyordum. Sonunda kendimi zorlayarak kıza telefon ettim. Yedide buluşmak üzere sözleştik. O gün yapılacak bir sürü işim vardı. Ancak saat altı buçuk olunca, yedide Nanny'ye yetişemeyeceğimi anladım. Kızın evine telefon ettim ama kimse cevap vermedi. Nedense bu durum beni çok endişelendirdi. Zaten, bu soluk benizli, bir hayli zayıf ve kılıksız kıza bu kadar önem vermemin sebebini de anlayamıyordum. Apartmana döndüğüm zaman yediyi yirmi geçiyordu. Nanny Ordway dairemin kapısına oturmuş beni beklemekteydi. Eski twid paltosunu koluna almıştı ama sırtında bir gece elbisesi vardı. Açık mavi, askısız bir gece elbisesi...

"Özür dilerim Nanny," dedim. "Geç kalacağımı bildirmek için seni aradım ama herhalde sen çoktan evden çıkmıştın."

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim zaten." Önümde durup döndü. "Bu elbiseye ne dersin? Doğrusunu istersen benim gece elbisem yok. Bunu oda arkadaşımından aldım. Pahalı lokantalara, gece kulüplerine giden insanlar gece elbisesi giyorlar değil mi? Yoksa sadece filmlerde mi böyle oluyor?"

Elbiseye şöyle bir baktım. Bu son derece demode bir elbiseydi. Hele elbisenin önündeki bir sürü küçük fiyonk görülecek gibiydi. Yalnız Nanny'nin boynu ve omuzları bir hayli güzeldi. Arkadaşından bu tuhaf elbiseyi alıp, giymesi bana dokundu. "Sana çok yakışmış," diye mırıldandım.

"Yakışmasa da olur. Ben zaten böyle şeylere aldırmam."

Tam anahtarımı sokup kapıyı açacağım sırada Brian koşarak merdivenlerden indi. Bizi görünce donup kaldı.

"Merhaba, Peter." Nanny'ye bir göz attı. "Merhaba." Beni biriyle gördüğü için rahatsız olduğu halinden belliydi.

"Lottie, tiyatroya gitti. Beraber içki içeriz, diye düşünmüştüm. Yani işin olmadığı takdirde... Neyse..." Dönüp ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasından seslenip Lottie'ye Nanny'den bahsetmemesini söyleyecektim ama kendimi tuttum. Nasıl olsa Brian bunu Lottie'ye anlatacaktı. Çünkü genç adam kendisinden bir hayli yaşlı olan karısından hiçbir şeyi saklamazdı. Hem böylece ben daha da zor bir durumda kalabilirdim.

Nanny'yi daireme soktum. Telâşlımdan kızın içmediğini unutarak bir kadeh viski doldurdum. Ama o, ancak limonata içebileceğini söyledi. Neyse bir limonata yapıp eline tutuşturdum. Pikaba bir plak koyup, giyinmek için kendisinden izin istedim.

Banyo yapıp giyindikten sonra oturma odasına döndüm. Nanny büyük pencerenin önünde durmuş, East River'i seyrediyordu. Benim odaya girdiğimi bile duymadı. Elimi uzatarak koluna dokundum. Hemen döndü. Gözleri pırıl pırıldı. "Bu... Bu oda o kadar güzel ki... Bu büyük pencere... Dışarının manzarası... Hem pikabın sesi bile başka.. Parasızlığın iyi bir şey olduğunu söylemekle aptallık etmişim. Burada otursaydım, her gün şu pencerenin önüne yerleşip akşama kadar çalışırdım."

"Truman Capote ve Somerset Maugham'inkine benzeyen romanlar yazardın tabii."

"Hayır... Hayır... Burada insan başkasını taklit edemez. Tamamiyle benliğini ortaya koyabilir. Oturduğum yeri biliyorsun. O küçük odada yatıp kalkmak, oturmak, çalışmak öyle zor ki. Bu yüzden insan düşünmeye bile fırsat bulamıyor."

Ben kendime bir Martini hazırlarken, Nanny'de odada dolaşarak tek tek her şeye baktı. "Biraz önce rastladığımız adam Charlotte Marin'in kocasıydı değil mi?"

"Evet, öyle."

"Acaba beni görünce sinirlendi mi?"

"Neden sinirlensin?"

"Orasını bilemiyorum. Ama o gece partide Charlotte Marin bana fena halde kızdıydı da..."

"Ortada sinirlenecek bir şey göremiyorum, yavrum."

"Haklısın, Peter. Fakat insanlar o kadar tuhaf ki..."

Susup yüzüne baktı. "Sahiden beni çok lüks bir yere mi götüreceksin?"

"İstedığın yere gidebiliriz."

Ciddi bir tavırla yanıma yaklaştı. "O halde ben de bir kokteyl içeyim."

O gece, Nanny'yi, New York'un en pahalı gece kulübü olan Voisine götürdüm. Kızcağz orayı pek beğenmedi sanırım. Ama yine de her şeyden övgüyle bahsetmekten geri kalmadı. Sonra diğer kadınların kılığına bakarak kendi elbisesinden utanmaya başladı. Hemen ona biraz şarap içirdim, o zaman neşesi tekrar yerine geldi. Nanny, olağanüstü zeki bir kızdı. Üstelik gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Onunla sohbet etmek gerçekten çok zevkliydi. Yemek yedikten sonra da Ruben Bleu'ya gittik. Eve döndüğümüzde saat henüz ikiye gelmemişti. Kızı gece kulüplerinde gezdirdiğim yetmiyormuş gibi bir kadeh içki içmesi için evime davet etmek zorunda da kalmıştım. Welithc'in Salome'sini çaldığım takdirde geleceğini söyledi. "Sende bu plâğın olduğunu biliyorum. Çünkü raflardaki plâklarına baktım. Hem arkadaşımın pikabı da bozuldu. Bu parçaya çoktan beri hasretim."

Saat geç olduğu için pikabın sesini kısıtım. Welitch'in o insanı kendinden geçirecek kadar güzel olan sesi, bir anda odayı doldurdu. Nanny, yine bu parçayı kendisinden geçmiş gibi dinledi. Müzik bitince de içini çekti. "İşte bu tarzda bir eser yazmak isterdim." Susup yüzüne baktı. "Das Geheimnis der Liebe ist groesser als das Geheimnis des Todes. Bu söz belki sana eski moda gibi gelebilir ama işte ben bu tarzda bir eser verebilmek isterdim." Ardından da, "Aşkın esrarı," "Ölümün esrarından daha da derindir diye tercüme etti."

O kadar genç ve tecrübesiz gözüküyordu ki dayanamayarak güldüm. "Bu konuyu Truman Capote tarzında yazarsan sorun kalmaz."

"Benimle alay etme!" Sesi birdenbire tizleşmişti. "Ne olur, benimle alay etme!" Gidip büyük pencerenin önünde durdu. Bana arkasını dönmüştü. Yanına yaklaşıp kolunu tuttum. Ama o bana bakmadı bile.

"Özür dilerim, Nanny."

"Benimle durmadan alay ediyorsun. Bu kadarı da olmaz."

"Emin ol, seni kırmak için yapmadım."

"Bir gün iyi bir yazar olacağımdan eminim."

"Bunu bütün kalbimle temenni ederim yavrum."

Bu kez dönüp elimi yakaladı. "Ah, Peter. Ben çok kötü biriyim. Hem sen bana o kadar iyi davranıyorsun ki..." Susup yutkundu. "Bu güzel odayı, lüks eşyaları, plâklarını görünce seni kıskandım galiba. Beni affet... Hem bu ev sabahtan akşama kadar boş. Sen sabah çıkıp gidiyorsun. Ancak geceleri dönüyorsun. Burası böyle bomboş duruyor." Çabucak konuşmaya başlamıştı. "Her gün birkaç saat buraya gelip çalışılabildim? Kimbilir nasıl bir kitap yazardım? Ayrıca kimseyi rahatsız etmeyeceğimden de emin olabilirsiniz. Sabah kapıyı açıp dairene girerim. Birkaç saat çalıştıktan sonra da sessiz sedasız çıkıp giderim."

"Kapıyı açıp girmek mi?" Sesimden böyle bir şeye yanaşmayacağımı anladi tabii. Gözlerinde ümitsiz bir ifade belirdi. Âdeta çöker gibi koltuğa oturdu.

O zaman buraya ilk gelişini hatırladım. Bu odayı, eşyaları, nehrin manzarasını, Hi-Fi pikabımı görünce gözleri zevkten pırıl pırıl parlamıştı. Halbuki ben bu daireyi sadece yatmak için kullanıyordum. Nanny, büyük bir yazar olmak umuduyla küçük bir odada durup dinlenmeden çalışıyordu. Üstelik çok genç olduğu için kendisiyle alay etmeme de üzülmişti. Birdenbire kıza acıdım. Daha doğrusu o anda bana öyle geldi. "Sabahları yazılarını alıp buraya gelebilirsin. Hem beni rahatsız da etmezsin. Çünkü ben saat onda evden çıkarım."

Heyecanla döndü. "Hayır, hayır, istemem."

"Emin ol, beni rahatsız etmezsin." Gidip yazı masasının gözünden kapının anahtarını aldım. Neyse sokak kapısının iki anahtarı vardı. "Al bakalım. Ben durumu hizmetçiye anlatırım. Gündelikçi kadın her sabah on buçukta buraya gelir."

Sanki kendisine elmas bir taç vermeyi teklif etmişim. Elini uzatıp anahtara dokundu ama almadı. Elini çekip yüzüne baktı. Yutkundu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Sonunda anahtarı aldı. "Şey bunu rüyamda görsem inanmazdım."

"Şimdi bunu bırak. Sabahlan gelir, çalışır, istediğin plâkları dinlersin."

Anahtarı sıkı sıkı tutuyordu. "Sana nasıl teşekkür..." Bir hıçkırık sözünü kesti. Koşarak odadan çıktı. Sokak kapısının kapandığını duydum. Ağladığını görmemi istememişti.

DÖRT

Kız gittikten sonra kendi kendime gülümsedim. Doğrusu ben çok cömert ve merhametli bir insandım. Yazı masasına geçip bir kâğıt aldım. Iris'e olanları anlatmak istiyordum. Fakat yazdıklarımı okuyunca beğenmedim, Iris, bu mektubu okuyunca yanlış bir fikre kapılabilirdi. Onun için karıma Nanny'den bahsetmekten vazgeçtim. Ertesi sabah kahvaltıda Lottie'nin yüzü çok asıktı. O zaman Brian'ın gördüklerini karısına anlatmış olduğunu anladım. Lottie sesini çıkarmıyordu ama ben onun fırsatını bulur bulmaz bana ahlâk dersi vermeye başlayacağından emindim. Lottie, büyük bir oyuncu olduğu için durup dururken bana çatmak istemiyordu. Zamanı gelince arkadaşını kötü kadınlardan korumaya çalışan fedakâr melek rolüne girecekti. Bir ara fırsatını bulup mutfağa girdim. Gündelikçi kadın Lottie'nin mutfağını temizliyordu. Ona on dolar verip, "Lucia," dedim. "Bir arkadaşım gündüzleri bizim evde çalışacak. Bundan Lottie'ye bahsetme." Cebimden bir on dolarlık daha çıkarıp eline sıkıştırdım. "Belki kız evi biraz dağıtır. Artık sen toplayı-verirsin." Lucia, karımla beni çok severdi. Gülerek paralan cebine attı. Ben de çıkıp büroma gittim. Gece eve döndüğüm zaman etraf derli topluydu. Yalnız çalışma masamın üstünde duran Iris'in mektuplarının yanına elle yapılmış bir resim bırakılmıştı. Alıp baktım. Resimde saçları yüzüne dökülmüş bir kız daktiloda yazı yazıyordu. Bunun altına:

"Truman Capote teşekkür eder.

Somerset Maugham teşekkür eder.

Ben de teşekkür ederim," yazılıydı.

Gülerek resmi karımın Jamaica'dan yolladığı mektupların üstüne bıraktım.

Ertesi sabah Miss Mills, bir İngilizce öğretmeninin yolladığı bir oyun getirdi. Bunu okur okumaz aradığım eseri bulmuş olduğumu anladım. Üstelik oyunu sahneye koymak için fazla masrafa da gerek yoktu. Tek dekor ve altı oyuncu yeterliydi. Bu yüzden 'Yaşayalım' adlı oyunu hemen sahneye koymaya karar verdim. Derhal çalışmalara başladık. Onun için artık sabahlan erkenden evden çıkıp geceleri geç dönüyordum. Nanny'ye on gün hiç rastlamadım. Ama eve her dönüşümde yazı masasının üstünde bir resim buluyordum. Bu resimler hoşuma gidiyordu doğrusu. Genç kızın zevkle çalıştığını düşünerek memnun oluyordum.

Yeni oyunu duyan Lottie, her zamanki gibi çok heyecanlanmıştı. Bıraksam başrolü oynamakla kalmayacak, diğer oyuncularını da kendisi seçecek, hatta dekoru ve kostümleri bile ismarlayacaktı. Bu arada Nanny'yi unutmuşa benziyordu. Ben de bir erkeğin genç bir kızla sadece arkadaş olabileceği hakkındaki nutkumu başka bir zamana bırakmıştım.

Bir gün büromdan erken çıkıp altı buçukta eve döndüm. Tam sokak kapısında Brian'la Lottie'ye rastlayınca birer içki içmek için onları davet ettim. Kapıyı açarken aklım başıma geldi. Nanny içeride olabilirdi. Ama neyse, kız çoktan gitmişti.

Buna rağmen Lottie yine de beni epey terletti. Bu kadının şeytan gibi gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. İlk iş gidip yazı masamın üstünde duran resmi kaptı. "Bu da ne demek Peter."

Bir bardağa buzla viski koyup eline tutuşturdum. Lottie dikkatle Nanny'nin yaptığı resime bakıyordu. Bu günkü resimde dans eden bir kız vardı. Altına da 'Dişi bir dahinin sevinçle dans etmesi,' yazılmıştı.

Umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. "O mu.. Hiç... Bugün bürodaki kızlardan birini buraya çağırmıştım. Bazı dosyalarını yerleştirdi. Herhalde sululuk olsun diye o yapmıştır."

"Ya, öyle mi?" dedi ama ısrar etmedi.

Bu arada Iris'den de mektup aldım. Karım yeni bir oyun bulduğuma sevinmişti. Annesinin kilo aldığını böyle giderse yakında New York'a dönebileceğini yazıyordu. Neşem yerindeydi doğrusu. Çünkü yeni bir oyun-bulup çalışmaya başlar başlamaz bana bir canlılık gelir.

* * *

Bir hafta sonra, bir gün saat altıda eve döndüm. Bir oyunun galası vardı. Bana da iki bilet yollamışlardı. Önce Alec Ryder'ı götürmek istemiştım. Ama prodüktör son dakikada Chicago'ya gitmek zorunda kalmıştı. Daireye girince müziği duydum. Nanny yazı masamın başına geçmiş, getirdiği eski püskü bir daktilonun üstüne eğilmişti. Yoğun bir tempoyla çalışıyordu. Beni görünce suçlu suçlu irkildi. "Aman Tanrım! Ben saati unutmuşum. Affedersiniz Peter. Ben..."

Kızın çalıştığını görmek hoşuma gitmişti. "Merhaba Nanny," diyerek gülümsedim. "Bu akşam benimle tiyatroya gitmek ister misin?"

"Ah, ne iyi olur.. Ama kılığım pek uygun değil." Eski bir twid etek, beyaz bir bluz giymişti. Boynuna da kırmızı ipek bir eşarp takmıştı. Evet, bu kılıkta bir galaya gidilemezdi. İşte o an, Nanny 'nin, karımla aşağı yukarı aynı boyda olduğunu farkettim. Hem Nanny hiç de sandığım gibi zayıf değildi. Yatak odasına geçip karımın elbiselerinden birini çıkardım. Zaten Iris bu elbiseyi pek sevmezdi. Bunun Nanny'ye yakışacağını sanıyordum. Elbiseyi kıza verdim. Kızcağız uzun süre yatak odasından çıkmadı. Sonra beni çağırdı.

Nanny, Iris'le İtalya'da hayran olup satın aldığımız büyük kristal avizenin tam altında duruyordu. Birdenbire değişivermişti sanki. Dikkatle yüzünü de boyamıştı sanırım. Bir an gördüklerime inanamadım. Çok güzel sayılmazdı ama, yine de oldukça çekici birisi olmuştu. Birçok erkeğin arzulayacağı bir tipti o. Ama, ben fazla dışı görünen kadınlardan hoşlanmam. Yalnız şaşırıldığımı itiraf etmem gerek. Nanny oralı bile değildi. Halinde bir değişiklik yokmuş gibi hareket ediyordu. Hemen bana romanını anlatmaya başladı. "Burada çalışmak öyle zevkli ki, Peter. Bunu anlatacak sözcük bile bulamıyorum."

"Çok memnun oldum Nanny."

"Yeni romanıma başladım. Salome'den ilham aldım. Kitabımın adı 'Aşkın Esrarı' olacak."

"Ölümün esrarından daha da derin mi?"

"Evet, bu temayı işliyorum. Seni fazla rahatsız etmedim ya?"

"Aksine, burada çalıştığın için çok memnunum."

"Şaka ediyorsun."

"Yok, çok samimiyim. Boş eve gelip yaptığın resimleri bulunca oldukça seviyorum. Benim gibi karısını çok seven bir erkeğin yalnız kalması çok kötü. Boş eve girince o resimlere bakıp biraz oyalanıyorum."

"Yaa.." Birdenbire ciddileşti. "Charlotte Marin'le kocası buraya gelmeme kızıyorlar mı?"

"Tanrı aşkına bu konuyu unut. Hem sana sinirlenmeleri için bir sebep yok ki."

O gece holden geçerken, asansörcü Bill, Nanny'ye bakarak bana göz kırptı. Adam ilk defa böyle bir şey yapıyordu. Nanny'yi önce Sardi'ye götürüp yemek yedik. Sonra tiyatroya gittik. Oyun bir şeye benzemiyordu. Bir karı kocanın başına gelenleri anlatan hafif bir komedydi. Oyundan sonra bir de parti vardı ama canım gitmek istemedi. Hem Nanny'nin de elbiseyi çıkarıp kendi elbiselerini giymesi ve evine dönmesi gerekiyordu.

Eve dönünce Nanny'ye bir limonata yaptım. Kendime de bir içki hazırladım. Kızcağız her gün evime gelip çalıştığı için sanki yakın bir dostum veya akrabamış gibi geliyordu bana. Karşılıklı oturup konuşmaya başladık. Bütün arkadaşlığımıza rağmen Nanny Ordway hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ona tesadüfen rastlamış ve arkadaş olmuşum. Benim için Nanny, hayatta başarılı olmak isteyen genç bir kızdı. Önce oyundan bahsetmeye başladık. Dolayısıyla evlilikten söz açıldı. Nanny, oyunu saçma bulmuştu. "Bir erkek karısını severse başka kadınlarla gezmez," diye atıldı. "Hem bir erkek karısından soğuduktan sonra tekrar ona âşık olamaz. Kadınlar için de aynı şey geçerli." Nanny Ordway henüz yirmisinde olduğu için pek tecrübesizdi ve insanları tanımiyordu. O haliyle o kadar şirin görünüyordu ki sanki karşımda oturan Iris'in küçük kardeşiydi. Bu kıza karşı bir ağabey sevgisi duyuyordum. Çünkü öyle küçük bir kıza sevemeyeceğime inandırmıştım kendimi. Nanny'nin de beni sevmesi imkânsızdı. O ünlü bir prodüktör olduğum için bana hayranlık duyuyordu.

"Sevmek başka şeylere benzemiyor, Peter. Bir insanı sevmekten vazgeçersen her şey biter. Bir daha ona âşık olamazsın."

"Neden?"

"İmkânsız da ondan."

"İnsanların bir şeyi istedikleri zaman neler yapabileceklerini henüz bilmiyorsun, yavrum."

"Saçmalama, Peter." Dikkatle yüzüme baktı. "Mesela seni ele alalım. Karından soğuyacak olursan bir daha onu sevemezsin."

"Kim demiş?"

"Olamaz, Iris için de aynı şey geçerli."

"İyi ama karım bana ikinci defa âşık oldu." Neden bunu itiraf ettim bilemiyorum. Aslında ben Iris'le kendimden kimseye bahsetmesini sevmem. Herhalde buna Nanny'nin böyle konuşması sebep olmuştu. Başladığım için devam ettim. "Birkaç sene evvel Iris'le Meksika'ya gitmiştik. Karım orada başka bir erkeğe âşık oldu. Hem de deli gibi! Adam karıma uygun biri değildi. Daha başlangıçta işler ters gitti, Iris, hatasını anlayarak o adamdan soğudu. Sonra tekrar bana âşık oldu."

Nanny dehşete kapılmıştı. "Bu arada sen karından nefret etmedin mi, Peter?"

"Ne münasebet."

"Peki, adamın adı neydi?"

"Iris'in âşık olduğu adamı mı soruyorsun? Adı Martin'di. Neden bunu merak ettin bilmem."

"Martin'den nefret etmedin mi?"

"Yoo... Hayır."

"İyi ama için için o adamdan nefret etmiş olman gerek. Hem karına olan güvenin sarsılmış olmalı. Olanlardan sonra Iris'e nasıl güvenebildin?"

"Bu sandığın kadar zor değil, yavrum."

"Peki, bu sefer de sen başka birine tutulabilirsin."

"Hiç sanmıyorum."

"Öyle konuşma. Karşına Iris kadar güzel, yetenekli ve şirin bir kadın daha çıkabilir."

Güldüm. "Mümkün değil Nanny, ben Iris kadar güzel, zeki ve etkileyici bir kadın daha görmedim. Senin anlattığın gibi biriyle karşılaşmama imkân yok."

Nanny limonata bardağını bıraktı. "Orasını bilemem. Ama ben senin gibi düşünmüyorum. Sevdiğim adamı kimseye bırakmam. Eğer beni terkedecek olursa, bir daha ismini bile anmam." Susup gülümsedi. "Ne tuhaf değil mi?"

"Ne?"

"Birbirimize hiç benzemememize rağmen arkadaş olabilmemize şaşıyorum, Peter."

"Bunda şaşılacak bir şey yok."

"Yok canım." Bu sözleri söyledikten sonra kızın haklı olduğunu anladım, Iris döner dönmez Nanny Ordway'i unutacağımdan emindim. Hem bakalım bir süre sonra Nanny beni hatırlayacak mıydı? Belki bencil bir erkektim. Karımdan gidince, bu kızla arkadaş olup biraz avunmuştum. Böyle düşünürken yine kendimden utandım.

Nedense Nanny Ordway, hep kendimden utanmama sebep oluyordu. Ayağa kalkarak hafifçe kızın yanağından öptüm. Onu ilk defa öpüyordum. Cildi kupkuruydu. Yani insanın öpmeyi arzu edeceği kadife gibi bir teni yoktu.

"Seni unutmayacağımdan emin olabilirsiniz, Nanny. Hem Iris de sizinle tanışmak isteyecektir."

Bu hareketim onu utandırmıştı galiba. Hemen ayağa kalkıp saatine baktı. "Aman Tanrım, ne kadar geç olmuş.

Hemen soyunup kendi elbisemi giyeyim." Yatak odasına geçerek bir süre kaldı. Sonra yanıma geldi. Eski twid eteğini ve beyaz bluzunu giymiş, boynuna da o kırmızı eşarbi takmıştı. "Makinemi alayım." Yazı masama giderek daktilonun kapağını kapattı.

"Makineyi neden bırakmıyorsun?" diye sordum. "Nasıl olsa yarın yine geleceksin, Nanny."

"Yok, olmaz. Zaten bu gece biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Bu gidişle sen büyük bir yazar olacaksın. George Sand sabaha kadar çalışmış."

Nedense gülümsemedi bile. "İyi geceler, Peter."

"Bir taksi çağırayım istersen." "Hayır, istemem. Ayrıca aşağıya kadar inmene bile gerek yok."

Nanny'yi asansöre kadar götürdüm. Eski twid paltosunu da giyince kızcağz, kılıksız bir sekretere benzemişti.

Asansörcü bu sefer ona bakmadı bile. Yine kıza acıdım. "İyi geceler, Miss Dream. Bol bol çalışacağını ümit ederim."

"Bundan emin olabilirsiniz. İyi geceler."

Ertesi sabah öğleye kadar büromda oyunla meşgul oldum. 'Yaşayalım,' adlı oyunun yazarı İngilizce öğretmeni Thomas Wood'la anlaşmayı imzalamıştım. Oyunu sahneye koymak için para da hazır. Yalnız başrole çıkacak bir aktör bulamamıştım. Bir arkadaşım, filmlerde ikinci derece rollere çıkan birini önerdi. Öğle yemeğini yedikten sonra bu aktör hakkında bir fikir edinmek için sinemaya gittim. Adamın eski bir filminin 42. Sokaktaki ucuz sinemalardan birinde oynadığını öğrenmiştim. Aktör tam istediğim gibiydi. Dörtte büroya döndüğüm zaman Miss Mills, elime bir telgraf tutuşturdu, Iris, saat altında hava alanına olacağını bildiriyordu. Ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz. Hemen bütün randevularımı iptal ettirdim. Bu arada Lottie'ye haber vermedim. Çünkü kadın Iris'in geleceğini duyar duymaz hava alanına koşacak ve bize hiç rahat vermeyecekti. Sonunda, Miss Mills'i çağırıp, "Ben hava alanına gittikten sonra Lottie'ye telefon edersen," dedim. "Telgrafın biraz önce geldiğini ve kendisini arayamadan alana gittiğimi söylersin."

Miss Mills, Lottie'yi iyi tanıdığı için soru bile sormadan odadan çıktı.

Hava alanına gidince Iris'in uçağının on dakika geç geleceğini öğrendim. Karıma bir an evvel kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Neyse uçak indi ve Iris çıktı. Onu görür görmez sanki hiç ayrılmamışız gibi geldi bana.

Karım alandan çıkınca hemen gazeteciler etrafını salıverdiler. Aslında sinema oyuncusu olan karım pek çok film çevirdiği için Lottie'den daha da ünlüydü. Ama ne Lottie ne de karım bu konuyu açmaya yanaşmazlar, Iris, üstelik gazetecilerden de çok çekinir. Şimdiye kadar onun gibi utangaç bir oyuncuya rastlamadığımı söylemeliyim. Neyse gazeteciler birkaç resim çekerek bir iki soru sorduktan sonra bizi yalnız bıraktılar.

Bir arabaya bindik, Iris müthiş güzeldi. Hoş zaten onun güzel ve çekici olmadığı zamanı hatırlayamıyorum. İri siyah gözlerini, hafifçe çıkık elmacık kemiklerini, son derece biçimli dolgun dudaklarını kim görürse beğenir, Iris'in gerek yüzü gerek vücudu son derece biçimlidir. Zaman zaman karımın bu kadar güzel olması beni rahatsız etmiyor değil. Çünkü Iris, nereye girerse hemen dikkati çeker. Ama bugün ona bakarken gurur duydum. Prodüktör olduğum için bütün hayatım güzel kadınların, oldukça çekici aktrislerin arasında geçer. Ama şimdiye kadar Iris gibi insanı büyüleyebilen olağanüstü güzel birine rastlamadım.

Iris, sahneye koyacağım oyunla çok ilgileniyordu. Bana bu konuda bir sürü soru sorduktan sonra sıra Lottie'ye geldi. "Peter, hâlâ Lottie'yle arkadaş mıyız?"

"Maalesef öyle sevgilim. Her sabah Brian ve Lottie'yle kahvaltı ediyorum."

"Eyyvah. Ben de bu arada kendisiyle kavga edip darılmış olduğumu ümit ediyordum. Lottie, Jamaica'dan döndüğümü biliyor mu?"

"Evet, bürodan çıkarken Miss Mills'e telefon etmesini söyledim. Bana kalırsa şimdi Lottie, apartmanda pusuya yatmış bir kaplan gibi bekliyordun Hem sadece Brian ve benimle uğraştığı için bir hayli sıkılıyordu. Şimdi senin işlerine de burnunu sokup rahatlar."

"Sevgili Lottie!"

"Ha unutmadan söyleyeyim. Alec Ryder, Londra'ya gidip oyununda başrolü oynaman için sana ısrar edecektir."

"Hiç üzülme, Peter. Kabul edecek değilim. Bir sene evde oturup sizinle uğraşacağım." Karımın Londra'ya gideceğini pek sanmıyordum. Yine de bu sözleri duyunca bir hayli memnun oldum, Iris, çantasını karıştırmaya başlayınca sigara aradığımı anladım. Hemen bir tane yakıp uzattım. Gülümsedi. "Teşekkür ederim sevgilim. Sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Ben yokken bir şeyler yapmadın ya?"

"Tanrı aşkına, bunu sormak da nereden aklına geldi?"

"Bilmiyorum, Peter. Senden ayrıldığı zaman hep aklıma böyle şeyler geliyor. Belki seni kıskanıyorum. Veya bana hep ihtiyacının olmasını istiyorum."

"Sana daima ihtiyacım var, Iris."

Iris, kolumu tuttu. "O dahi kız ne oldu? Hani mektubunda bahsettiğin genç kıızı kastediyorum."

"Nanny Ordway mi? Buralarda olmalı."

"Onunla tanışmayı çok istiyorum."

Birdenbire Nanny Ordway'in evde olabileceği aklıma geldi. Belki de şu anda oturmuş daktiloda romanını yazmaya çalışıyordu, Iris'in telgrafını alınca her şeyi unutmuştum. O arada Nanny'ye telefon edip durumu anlatmak bile aklıma gelmemişti. Bu durumdan rahatsız oldum, Iris, herhalde bir şey söylemezdi ama Nanny'ye evin anahtarını verdiğimi bilmiyordu. Şimdi bunu karıma nasıl anlatacaktım? Kız şimdi evde olmalı... Çünkü ona anahtar verdim, diyemezdim ki.

Sonra, eve dönene kadar Nanny'nin gideceğini düşündüm. Çünkü saat yediye geliyordu. Kıza evde rastlamazsak sorun yoktu. O zaman Iris'e işi başından sonuna kadar anlatabilirdim. Durakladım. Acaba anlatacaklarımdan Iris başka bir anlam çıkarmayacak mıydı? "Yakında kıızı görürsün, Iris."

"Kuzum Peter, bu kız oyun mu yazıyor? Kendisiyle bu yüzden mi ilgilendin?"

"Hayır, Iris, oyun yazan değil." Korkumdan hemen ekledim. "Zaten kendisini pek beğeneceğini de sanmıyorum."

Iris yan gözle beni süzdü. "Özür dilemene gerek yok sevgilim. Beğeneceğim gibi biri olmasını pek istemiyorum zaten."

Sonunda araba Sutton Place apartmanının önünde durdu. Kapıcıyla asansörcü Iris'i görünce gülümsediler. Bizim kata çıkar çıkmaz pikaptan gelen müziği duydum. Asansörcü, Iris'in bavullarını kapıya kadar getirdi, "Teşekkür ederim, Bill," diye mırıldandı. "Bavulları ben içeri alırım."

Bill, dönüp asansöre girdi, Iris, merakla yüzüme bakarak, "Evde kim var?" diye sordu. "Yoksa Lottie beni karşılamak için yine korkunç bir tören yapmaya mı hazırlanıyor?"

Pikapta çalan parçayı tanımıştım. Bu Welitch'nin Salome'siydi. Yani evde kimin olduğunu biliyordum. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Sonra umursamaz bir tavır takınarak anahtarımı çıkardım. "Herhalde Nanny plâk çalışıyor." "Nanny mi?" Iris hayretle yüzüme baktı. "Nanny Ordway mi?"

"Ben büroma gittikten sonra kızcağız gelip oturma odasında çalışıyor. Kendisi Greenwich Village'de berbat bir odada oturuyor. Belki ben aptallık ettim. Neyse bunu sonra açıklarım."

Kapıyı açtım. Nedense Iris durdu ve içeriye önce ben girdim.

Nanny'nin daktilosu yazı masamın üstünde duruyordu. Ama kendisi ortalıkta yoktu. Pikabı sonuna kadar açtığı için müziğin sesi kulakları sağır edecek gibiydi. Salome, Peygamber Yahya'nın kesik kafasına bakarak haykırıyordu, Iris masaya yaklaşıp bir kâğıt aldı. "Bu nedir kuzum?"

Nanny, yine o resimlerinden birini bırakmıştı galiba? Bu seferki oldukça tuhaf bir resimdi. Boynundan ipele tavana asılmış bir kız. Resmin altına da kitap harfleriyle şunlar yazılmıştı:

AŞKIN ESRARI, ÖLÜMÜN ESRARINDAN DAHA DERİNDİR?

Herhalde Nanny bu resmi yaparken epey gülmüştü. Ama ben buna bakarken çok rahatsız oldum. Kâğıdı masaya attım. "Nanny'nin yaptığı tuhaf resimlerden biri olacak."

"Ne tuhaf? Şu pikabı susturur musun, Peter? Salome'in bağırmasından içime fenalık geldi."

"Nanny, herhalde tuvalettedir," diye mırıldandım.

Pikabı durdurduktan sonra Iris'in bavullarını alarak yatak odasına gittim. Banyonun kapısı açıldı... Nanny orada da değildi. Iris de peşimden yatak odasına geldi. İkimiz de eşikte donup kaldık.

Dehşet içindeydik!

Nanny Ordway oradaydı.

Kızın kırmızı ipek eşarbu boynuna dolanmıştı. Üstelik... Üstelik bu eşarbu bir ucu da büyük avizenin madeni kısmına bağlanmıştı. Yani genç kız kendisini asmıştı.

BEŞ

Kızın vücudu hafif hafif sağa sola dönüyormuş gibi geldi bana. Siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Sandalyelerden biri devrilmişti. Nanny'nin ayakkabılarından biri yere düşmüştü. Sol çorabı da kaçmıştı. Bütün bunları bir saniye içinde gördüm.- İçimden bir ses, gördün mü, diyordu. İşte zararsız dediğin dostluğun sonu budur.

Midem bulanmaya başlamıştı. Buna karşın kafam süratle çalışıyordu. Arkamda duran Iris'in dehşetle içini çektiğini duydum.

Hemen, "Doktor Norris'e telefon et," diye atıldım. Valizleri yere bırakıp mutfağa koştum ve ekmek bıçağını kapıştım gibi geri döndüm. Devrilmiş olan sandalyeyi kaldırıp üstüne çıktım. Kırmızı eşarbu bıçakla kesince Nanny, boş bir çuval gibi yere düştü. Eşarbu keserken kıızı da tutmam gerektiğini hesaplayamamıştım.

Sandalyeden inip Nanny'nin üstüne eğildim. Fakat eşarbu çözmeye imkân yoktu. Sonunda, eşarbu bıçakla parçalamayı başardım. Bir taraftan da telefonda doktorla konuşan Iris'i dinliyordum. Doktor Norris, aile doktorumuzdur. Hemen bitişikteki apartmanda oturur.

"Evet... Hemen gelmenizi rica edeceğim."

Iris'in sesi sakindi. Herhalde ben ağzımı açacak olsam kolay kolay konuşamazdım. Nanny Ordway'e dikkatle baktım. Kızın yüzü morumsu gri bir renk almıştı. Eşarp boynunda koyu kırmızı bir iz bırakmıştı. Nanny'nin sırtında o eski twid eteğiyle beyaz bluzu vardı ama hiç de benim tanıdığım kıza benzemiyordu. Daha doğrusu o bir cesede benziyordu. Sıradan bir cesede...

Ama ben hâlâ onun ölmüş olduğundan emin değildim. Ayrıca kendisini asan bir insana neler yapılacağını da bilmiyordum. Acaba suni solunum bir işe yarar mıydı? Yere oturup kıza ne yapılması gerektiğini düşünmeye çalıştım. Fakat kafam işlemiyordu. Sadece kendi kendime, Nanny Ordway intihar etti; diyordum. Herkes kızın benim yüzümden öldüğünü söyleyecek.

Iris, yanıma yaklaştı. "Doktor Norris, hemen geliyor dedi."

Başımı kaldırıp karımı süzdüm. Beni suçlu bulmasını istemiyordum. Aksine bana inanması gerekiyordu. Hoş bu olanlara ne diyebilirdi ki? Henüz o da hiçbir şey bilmiyordu. "Doktor geliyor," diye tekrarladı.

Karımın şüphelenmeye başladığını hissediyordum. Onu bu şüpheden kurtarmak için konuşmalı, bir şeyler anlatmalıydım. Fakat ne söyleyeceğimi bilmiyordum, Iris, kafamdan geçenleri anlamış olacak ki, elini omzuma koydu. İçim biraz rahat etti. Her şeye rağmen karım yanımdaydı.

Kapıya vurulduğunu duyunca ikimiz de doğrulduk. Ben hemen koştum, Doktor Norris'i beklerken Lottie'yle Brian içeri girdiler. Lottie, oldukça süslü bir siyah kokteyl elbisesi giymiş, boynuna da sıra sıra inciler takmıştı. Nedense o bana çok yabancı geldi. Sanki tanımadığım biriydi.

"Iris, hayatım," Lottie, karıma sarılırken kolundaki bilezikler madenî bir ses çıkararak şingirdadi. "Eve döndüğüne çok sevindim. Hemen yukarı gelin. Birer kadeh şampanya içmeliyiz. Ondan sonra da tiyatroya yetişeceğiz. Siz Brian'la birlikte, yemek yersiniz. Kendisi her şeyi hazırladı."

Bizdeki acayıplığı farkedince boncuk gibi parlak gözlerini Iris'e dikti. Sonra dönüp bana baktı. "Ne var? Ne oldu?" Gayri ihtiyarî yatak odasına doğru bakmıştım. Lottie. Rica ederim bizi yalnız bırak."

"Lottie, ne var orada," diye yatak odasına doğru bir adım attı.

"Lottie!" dur dedim ama, onu tutmaya imkân yoktu. Yanımdan geçip yatak odasına daldı. Iris'le ben donup kalmıştık. Sonra Lottie'nin çılgınlığını duydum. Brian, hemen koştu. Iris'le ben de çaresiz onu takip ettik. Lottie, Nanny Ordway'in başında duruyordu. Rengi kül gibi olmuştu. Bir yandan boynundaki incileri tutmuş çekiştiriyordu. Onun bu hareketi bana hiç de yabancı gelmedi. Lottie, oyunların heyecanlı sahnelerinde de böyle incileriyle oynardı. Herhalde bu onda bir huy haline gelmişti.

Kadın, "O küçük kız!" diye bağırdı. "Bu Peter'in küçük kıza!" Sonra bana döndü. Yüzündeki ifade, birden değişti, incilerini bırakması rolüne iyice ısındığını gösteriyordu. Kendisine bu sahneyi defalarca prova ettirseydim bu kadar başarılı olamazdı.

"Sonunda olacağı buydu Peter!"

Brian dayanamadı. "Tanrı aşkına sus, Lottie. Neler saçmalıyorsun."

Lottie sert bir hareketle kocasını itiverdi. Şimdi o aldatılmış kadın, üzülen dost ve karar veren hâkim rollerini bir arada oynuyordu. Hoş, Lottie'den de başka bir şey beklenmezdi ya? Üstelik, bütün tanıdıklarım da hakkımda aynı şeyleri düşüneceklerdi.

"Peter, zavallı kızcağzı intihar etmiş. Yalnız kaldığın için bu küçük kıza gönül eğlendirdin. Zavallılığın aklını başından aldın. Sen..."

Iris, "Sus Lottie!" diye bağırdı.

Tekrar kapı vuruldu. Yine ben koştum. Bu sefer Doktor Norris gelmişti. Kendisi uzun boylu yakışıklı bir adamdır. Zenginlerin doktoru olduğu için kılığına kıyafetine son derece özen gösterir. Benimle beraber yatak odasına girdi. Önce Nanny'ye sonra bizlere baktı. "Oturma odasına geçip beni yalnız bırakmanızı rica edeceğim."

Çaresiz hepimiz çıktık. Doktor Norris de arkamızdan kapıyı kapattı. Lottie'nin gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Herhalde kadın, onların kafasından şöyle geçiyordu. "Peter, bu zavallı kıza benim verdiğim bir partide tanıştı.

Hemen o gece kızcağzı alıp götürdü. Sonra Brian da onları yakaladığını söyledi. Evet durum ortada. Gönülünü eğlendirmek için bu küçük kıza kıydı. Bir bakıma Peter katil bile sayılabilir."

Birkaç dakika sonra Doktor Norris, yatak odasının kapısını açarak başını uzattı. "Peter, benim yapabileceğim bir şey yok. Kız ölmüş. Onun için hemen polise telefon etmeniz gerekir." Sonra, tekrar odaya girdi. Sanki bir hastasına kaplıcalara gitmesini tavsiye ediyormuş gibi tatlı bir sesle konuşuyordu. Zaten Nanny'nin ölümü onun için bir şey ifade etmiyordu. Hoş ben de şaşırmadım.

Çünkü kızı görür görmez öldüğüne karar vermiş ve polislerle gazetecileri düşünmeye başlamıştım.

Ama bu haberi duyan Lottie, çok heyecanlandı. Hemen telefona koştu. Bu felâketi herkesin duymasını istiyordu. Bu arada gazeteciler onunda poz poz resimlerini çekeceklerdi tabii. Hem Lottie, rezaletlere, skandallara bayılan bir tipti. Onun için bir bakıma ona hak bile verdim. Çünkü sıkıntı çekecek biri varsa o da bendim. Lottie, sadece bir seyirciydi. Brian karısının peşinden gitti. "Bu işi bana bıraksan iyi olur, Lottie."

Lottie, oralı bile olmayarak ahizeyi kaldırdı. Bu kez ben yaklaşıp elinden ahizeyi aldım. "Bu iş bana düşer, Lottie." Santral memuruna, "Polis merkezini istiyorum," dedim. Neyse çabucak istediğim numarayı bağladı. "Adım Peter Duluth. Sutton Place Apartmanında oturuyorum. Buraya polis ve ambulans yollamanızı rica edeceğim. Bir kız intihar etti."

Konuşurken sesim düzgün çıkmıştı. Fakat ellerim tir tir titiyordu. Telefonu kapatıp Amerikan bara gittim.

Lottie hemen feryadı bastı, "Iris, durdur onu. Bu ara içki içmesi doğru değil."

Iris oralı bile olmadı. Bara gidip bana bir bardak viski verdi. Sonra kendisine ve Brian'a da birer içki hazırladı. Lottie'ye bakarak, "Saat yedi buçuğu geçiyor," diye mırıldandı. "Tiyatroya gitmen gerekmiyor muydu?" "Tiyatro mu? Aman Tanrım! Bu durumda ben nasıl sahneye çıkarım? Tiyatroya gitmeme imkân var mı?" Dayanamadım. "İyi oyuncular ne pahasına olursa olsun sahneye çıkarlar, Lottie. Seyircileri bekletmek doğru olmaz, dedim."

Hemen bana döndü. "İyi ama Peter, seni bu zor durumda bırakıp gitmeme imkân var mı? Böyle bir şeyi yapamayacağımı bilirsin." Lottie, beni suçlamaktan vazgeçmişti. Artık ben başı dertte olan bir dosttum. Lottie'de koruyucu melek rolüne girmişti. Bana sarılıp abartılı bir şekilde öptü. "Hayatım, sakın üzülme. Üzülmeceğine söz ver bakayım. Aleyhinde kelime bile söylemeyeceğimden emin olabilirsin. Bana güvenmelisin. Tanrım, bunu nasıl yapabildin? Hem aklını başına almanı sana söyledim. Genç bir kız... Bir çocuk."

Karım, "Lottie," diye araya girdi. "Sen artık gitse fena olmaz."

"Zaten ben de gitmek üzereydim." Gidecekti tabii, Çünkü tiyatrodakilere durumu anlatıp zevkle dedikodu yapacaktı. Lottie'nin hiç de duyarlı biri olmadığını biliyordum. Onun için rahat rahat sahneye çıkıp rolünü büyük bir başarıyla oynayacaktı. Oyun bitince de yine başımın etini yemek için beni yakalayacaktı. "Peter, sevgilim, oyun için sakın üzülme. Ben, bir şeyler yapmaya gayret edeceğim. Her şeyi bana bırakın. Oyundan sonra gelirim. Ah zavallı Iris!.. Ah Peter!.." Kapiya doğru yürüdü.

Brian içki bardağını başına dikti. "Ben Lottie'yi tiyatroya kadar götürüyüm." Yüzü sapsarıydı. Omzumu okşadı.

"Kendini üzme, Peter. Tiyatro dönüşü uğrarım."

Lottie'nin peşinden çıkıp kapıyı kapattı. Iris'le baş başa kalmaktan çekmiyordum. Karımın, Lottie gibi bana çıkışmayacağını biliyordum. Fakat, şimdi Iris'e olanları açıklamam gerekiyordu. Oysa ben neyi anlatacağımı bile bilmiyordum. Çünkü olanlara herkesten çok ben şaşırıyordum.

Nanny Ordway'in yüzünü gözümün önünden uzaklaştırıyordum. Yatak odasındaki morarmış ceset gözlerimin önünden gitmiyordu, Iris bir sigara yaktı. Uçaktan indiği zaman çok neşeliydi. Hem yorgun da değildi. Ona bakınca Iris'in birdenbire çökmüş olduğunu anladım. Hatta bir anda yaşlanmış gibiydi, Iris, otuz dört yaşında olmasına rağmen çok daha genç dururdu. Oysa, şimdi üzüntüden âdeta yaşlanmıştı. Onun acı çektiğini hissedince anlamsız bir öfkeye kapıldım.

"Evet, kız intihar etmiş," diye homurdandım. "Başımıza bu belâ da geldi. Lottie, suçu bende buluyor. Herhalde polis de aynı şeyi söyleyecektir. Allah kahretsin... Umurumda bile değil."

Iris, başını kaldırıp yüzüme baktı. "Peter, aptallığın lüzumu yok. Hem, ben Lottie değilim. Senden istediğim, sadece gerçeği anlatman."

"Gerçeği mi? Kızı birkaç defa gördüm. İyi niyetli bir insan olduğunu sanıyordum. Hem beni eğlendirdiğini de saklamayacağım. Kendisine acıdığımı da itiraf etmeliyim. Onun için evin anahtarını verip gündüzleri burada çalışabileceğini söyledim. Herhalde kafam karışmış olacak. Bu kıza bir baba şefkati duyduğumu zannediyordum. İşte hepsi bundan ibaret. Kız intihar etti. Hiç kimse anlattıklarına inanmayacaktır."

Iris, yanıma yaklaştı. "Ben sana inanıyorum, Peter. Yeterli değil mi?"

Bu sözleri duyunca hiddetim birdenbire sönüverdi. Şaşırp kaldım. "Sen... Sen..."

Iris, samimi bir ses tonuyla, "Bana yalan söylemeyeceğinden eminim dedi." Bir süre susup düşündü. Birden "Kız sana âşık olmuştu değil mi?" diye sordu.

Samimiyetle, "Sanmıyorum," diye cevap verdim. "Belki ben aptalım... Ama en aptal erkek bile böyle bir şeyi anlar. Aksine, o benimle arkadaş olmak istiyordu. Hem daha başından beri sana âşık olduğumu biliyordu. Zaten sık sık senden bahsediyorduk."

"İyi ama evli olman, yirmi yaşında bir kızın sana âşık olmasına engel değil ki."

"Haklısın. Fakat kız buna rağmen bana âşık olmadı. Bana inanmalısın, Iris. Bana tutulan kadınlar oldu. Onların nasıl davrandıklarını gayet iyi bilirim."

"Peki, kızı hiç öpmedin mi?"

"Bir kere öptüm... Çünkü... Allah kahretsin, kızı neden öptüğümü bile hatırlayamıyorum. Ama bu öyle önemli bir şey değil."

"Yanıyorsun, Peter. Yirmi yaşında, duygulu bir kız için..."

Sözünü kestim. "Sevgilim, ne olur bana güven. Durum hiç de sandığın gibi değil. Hiçbir şey değişmedi. Seni eskisi gibi seviyorum. Karısına âşık olan bir insanın, bu tarz maceralara girişmeyeceğini bilirsin."

Kadife gibi gözlerini yüzüme dikti. "Sana inanıyorum, Peter. Kızın sana âşık olmadığını iddia ediyorsun. Bunu da kabul ediyorum." Gidip yazı masamdan Nanny'nin son yaptığı resmi aldı. Karım, kendisine hâkim olabilmek için büyük gayret sarf ediyordu. "Peki buna ne dersin?"

"Nanny, her gün bana böyle bir resim bırakıyordu. Sana anlattım ya. Hatta kendini asan kız resmini görünce bugün iyi çalışmadığını ve bu yüzden bunu yaptığını düşündüm."

"Aşkın esrarı, ölümün esrarından daha derindir."

İçimi çektim. "Bu sandığın gibi bir şey değil. Sadece Salome'den alınmış bir söz. Nanny, yazdığı romana bu ismi vermişti."

Iris, resmi masaya koyup, Nanny'nin bırakmış olduğu roman müsveddesini karıştırmaya başladı. "Kızın ailesi nerede? Onlara haber vermemiz gerekmez mi?"

"Ailesini tanımıyorum. Nanny Ordway, Greenwich Village'de, tek odalı bir yerde oturuyordu. Daha doğrusu bir kız arkadaşıyla, sadece mutfağı ve tuvaleti olan bir o-da tutmuştu."
Iris, masadan ayrıлып yürüdü. Hafif bir sesle, "Polislerin sana inanacaklarını pek sanmıyorum," diye mırıldandı. İçimi çektim. "Doğru."
"Yapacak bir şey yok. Umarım kolay kurtuluruz." Yanıma gelince Iris'i kollarımın arasına aldım ama öpmedim. Öpersem, çocuk gibi ağlamaya başlayacağını biliyordum.

ALTI

Doktor Norris, sonunda yatak odasından çıktı. Her şey yolundaymış gibi gülümsüyordu. "Peter, polise telefon ettin mi?"
"Evet."
"Mükemmel. Korkarım kız öleli epey olmuş. Yani kendisini kurtarmamıza imkân yoktu. Sizin için zor bir durum... Yakın arkadaşınız olmadığım ümit ederim."
"Hayır, yakın bir arkadaşım değildi."
"Belki de başarılı olamamış bir artistti. Zavalılık." Doktor Norris'in tiyatroya düşkün olduğunu biliyordum. Kendisi yükselmeye çalışan sanatçılar hakkında epey bilgi sahibiydi. Ama, üzülen bir artistin gidip bir prodüktörün yatak odasında kendisini asmayacağını da bilmesi gerekirdi. Belki de beni bu zor durumdan kurtarmak için böyle bir şey düşünmüştü.
Iris, "Kız intihar etmiş, değil mi?" diye sordu.
"Öyle sanıyorum. Çünkü boynundaki izler tipik... Ama aslında bu tür vakalar benim ihtisasımın dışında kalır. Bunu polisler bırakmalıyız." Doktor Norris, bileğindeki altın saate bir göz attı. "İzin verirseniz, kanma bir telefon edeyim. Bir kokteyl partiye davetliyiz de." Başıma gelen felâketin kimseyi ilgilendirmediyi artık iyice anlamıştım. Doktor, telefonu açıp karısıyla konuşmaya başladı. "Çok üzgünüm, yavrum... Maalesef gecikeceğim... Evet... Evet... İstersen sen yalnız git... Bill'le Madge'den benim için özür dilersin."
Telefonu kapatıp bir koltuğa oturdu. Hep birlikte polisi beklemeye başladık. Doktor Norris, gayet nazik bir tavır takınmıştı. Sanki bir apandisit ameliyatından çıkmış gibi sakindi. Bize soru sormaya da kalkmadı. Çünkü böyle şeylere karışmak istemiyordu. O zaman kendisinden hiç hoşlanmadığımı anladım.
On dakika sonra polisler geldi. Üç sivil, bir de resmi memur yollamışlardı. İçlerinden biri müfettişti. Uzun boylu genç bir adam. Üstelik son derece yumuşak bir sesi vardı. Müfettiş, üniformalı memurla Doktor Norris'i alıp hemen yatak odasına geçti. Diğer memurlar da oturma odasında dolaşmaya başladılar, Iris, birine Nanny'nin son yaptığı resmi gösterdi. Adam, Nanny'nin yaptığı resmi, romanı ve daktilo makinesini alarak doğru yatak odasına geçti. Biraz sonra da beni çağırdılar. Nanny'yi nasıl bulduğumu, kızın kendisini nereye asmış olduğunu sordular. Müfettiş, beni tekrar oturma odasına gönderdi.
Beş on dakika sonra da iri yarı, elinde siyah çanta bulunan bir adam geldi. Onun Adli Tabip olduğunu hemen anladım. Çünkü filmlerde ve kitaplarda böyle olaylara sık sık rastlamıştım. Ama kendi evimde polislerle Adli Tabibi görmek beni çok rahatsız etti.
Yatak odasının kapısı açılarak müfettiş yanımıza geldi. Otuz beş yaşından fazla yoktu sanırım. İnce uzun bir adamdı. Üstelik Doktor Norris gibi göstermelik bir nezaketi de yoktu. Kendi halinde, ağır başlı bir insana benziyordu. Gözlerine dikkat edince durakladım. Bu grimsi gözlerde insanı huzursuz eden zekâ pırlıtları vardı. Birdenbire çok sevdiğim bir arkadaşımı hatırladım, işte Müfettiş tıpkı ona benziyordu. Arkadaşım da hayatımda tanıdığım en akıllı insandı.
Yalnız korkmam mı yoksa rahatlamam mı gerektiğini kestiremiyordum. Müfettiş son derece dürüsttü galiba. Ama bana karşı nasıl bir tavır takınacağı belirsizdi. Belki başıma böyle bir felâket geldiği için bana acıyacaktı. Belki de genç kızın ölümüne neden olduğum için bana kin duyacak ve önyargılı davranacaktı. Ama polislerin benimle uğraşacaklarından emindim. Çünkü anlatacağım hikâyenin çok saçma olduğunu biliyordum. Hepsi de küçük bir kızı baştan çıkardığımı sanacaklardı.
Sanki bir kokteyl partide tanışıyormuşuz gibi adam, "Adım Trant," dedi. "Cinayet Masası Müfettişlerinden Trant. Siz, prodüktör Peter Duluth'sunuz." Iris'e baktı. Yüzü son derece ifadesizdi. "Sizi sık sık filmlerde ve tiyatrodan gördüm, Mrs. Duluth."
Odada dolaşıp duran iki sivil memura aldırış bile etmedi. Oturmak için izin istemiş gibi koltuğa baktı, Iris başını sallayınca geçip karşımıza oturdu. İçimden, durum tahminimden daha da kötü, dedim. Bu adam rastgele bir polis değil. Korkunç bir mahlûk.
Müfettiş, yine gözlerini bana dikti. "Sadece birkaç soru soracağım. Önce... Kızın adını söyleyin."
"Nanny Ordway."
"Nanny Ordway. Kendisi sizinle mi oturuyordu?"
"Hayır, Greenwich Village de, Charlton Sokağı 27 numarada oturuyordu.
Trant cebinden eski bir zarf çıkarıp, isim ve adresi yazdı. "Kızın cesedini kim buldu?"
"Karımla ben. Karım biraz evvel Jamaica'dan döndü. Hava alanına giderek kendisini karşıladım. Eve geldiğimiz zaman saat yediyi geçiyordu. Yatak odasına girince kızı gördük."
"Anlıyorum... Peki, bu kız sizin evinize nasıl girmiş?"

"Kendisine bir anahtar vermiştim. Her gün gelip burada çalışıyordu."

"Sizin için bir oyun mu yazıyordu?"

"Hayır, roman yazdığını sanıyorum. Hem kendisi bu işe daha yeni başlamıştı. Yani basılmış bir eseri yok."

"Anlıyorum." Müfettişin sesi son derece yumuşak ve nazikti. Ama içinden ne düşündüğünü anlamaya da imkân yoktu. "Peki, neden çalışmak için buraya geliyordu? Yani evinde çalışamaz mıydı, Mr Duluth? Ona anahtar vermeniz şart mıydı?"

"Nanny Ordway, bir arkadaşıyla küçük bir odada oturuyordu. Yani, o odada çalışmaya pek imkân yoktu. Halbuki burası akşama kadar boş duruyordu. Bu yüzden kendisine yardım olsun diye anahtar verdim." Bu sözleri ben bile beğenmemiştim. İnanılacak gibi değildi doğrusu. Kimbilir Müfettiş Trant, ne düşünüyordu? Bununla birlikte adam oldukça zeki birine benziyordu. Belki de benim doğru söylediğimi anlamıştı.

Trant, "Miss Ordway'e anahtarı ne zaman verdiniz, Mr. Duluth?" diye sordu.

"Galiba bir hafta veya on gün önce."

"Kendisini çoktan beri tanıyor musunuz?"

"Hayır, kızla tanışalı ancak beş, altı hafta oldu."

Iris de söze karıştı. "Ben Jamaica'ya hareket ettiğim gün kocam bu kızcağızla tanışmış. Hatta bana mektubunda ondan bahsettiydi."

Müfettiş Trant, göz ucuyla karıma baktıktan sonra yine beni süzdü. Herhalde, zavallı kadın uçarı ve çapkın kocasını savunuyor, diye düşünmüştü. Sanki adam yüksek sesle Iris'e hakaret etmiş gibi sinirleniverdim.

"Nanny Ordway'le nerede tanıştınız, Mr. Duluth?"

"Charlotte Marin'in partisinde. Kendisi üst katta oturuyor."

"Şu tiyatro oyuncusu Charlotte Marin'i mi kastediyorsunuz."

"Evet. Karım Jamaica'ya hareket ettiği günün akşamı Mrs. Marin'le kocası beni partiye çağırdılar. Nanny Ordway'e de orada rastladım."

"Miss Ordway, Charlotte Marin'le kocasının arkadaşı mıymış?"

"Hayır, kızı partiye başkaları getirmiş. Charlotte Marin'le kocası onu tanımıyorlardı."

"Başkalarından kastınız nedir?"

"Miss Ordway'i partiye başkaları getirmişti. Ama ben kızın kimlerle geldiğini görmedim. İsimlerini de bilmiyorum." Diğer memurlar masadan parmak izlerini alıyorlardı. Sanki orada değilmiş gibi rahat rahat çalışmaktaydılar. Bize aldırış ettikleri bile yoktu.

Müfettiş Trant, "O gecedен sonra Miss Ordway'i sık sık gördünüz mü?" dedi.

"Hayır, o gece kızı kebabçıya götürdüm. Çünkü karnı çok açtı. Yemekten sonra da metro istasyonuna kadar gittik. Kız metroya bindi. Ben de evime döndüm. Bir kere beni evine yemeğe çağırdı. Bir kere büroma geldi. Kendisini bir defa hayır iki defa akşam yemeğine götürdüm. İşte bütün arkadaşlığımız bundan ibaret."

"Anlıyorum." Trant gözlerini bana dikmişti. "Tanımadığınız genç kızlara anahtar vermek alışkanlığınız mıdır?" Bunu alay eder gibi söylememişti. Sadece sakın sakın bir soru sormuştu. Galiba benim paralı bir çapkın olduğuma ve karımın da bu duruma katlandığına karar vermişti. Hayır, hayır ben yanıliyordum. Bu adam hemen karar vermeyecek kadar akıllıydı. O, soru sorarken bir taraftan da beni inceliyordu. Birdenbire öfkeleniverdim.

"Zekâ oyunları oynayarak beni yakalamaya çalışmanıza gerek yok, müfettiş. Nanny Ordway'le aramda herhangi bir bağ olsaydı bunu size rahat rahat anlatırdım. Bunu söylememek için bir sebep yok. Genç bir kızla sevişmek herhalde bir suç değil. Zaten, herkes bu kızla düşüp kalktığını sanacak. Ben sadece bu kıza acıyıp yardım etmeye çalışmışım. Bunu yapmamalıymışım. Nanny Ordway'le aramda bir şey geçmedi. Hem yalan söylemekle elime ne geçecek. Size gerçeği anlatıyorum. Çünkü göreviniz gerçeği ortaya çıkarmak! Hakkımda türlü türlü şeyler düşünmenizi istemiyorum."

Ben susar susmaz, bu sefer Iris atıldı. "Bu arada ben de bir şey söylemek istiyorum, Müfettiş bey. Kocamla beni her gün dedikodu sütunlarına geçen artist ve prodüktörlerden sanmayın. Önüne gelenle sevişen, eğlenmek için her şeyi yapan tipler değiliz. On seneden beri evliyiz ve üstelik birbirimizi ilk günkü kadar seven bir çiftiz. Bunu da unutmamanızı rica ederim."

Iris'in bu sözleri içime biraz su serpti. Fakat Trant sadece gülümsemekle yetindi. Bana kalırsa adam karımdan da benden de hoşlanmamıştı. Umursamaz bir tavırla bizi süzmeye devam ediyordu. Sonunda, "Bana bunları anlattığınız için teşekkür ederim, Mister Duluth," diye mırıldandı. "Karı koca tanınmış insanlarsınız. Araştırma yaparken bu hususu da göz önünde bulunduracağım."

Cebinden sarı bir zarf çıkarıp, açtı. Nanny'nin son yaptığı resmi köşesinden tutarak bana gösterdi. "Bunu gördünüz mü?"

"Evet."

"Bu bir intihar mektubuna benziyor mu?"

"Bunun neye benzediğini ben de bilmiyorum. Nanny Ordway her gün bana bir resim yapıp bırakırdı. Her resmin altına da komik bir şey yazardı."

"Diğer resimler sizde mi?"

Hatırlamaya çalıştım. "Hayır, zannetmiyorum. Galiba hepsini yırttım." Sonra aklıma ilk resim geldi. Bunu alıp büroma götürmüştüm. Ama oraya bırakmadığımı hatırladım. Öyleyse resim cüzdanımda olmalıydı. Cüzdanımı

çıkarıp baktım. Resim duruyordu. Bunu Müfettiş Trant'e uzattım. "Bu bıraktığı ilk resimdi. Üstünde telefon numarası olduğu için saklamıştım."

"Telefon numarası mı?" Müfettiş resmi alıp diğeriyle karşılaştırdı. "Aşkın esrarı, ölümün esrarından daha derindir. 'Ölüm' kelimesinden sonra bir soru işareti konulmuş. İntihar edecek bir insan böyle mi yapar dersiniz, Mister Duluth?"

"Bu cümle Salome'den alınmış. Miss Ordway bu isimde bir roman yazıyordu."

"Buna rağmen, bu resim insanın aklına intihar getiriyor değil mi?"

"Orasını bilmiyorum. Benim aklıma bir şey gelmiyor."

"Aşkın esrarı.. Ölümün esrarı... Bu yazı intihar kastediyorsa ortaya başka, bir şey daha çıkacak demektir. Yani böylece Miss Ordway'le aranızda bir şey olduğu anlaşılıyor."

"Size öyle gelebilir ama yemin ederim ki..."

"Yemin etmenize gerek yok, Mister Duluth. Gerçeği anlattığınızı biliyoruz. Bunu biraz önce açıklamıştınız. Evli bir adamla aşk macerasını bir tarafa bırakacak olursak, intihar için başka bir sebep bulmanız gerekecek."

"Kızı fazla tanımadığımı size söyledim. Roman yazmaya çalışıyordu. Belki de ünlü bir yazar olamayacağına inandı ve ümitsizliğe kapıldı. Böyle şeylere sık sık rastlanıyor."

"Ama kızın cesedini sizin evinizde bulduk, Mister Duluth. Kız, ümitsizliğe kapılıp intihar düşünseydi, bunu burada yapmazdı. Kendisine iyilik eden birini zor bir duruma sokmak istemezdi. Kızın oturduğu oda rahat oturulamayacak kadar küçükmiş. Belki orada intihar etmeye de imkân yoktu. Ne dersiniz?"

Müfettişin yüzüne bakakaldım. Hayatımda böyle bir polise rastlamamıştım. Bu adam filmlerde gördüğümüz polis müfettişlerine hiç benzemiyordu. Aksine onda bir bilim adamı hali vardı. Hem benimle alay edip etmediğini bile anlayamamıştım. Trant, görevini yapıyor ve gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Beni dinlemesi yeterliydi ama anlattıklarımın doğru olmasına rağmen pek inanılacak gibi değildi. Nanny Ordway adında birini tanımamış olsaydım, Müfettiş Trant'ten hoşlanırdım. Çünkü kendisi, son derece soğukkanlı, sakin ve zeki biriydi.

"Mr. Duluth... Biraz da Nanny Ordway'den bahsedelim. Kız sinirli bir tip miydi?"

"Hayır, pek sinirli olduğunu söylemeyeceğim." "Normal miydi?" "Bana öyle geldi."

Göz göze geldik. Adamın bakışlarından rahatsız oldum. Sanki karşımda bir polis değil de bir rahip vardı. Evet, Engizisyon devrinde kalma bir rahiple konuşuyordum. Adamın gri gözlerinde bir ışık yanıp söndü. O bir şeyin peşindeydi. Belki adaletin yerini bulmasını istiyordu. Belki de genç kızlara musallat olan evli ve kötü ahlâklı erkeklerin cezaya çarptırılmasını arzulamaktaydı. "Nanny Ordway normal olduğuna göre neden gelip sizin evinizde intihar etti? Normal bir insan böyle bir şeye kalkışmaz değil mi? Bu durumla ilgilenmeme herhalde şaşmazsınız?"

"Bir şeye şaşıtım yok."

"Bu olaya bir anlam veremediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Evet."

"Evet."

O sırada Doktor Norris de yatak odasından çıktı. Sokak kapısına doğru giderken bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Hoşçakalın Peter. Karıma veya bana ihtiyacınız olursa telefon edin. İyi geceler, Iris."

Zaten sinirlerim alabildiğine bozulmuştu. Birdenbire içimde bir kin duydum. Hırslımdan doktorun arkasından seslendim. "Kokteyle gidince Madge'le Bill'e benden selam söyle."

Doktor Norris kapıda durup döndü. "Onları tanıdığını bilmiyordum, Peter. Ben... Şey... Olur." Telâşla kapıdan çıktı. Müfettiş Trant de kalkıp yatak odasına geçti. Beyazlar giymiş iki sağlık görevlisi ellerinde sedye, sokak kapısından girip doğru yatak odasına yollandılar. Artık bu ev bize ait değildi. Giren çıkan belli olmuyordu. Morgdan farksızdı burası. Bir sigara yaktım, Iris bana gülümsedi. Karım hâlâ beni teselliye çalışıyordu. "Hiç olmazsa kendini korumaya çalıştın, Peter."

"Bunun bir faydası olmadı ki," diye homurdandım. "Aksine Müfettiş daha da şüphelendi."

Biraz sonra Müfettiş Trant yatak odasından çıkarak yanımıza geldi. Ama bu sefer oturmadı. Hem daha resmi bir tavır takınmıştı. "Mr. Duluth, bugün öğleden sonra ne yaptığınızı bana söyler misiniz?"

"Saat beşte büromdan çıkıp hava alanına gittim."

"Peki, ondan evvel ne yaptınız?"

"Sinemaya gittim."

"Sinemaya mı?"

"Evet... Yakında yeni bir oyunu sahneye koyacağım. Başrole çıkaracak bir aktör bulamamıştım. Bana bir film oyuncusunu tavsiye ettiler. Bugün 42. Sokaktaki sinemalardan birinde filmi oynuyordu. Gidip onu seyrettim."

"Sinemanın adını söyler misiniz?"

"Hangi sinema olduğunu bilmiyorum ama bunu öğrenmek kolay."

"Filmin adı neydi?"

"Saadet Dolu Günler."

"Sinemaya yalnız mı gittiniz?"

"Evet, yalnızdım."

Müfettiş Trant hareketsiz duruyordu. "Merkeze gelip ifade vermenizi rica edeceğim. Herhalde buna itiraz etmezsiniz."

"Ne münasebet?"

Iris de ayağa kalktı. "Ben de geleceğim."

Arada sırada normal hayatımızı hatırlıyordum. Karım biraz evvel uçaktan inmişti. Bavullarını açmaya, elini yüzünü yıkamaya bile vakit bulamamıştı. Saat dokuza geliyordu. Herhalde karnı da bir hayli açtı. "Yavrurum, senin gelmene gerek yok. Bir de orada üzülmeni istemem."

Müfettiş Trant de, "Gelmene gerek yok, Mrs. Duluth," diye ilâve etti. "Cesedi bulduğunuza dair ifadenizi alınız. Merkeze kadar zahmet etmeyin."

"Hayır.. Hayır.. Geleceğim. Bana engel olabileceğinizi sanmıyorum."

Trant, karıma gülümsedi. "Maalesef kocanızın ifadesini alırken yanında bulunmanıza imkân yok, Mrs. Duluth." Belki ben yanıliyordum. Ama adam karıma acırmış gibi bakıyordu. "Ama isterseniz merkeze gelebilirsiniz. Hatta, karnınız açsa dışarıdan yemek de aldırabiliriz. Hem, merkezde bir sürü hayranınız var."

Bu sözleri duyunca daha fena oldum. Karım çok ünlü bir artistti. Bu yüzden de gazeteciler bize hiç rahat vermeyeceklerdi. Olay daha da dallanıp budaklanacaktı.

Iris, hava alanında dönünce çıkardığı paltosunu divana bırakmıştı. Bunu alıp giydi. "Size bir şey sormama müsaade eder misiniz, Müfettiş Bey?"

"Rica ederim, buyrun."

Karım ağır ağır eldivenlerini giyiyordu. "Kocamın bugün öğleden sonra nerede olduğunu sordunuz. Bunun sebebini anlamak istiyordum. Bu kızın intiharıyla kocamın nereye gittiğinin ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Korkarım, biz her şeye burnumuzu sokmaya alışmışız, Mrs. Duluth."

Karım ısrar etti. "Kız intihar etmişse..." Susup Trant'e baktı. Sonra alçak sesle ilâve etti. "Kız intihar etmiş değil mi?"

Müfettiş Trant, umursamaz bir tavırla, "Öyle sanıyoruz, Mrs. Duluth," diye cevap verdi. "Bununla birlikte son söz Adli Tabip söyleyecek. Şimdilik kesin bir şey söyleyecek durumda değiliz. Kızın boynundaki izler normale benziyor. Fakat Adli Tabip de Doktor Norris de bazı anormallikler görmüşler. Bellevue Hastahanesindeki uzmanlar, herhalde bize bunların sebebini açıklarlar. Şu sırada..." Sustu. O zaman adamın bir hayli yorgun olduğunu farkettim. Üstelik hepimizden tiksiniş gibi bir hali vardı. Veya benden de, Nanny Ordway'den de hayatı karma karışık eden tatsız olaylardan da bıkmıştı. İçini çekti. "Biz kesin bir sonuç alana kadar karar veremeyiz. Bu bir intihar da olabilir... Cinayet de..."

YEDİ

Müfettiş Trant'in arabasına binip Polis Merkezine gittik. Ben o zamana kadar merkeze hiç gitmemiştim. Hem bu binanın bu kadar yakında olduğunun farkında bile değildim. Iris'le baş başa, sakin bir hayat sürerken civarımızda birbirinden değişik olaylar yüzünden sabıkalı ve zanlıların sorguya çekildiği bir yer olduğundan haberim bile yoktu. Kapıdan girince köşedeki masanın arkasında oturan üniformalı danışma memurunu gördüm. Müfettiş Trant, bizi üçüncü kata, 'Cinayet Şubesi'ne çıkardı. Dedektif Bürosuna girdik. Beş, altı memur oturmuş radyo dinliyorlardı. Herhalde o ara işler sıkışık değildi. Müfettiş Trant, köşedeki masanın başındaki genç adama işaret etti. "Jim, Mrs. Duluth'un ifadesini aliver. Kendisi intihar ettiği sanılan bir kızın cesedini bulmuş."

Genç adam, Iris'i farkedince şaşırıp kaldı. Neredeyse, gözleri yuvalarından uğrayacaktı. "Aman Tanrım! Iris Duluth!" "Evet, ta kendisi. Mrs. Duluth acıkırsa kendisine yemek getirtirsin. Çünkü burada oturup kocasını bekleyecek." Iris'e gülümsedi. "İş bitince belki Mrs. Duluth sana imzalı bir resmini verir." Başıyla başka bir dedektife işaret etti. Iris'i o odada bırakıp başka bir büroya girdik.

Burası oldukça küçük bir odaydı. Ben Müfettiş Trant'in daha geniş ve rahat bir yerde çalıştığını sanmıştım. Beyaz duvarlara, küçük masaya ve tahta iskemlelere bakınca burasının tam Trant'e göre olduğuna karar verdim. Masasının başına geçen Trant, tıpkı çile çıkarmak için hücreye kapanmış bir Engizisyon rahibine benziyordu. Bizimle gelen memur da steno makinesinin önüne oturdu.

"Mr. Duluth, şimdi ifadenizi alabiliriz. Sözüünüzü kesmeyeceğim. Önce cesedi nasıl bulduğunuzu anlatın. Sonra Miss Nanny Ordway'e olan ilginizi açıklayın. Sözlerinizin doğru olduğunu kanıtlamak için de olayı bilen tanıdıklarınızın adlarını ve adreslerini verebilirsiniz." Susup beni süzdü. Bakışlarında düşmanlık yoktu ama bana içten içe kin duyduğundan emindim. "Bu arada sizi tutuklamadığımızı söylememe gerek yok. Şu anda sizi tutuklamak için bir sebep yok. Bundan başka, isterseniz Nanny Ordway'le aranızdaki arkadaşlığı da anlatmayabilirsiniz. Bu konuda da sizi zorlamayacağız."

"Hayır, ben her şeyi açıklamak istiyorum." Böylece iki ifade verdim. Önce cesedi nasıl bulduğumuzu anlattım. Sonra Nanny Ordway'le aramda geçenleri açıklamaya çalıştım. Bu arada Nanny Ordway'i kimlerin görmüş olduğunu düşündüm. Lottie, Brian, Miss Mills ve gündelikçi Lucia. Hepsinin de adresini verdim. İfademin alınması bir saat kadar sürdü.

İfadem alınır alınmaz, Trant memuru gönderdi. "Sen Mr. Duluth'un ifadesini temize çek, Mr. Duluth, bunu yarın sabah okuyup imzalar."

Memur çıkıp gidince biz de Trant'le yalnız kaldık. Ben merkezde gürültü patırtı olacağını, gazetecilerin hücum edeceğini, telefonların, zillerin çalacağını sanmıştım. Bu sessizlik beni şaşırttı. Daha doğrusu rahatsız oldum. Çünkü ne yapmam gerektiğini pek kestiremiyordum. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Müfettiş Trant, birdenbire gülümsedi. Şaşırdığımı söylemeliyim. Adam gülümsediği zaman son derece cana yakın biri gibi görünüyordu. Trant, beyaz perdede çok başarılı olacak bir tipti. Ama o zaman da ona polis rolü vermezlerdi. Herhalde doktor veya genç bir bilim adamını canlandırırdı.

"Başka bir şey kalmadı, Mr. Duluth. Yarın sabah onda gelmenizi rica edeceğim. O zamana kadar bazı şeyleri de daha iyi anlamış oluruz."

Dikkatle yüzüne baktım. Uzun uzun ifade vermiş, gerçeği anlatmıştım. Sözlerimin nasıl bir etki bıraktığını anlamak istiyordum. Ama Trant'in yüzü ifadesizdi. Yani bir şey öğrenemedim.

Dayanamayarak, "Benim durumum nedir?" diye atıldım.

"Şu anda durumunuzda bir değişiklik yok, Mr. Duluth. Yani polisle bir ilginiz var sayılmaz. Sadece intihar eden bir kızla bir zamanlar ilgilenmişsiniz. Hem, ilgilendiğiniz birinin sonradan intihar etmesi de o kadar önemli değil. Bu durumda kalan bir erkeğin suçlu sayılamayacağını siz de söylemişsiniz. Adli Tıp raporuna göre cinayete veya intihara karar vereceğiz. İntiharsa o zaman siz sadece şahitlik edeceksiniz. Ama cinayetse..." Sustu. Gülümsediğini görünce kendimi tutamamaya sinirlendim. O da beni kızdırmak için gülüyordu sanırım.

"Peki, neden ikide bir cinayet olabileceğini ileriye sürüyorsunuz?"

"Karınıza da anlattığım gibi biz her olasılığı incelemek zorundayız. Ayrıca, kızın intihar etmediğini de söyleyen sizsiniz."

"Ben mi?"

"Siz Miss Ordway'in intihar etmesi için bir sebep olmadığını ileriye sürdünüz. Fakat, bu konuda ısrar ettiniz. İntihar için bir sebep olması gerekir. Sebep olmazsa..." Yine sustu. Bu adamın zekâ oyunlarından artık sıkılmaya başlamıştım.

Dayanamayarak, "Çok akıllısınız değil mi?" diye mırıldandım.

Omuzunu silkti. "Akıllı olsaydım, şimdi Broadway'de prodüktörlük yapardım. Böylece zengin olurum. Herhalde akıllı bir insan Cinayet Şubesinde çalışıp müfettiş olmaz."

Bu kez ilgilendim. "Peki, neden polis oldunuz?"

"Bu uzun bir hikâye Mister Duluth. Ve benden başka kimseyi ilgilendireceğini de sanmıyorum." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Gidip karınızı hayranlarının elinden kurtar-sanız fena olmaz. Yarın, saat onda görüşürüz."

Bu olayda polislerin cinayetten şüphelenmeleri normaldi. Ama yarına kadar Nanny Ordway'in intihar ettiği nasılsa ortaya çıkacaktı. Adamın elini sıkarken tuhaf bir duyguya kapıldım. Trant, suçlu olduğuma inanırsa beni yakalamak için her çareye başvuracak bir tipti.

"Benimle bir fare gibi oynamanız hiç hoşuma gitmeyecek, Müfettiş Bey."

"Fare mi?" Elini çekti. "Bir kedi gibi sizi takip etmek zorunda kalacağımı sanmıyorum, Mister Duluth. İyi geceler."

Odadan çıkarak karımın yanına gittim, Iris, bir sandalyede oturuyordu. Elinde de bir kahve fincanı vardı. Dört dedektif karımla sohbet etmekteydiler. Bundan başka sivil giyimli üç kişi de karımın yanında ayakta duruyordu. Beni görür görmez hemen yanıma geldiler, Iris, ayağa kalkarak endişeyle bana baktı. Onların kim olduğunu biliyordum tabii. Şimdilik polislerin elinden kurtulmuşum ama gazeteciler kolay kolay yakamı bırakmayacaklardı. Muhabirlerden hiçbirini tanımiyordum. Herhalde onlar bir olay olup olmadığını anlamak için merkeze uğrayan polis muhabirleriydiler. Beni soru yağmuruna tuttular.

"Kadın, tanınmış biri miydi?"

"Hayır."

"Arkadaşınız mıydı? Yakın arkadaş demek istiyorum."

"Sadece bir kız." Daha bir sürü soruya cevap yetiştirdikten sonra ellerinden kurtulup Iris'in yanına gittim. Ama gazeteciler beni bırakmak istemiyorlardı.

"Mister Duluth, kız nasıl yatak odanıza girerek intihar etmiş?"

"Mister Duluth, ne olur bize biraz yardım edin."

"Kızın adı nedir, Mister Duluth?"

"Tanrı aşkına, yakamı bırakın. Çok istiyorsanız her şeyi polislerden öğrenebilirsiniz."

Iris'i alıp aşağıya indim. Muhabirler de peşimize takılmaya kalkıştılar ama sonra vazgeçtiler. Ama ben iyice rahatsız olmuşum. Ertesi sabah bu skandalı herkes duyacaktı. Hem bu tam gazetecilerin aradığı gibi bir hikâyeydi. Tiyatro prodüktörü, sinema yıldızı karısı, aşk uğruna intihar eden genç bir kız...

Birdenbire kendimden tiksindim. Ev yakın olduğu için taksiye binmedik, Iris hemen koluma girdi.

"Yemek yedin mi, sevgilim?" diye sordum.

"Hayır, sadece bir fincan kahve içtim. Karnım aç değildi."

"Gazeteciler seni rahatsız ettiler mi?"

"Hayır, fazla bir şey sormadılar."

"Yarın, bütün gazetelerde resimlerimiz çıkacak."

"Evet."

Yüzüme baktı. "Sen ne yaptın?"

"İfade verdim. Şimdilik bir şey yok."

"Müfettiş Trant nasıldı?"

"Sakin, terbiyeli ve son derece umursamaz. Ama ben o adamdan korkuyorum."

Iris, "Ben müfettiştan hoşlanmadım," diyerek içini çekti.

Acaba ben Trant'den hoşlanmış mıydım? Şimdilik bunu bilemiyordum. Zaten buna karar vermek için bol bol vaktim vardı.

Apartmana geldiğimiz zaman saat on bir buçuktu. Bakışlarından kapıcının durumu bildiğini anladım. Asansörcü de olanları duymuştu tabii. Büsbütün rahatsız oldum.

Dairenin kapısını açarken bir an durakladım. Canım bu eve bir daha ayak basmak bile istemiyordu. Ama yatak odasında bir kız kendisini astı, diye evi boşaltıp çıkamazdık ki.

Oturma odasının bütün ışıkları yanıyordu. Ortalıkta polise benzer birini göremedim. Yalnız yatak odasında biri dolaşıyordu galiba. Sonra polis sandığım kişi sekreterim. Miss Mills, içeriden çıktı. Miss Mills, tombul, gözlüklü ve kısa boylu bir kadındır. Ama ben onu birçok güzel kadına değişmem. Çünkü sekreterim merhametli, dürüst ve beceriklidir. Gülümseyerek yanıma gelince çok memnun oldum. İşte bu felâket olalı beri ilk defa bir dostla karşılaşmıştık. "Merhaba, bu gece tiyatroya uğradım. Sevgili Lottie hemen müjdeyi verdi. Hemen buraya geldim. Birkaç polis parmak izi alıyorlardı ama onları kandırıp burada kaldım. Neyse işlerini bitirip gittiler. Ben de etrafi biraz toparladım."

Iris'i öptü. "Herhalde yolculuk seni yormuştur. Bir de bu hadise çıkınca, ne hale geldiğini tahmin ediyorum. Bu gece benim evimde kalırsınız. Boş yere burada oturup uykusuz bir gece geçirmenize gerek yok. Zaten Lottie de sizi rahat bırakmaz. Bu kadın kadar yapışkan ve münasebetsiz bir mahlûka daha rastlamadım."

Miss Mills konuştuğu rahatlıyordum. Sonunda güvenebileceğim bir dost bulmuştum. "Senin bavulunu yerleştirdim, Peter. Zaten Iris'in eşyaları da valizlerinde. İşte iyiliğin sonu budur. O Tanrının cezası kaltak intihar edecek başka yer bulamamış mı? Hemen gidelim mi? Yoksa birer içki içer miyiz?"

O sırada telefon çaldı. Miss Mills hemen ahizeye yapıştı. "Kim, gazeteci misiniz? Özür dilerim. Söyleyecek bir şeyimiz." Telefonu vurarak kapattı. "Allah bu gazetecileri de kahretsin! Tam on beş defa telefon ettiler."

Amerikan bara giderek kadehlere viski ve buz koydu. Onun bu hali beni biraz olsun rahatlatmıştı. Evet, vaziyetim hiç de parlak değildi ama Miss Mills, kısa bir zaman için de olsa bana bunu unutturmuştu.

Telefon tekrar çalınca, kadıncağz ahizeyi kaldırıp masanın üstüne bıraktı. "Bundan sonra istedikleri kadar arasınlar. Haydi içkilerinizi alın." Elime bir bardak tutuşturdu.

Bu sefer de kapı çaldı. Miss Mills, oturmamızı işaret ederek odadan çıktı. Herhalde kapıyı iyi kapamamışım. Çünkü Lottie, âdeta koşarcasına içeriye daldı. Sirtında hâlâ o süslü kokteyl elbisesi vardı. İncilerini bile çıkarmamıştı. Bu haliyle kokteyle çok geç kalmış telâşlı bir davetliye benziyordu.

Lottie, "Sevgilim.." diye başladı. Sonra arkasından gelen Miss Mills'i görünce kaşları çatıliverdi. Çünkü o, Miss Mills'i hiç sevmezdi. Sekreterimin fazla şımarıldığını ve fazla üstümüze düştüğünü söyler dururdu. Hem Miss Mills'i fırsat buldukça aşağılamaktan geri durmazdı. "Sen.. Sen ne yapıyorsun burada?"

Miss Mills gülümsedi. "Yardım ediyorum." "Yaa!" dedi Lottie, sekreterimi pis pis süzdükten sonra kollarını açarak üzerimize geldi. "Ah zavallı sevgililerim! Polisler nerede?"

"Gittiler," diye cevap verdim.

"Bu kadar çabuk mu?" Lottie hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü polislere de biraz rol yapmak niyetindeydi. Ama hemen kendisini topladı. Polis olmasa bile biz vardık. Beni öperek, müşfik bir tavırla gülümsedi. "Peter, hayatım, bu gece tiyatrodaki olacaktın. Gerçekten! Seni seven birçok arkadaşın var. Onların halini görebilseydin gözlerin yaşardı. Oyunda rolü olan bütün arkadaşlar haklı olduğumu söylediler. Onlar da benim gibi düşünüyorlar. Çok kötü bir duruma düştün. Korkunç! Korkunç! Bu sınırlı, sinsî mahlûkun sana böyle bir kötülük yapması çok acı. Bütün oyuncular bana hak verdiler. Üstelik, onlar o pis kızı tanımıyorlar bile. Hepsî, kızla aranda bir şey olmadığından eminler. Seninkisi sadece şanssızlık. Bütün sanatçılar senin tarafını tutuyorlar. Merhaba, Iris."

Iris'i hafifçe yanağından öptü. Çünkü o anda ben daha önemliydim. Iris'in hiç önemi kalmamıştı. "Peter, bu gece tiyatrodaki olmalıydın. Phyllis Hatcher, neredeyse bayılacaktı. O ihtiyar adam... Hani son perdede kapıcı rolüne çıkan adam... İsmi bir türlü hatırlayamıyorum. İşte o, hüngür hüngür ağladı. Gordon Ling de birinci perdede iki defa rolünü unuttu. Ama buna rağmen yine de başarıyla oynadık. Üzülmeye, tiyatro doluydu. Hem seyirciler de oyunu çok beğendiler. Şimdi..."

Açık telefonu görünce, hemen sordu. "Bunu neden açık bıraktınız?" Ahizeyi eline alarak bir numara çevirdi.

"Kimi arıyorsun, Lottie?" dedim.

"Brian'ı tabii Bu gece bizde kalacaksınız. Yatakları yapıp yapmadığını öğrenecektim. Burada uyuyamayacağınızdan eminim."

"Biz, Miss Mills'e gidiyoruz, Lottie."

"Nee? Merhaba, Brian'cığım... Ne? Ne dedin Peter?"

"Bu gece Miss Mills'de kalacağız."

Lottie kaşlarını çatarak beni parçalamak istercesine süzdü. Kendisine sormadan karar vermeme çok bozulmuştu.

"Saçmalama kuzum. Bu gece bizde kalacaksınız. Her şey hazır."

"Olmaz Lottie. Böyle karar verdik."

"Nasıl olur, Peter? Miss Mills'in evi ufacak. Orada bir sokak kedisinin yatabileceği bir yer bile yok... Ne dedin Brian?" Masada duran kalemi alıp bir tiyatro programının arkasına tuhaf şekiller çizmeye başladı. O zaman çok sinirlendiğini anladım. "Bir dakika bekle, Brian." Bize döndü. "Peter... Iris?"

Karım, "Kusura bakma, Lottie," diye kestirip attı. "Sen gelmeden önce biz böyle karar verdik."

"Ne tatsız bir durum! Hayır, hayır, Brian sana söylemedim. Telefonu kapatabilirsin. Biraz sonra yukarıya çıkacağım. O zaman konuşuruz." Telefonu vurarak kapattı. Herhalde gazeteciler durmadan bizi arıyorlardı. Çünkü kapanır kapanmaz telefon çalmaya başladı. Lottie, tekrar ahizeyi eline aldı. "Evet.. Tabii... Tabii. Bir dakika." Eliyle ahizeyi kapatıp bana döndü. "Peter, News gazetesi arıyor."

"Burada olmadığımı söyle."

"Mr. Duluth, burada değil." Lottie, istemeye istemeye telefonu kapattı. Gazetecilerle konuşup türlü şeyler anlatmak hoşuna gidecekti. "Peter, neden böyle saçma sapan işler yapıyorsun bilmem? Miss Mills'in kümes gibi evine gitmek de nereden aklına geldi?"

Miss Mills, Iris'in valizlerinden biriyle benim bavulumu almış kapıda bekliyordu. Yüksek sesle, "Peter," dedi. "Haydi gelin. Bu kadın kene gibi yapıyor. Neredeyse sizi zorla yukarıya götürecektir."

* * *

Miss Mills'in oturduğu daire ufak olmakla beraber son derece rahat ve şirindi. Kadıncağız hemen mutfağa koşup omlet yaptı ve bize bunu zorla yedirdikten sonra birer bardak da süt içirdi. Iris'le ben onun yatak odasında kalacaktık. Miss Mills de oturma odasındaki divanda yatacaktı.

Iris'le soyunup yatağa girdik. Karımı kollarımın arasına aldım. Onun yakınlığı beni teselli ediyordu. Ama Iris'den çekiniyordum ve son derece üzgün bir haldeydim.

İstemeye istemeye, "Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, Peter, sana inanıyorum."

"Nanny'le aramda bir şey olsaydı..."

Sözümü kesti. "Bu konuyu kapat Peter. Buna gerek yok."

Başını omzuma dayadı. Saçları yüzümü okşuyordu. Bütün olanlara rağmen kendimi mutlu hissetmeliydim. Karım yanımdaydı. Ama Nanny Ordway'i aklımdan çıkaramıyordum. Acaba kız gerçekten bana âşık mı olmuştu? Telefon etmemi, yemek davetlerini ve anahtar vermeme başka bir anlama çekerek öyle mi düşünmüştü? O, arkadaşlık lafları hislerini gizlemek için miydi? Ben bu kadar kör ve sağır mıydım?

Yarın yine Müfettiş Trant'le karşılaşacaktım. Yarın yine gazetecilerle uğraşacaktım. Belki de biz çıktıktan sonra gazeteciler yine eve telefon etmişlerdi. Lottie de onlarla istediği gibi konuşmuş olabilirdi. Bu arada Iris'in de Jamaica'da kalan annesine mektup yazması gerekiyordu. Kayınvalidem duyduklarına inanamayacak sonra da öfkesinden kızma geri gelmesini ve beni terketmesini söyleyecekti. Belki...

Karım usulca elimi tuttu. "Peter, artık düşünme."

"Fakat, sevgilim..."

"Her şey düzelecek. Seni seviyorum. Hem sana inanıyorum da... Haydi Peter, artık uyu."

Ama Iris'in de uyuyamayacağını biliyordum.

SEKİZ

Ertesi sabah uyanıp, yataktan kalkınca Miss Mills'in kahvaltayı hazırladığını farkettim. Kadıncağız, gazeteleri de kahvaltı masasının üstüne bırakmıştı. Oturma odasında dolaştığımı duyunca, "Peter," diye seslendi. "Gazeteleri bir an evvel oku. Ondan sonra da bunları unutmaya çalış."

Nanny Ordway'in ölümü birçok gazetenin baş sayfasında yer almıştı. Sadece ciddi bir gazete olan Times buna orta sayfada yarım sütun ayırmıştı. Diğerleri neler yazmışlardı, neler... Iris Duluth, kocasının yatak odasında ölü bir kız buldu, Bu arada karımın ve benim değişik resimlerimizi basmışlardı. Yalnız Nanny'nin fotoğrafı yoktu. Herhalde kızın resmini bulamamışlardı. Polislerden kızın ölümü hakkında çok az bilgi alabilmişlerdi. Fakat hakkımda oldukça çirkin imalarda bulunmuştu. Yazıları okuduktan sonra o kadar üzülmediğimi farkettim. Çünkü artık olan olmuştu.

Karım aç değildi. Yine de Miss Mills bize zorla kahvaltı ettirdi. Bu arada Iris de apartmana dönmemize karar verdi. Nasıl olsa dönüp dolaşıp gideceğimiz yer orasıydı. Duş yapıp giyindikten sonra Iris'le Miss Mills'e teşekkür edip çıktık, Iris, apartmana döndü. Miss Mills, hemen büroya gideceğini söyledi. Benim de Müfettiş Trant'le randevum vardı.

Madison Bulvarında yürürken çok sakın olduğumu farkederek şaşırımdım. Hiç kimse gazetelerin baş sayfasında resmi çıkan canavar olduğumu fark etmemişti. Hem geceki korkularımdan da kurtulmuşum. Nanny Ordway'in bana âşık olmasına imkân yoktu. Kızın ölümüne ben sebep olmamıştım.

Birdenbire Nanny'ye acidim. Herhalde zavallının benden sakladığı kötü bir şey vardı. Bunu bana söyleyememişti. En sonunda intihar ederek, derdinden kurtulmayı düşünmüştü. İçimden, keşke benimle biraz samimi olsaydı, dedim. O zaman belki kendisine yardım edebilirdim. Ama nasıl olsa polis gerçeği ortaya çıkaracaktı. Böylece suçsuz olduğum da anlaşılacaktı.

Ben aslında iyi niyetli bir insanım. Sonra suçsuz olduğumu da biliyordum. Bu yüzden de Nanny Ordway olayının çabucak çözüleceğine ve hemen temize çıkacağıma inanıyordum. Bu arada, fırtınadan önce derin bir sessizlik olabileceği aklıma bile gelmedi.

Polis Merkezine sıklımadan, dehşete kapılmadan girdim. Nasıl olsa suçsuzdum. Beni önce dedektiflerin bürosuna oradan da Müfettiş Trant'ın odasına soktular. Büro boştu. Beklemeye başladım. Trant'ın masasında sabah gazeteleri duruyordu. Baş sayfada yine kendi adımı gördüm. Belki de Trant beni sinirlendirmek için özellikle bu gazeteleri masaya bırakmıştı. Kendimden emin olduğum için, bu işe çok sinirlendim.

Bir iki dakika sonra kapı açılarak Trant içeriye girdi. Elinde bir sürü kâğıt vardı. Onu görünce, nedensiz bir öfkeye kapıldım. Bu adamdan nefret ettiğimi anlayınca da şaşırđım. Halbuki Müfettiş Trant son derece sakın ve nazikti. Ama bana numara yapıyormuş gibi geldi. Bu adam bu terbiyeli haliyle sinirime dokunuyordu. "Günaydın, Mr. Duluth. İşte daktiloda yazılmış olan ifadeleriniz. Bunlara bakmak ister misiniz? Bir dakika bana izin verin. Sonra görüşürüz."

Kâğıtları gazetelerin üstüne bırakıp çıktı. Kapı kapanır kapanmaz, bu küçük odada hapis kalmışım gibi geldi bana. İfademi üst üste üç defa okudum. Hata yapmak istemiyordum.

Nihayet, Müfettiş Trant geri geldi. Yine elinde kâğıtlar vardı. Masasının başına geçip oturdu. "İfadeler tamam mı, Mr. Duluth?"

"Evet."

"Gece aklınıza yeni bir şey geldi mi? " Bunu alaycı bir tavırla söylemişti.

Kendimi tutamayarak, "Dün gece uyudum," diye bağırdım.

Böyle hareket etmem doğru değildi ama olan olmuştu. Trant beni dikkatle süzdü. "Uyuduğunuza memnun oldum, Mr. Duluth. Nanny Ordway sizin gibi dinlenemedi. Dün gece Bellevue'nün morgunda onun göğsünü yarıp kalbim çıkardılar." Adamın sesi birdenbire sertleşmişti. Hakkımda ne düşündüğünü şimdi daha iyi anlamıştım. Bu adam benim düşmanımdı. "Bu ifadeleri imzalamayı kabul ediyor musunuz, Mr. Duluth?"

"Tabii."

"Yani, Nanny Ordway'le aranızda geçenleri doğru olarak anlattığınızdan emin misiniz?" "Evet, eminim."

"Aranızda başka şeyler geçmedi mi? Nanny kendisiyle biraz eğlenip başınızdan atmaya kalktığınız için intihar etmiş olmasın?"

"Demek yine dönüp dolaşıp aynı yere geldik."

"Evet, öyle."

"Hayır, Miss Ordway'le flört etmiş veya sevişmiş değilim. Yani o kızla aramızda böyle bir şey geçmedi."

Trant yanındaki zile bastı ve gelen üniformalı polise, "Miss Amberley'e buraya gelmesini söyleyin," dedi.

Polis gidip biraz sonra yanında bir kızla döndü. Yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, zayıf bir kızdı. Sırtında Nanny'ninki gibi eski bir tvid manto ve ayaklarında da topuksuz siyah ayakkabılar vardı. Güzel değildi. Hatta çirkin bile sayılırdı. Duruşundan kibar bir ailenin kızı olduğunu tahmin ettim.

Trant gülümsedi. "Miss Amberley, size Mr. Duluth'u tanıştırayım."

Kız, istemeye istemeye başıyla bana selâm verdi. Patlak yeşil gözlerinde birdenbire nefret dolu bir ifade belirmişti. Bunu görünce şaşırıp kaldım.

Trant, "Şimdiye kadar Mr. Duluth'u görmemiştiniz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, görmemişim."

"Ama siz Charlton Sokağındaki 27 numaralı apartmanın bir dairesinde Miss Ordway'le beraber oturuyordunuz değil mi?"

"Evet, doğru."

"Dün gece de buraya gelip ifade verdiniz."

"Evet."

"Aynı şeyleri tekrarlamanızı rica edebilir miyim?"

"Buyrun. İstediklerinizi anlatmaya hazırım."

Bu arada Müfettiş Trant hiç bana bakmadı. Kız da gözlerini benden kaçırıyordu. İkisi sanki bir yerde buluşan iki arkadaş gibi konuşup duruyorlardı.

"Miss Ordway'le arkadaşınız, değil mi, Miss Amberley?"

"O benim en samimi arkadaşımdı."

"Herhalde size bütün sırlarını açardı, değil mi?"

"Elbette."

"Bu son beş hafta içinde size Mr. Duluth'dan bahsetti mi?"

"Evet," dedi. Miss Amberley, sinirli sinirli dudaklarını yaladı. O zaman Nanny Ordway gibi onun da hiç makyaj yapmadığını farkettim. "Birçok kez bahsetti."

"Arkadaşınızın anlattıklarından herhalde bir fikir edinmişsinizdir. Mr. Duluth'a arkadaşınızın arasında bir şey var mıydı?"

"Anlatacağım şey benim fikrim değil. Nanny, sık sık bu adamdan bahsedirdi."

"Miss Ordway size neler anlattı, Miss Amberley?"

"Bu adama âşık olduğunu söylüyordu." Kızın sesi hafifçe titredi. "Mr. Duluth'un da kendisine âşık olduğunu iddia ediyordu."

Hayatımda ilk defa gördüğüm bu kılıksız, çirkin kıza baktım. Yüzündeki kin dolu ifadeyi görünce dehşete kapıldım. Âdeta kanım dondu.

"Tanrı aşkına...." diyecek oldum.

Ama, Trant beni susturdu. "Rica ederim, Mr. Duluth, konuşmayı kesmeyin." Adam gözlerini kızdan ayırmıyordu. "Herhalde arkadaşınız Mr. Duluth'un evli olduğunu da size anlatmıştır."

"Anlattı tabii. Buna çok üzülüyordu. Nanny, başkasının kocasını ayartacak biri değildi. Başlangıçta direnmeye çalışmıştı. Ama en sonunda adamın cazibesine dayanamadığını itiraf etti. Adam, Nanny'yi sevdiğini ve ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hem, Nanny'ye âşık olduğu için karısını boşamaya da karar vermişti. Nanny, 'Beni bırakmak istemiyor,' dedi. 'Karısından ayrılıp benimle evlenecek.' Yine de zavallı Nanny, bu duruma çok üzülüyordu."

"Demek Mr. Duluth, karısını boşamaktan da bahsetmiş?"

"Evet.. Evet.. Mr. Duluth, ilk fırsatta karısını boşamayı vaatmiş. Bundan eminim."

Ayağa fırladım. "Beni dinleyin!"

"Rica ederim, Mr. Duluth..."

"Beni dinleyin dedim!" Artık bağırmağa başlamıştım. "Ben Miss Amberley'i tanımıyorum bile. Onun ne kadar kindar bir insan olduğunu şimdi anlıyorum. Veya, kendisine bir sürü yalan uydurulmuş. Ama bütün söylediklerinin yalan olduğunu anlamalısınız. Belki de bunları kendisi uyduruyor. Veya Nanny Ordway, bu sözleri söyleyerek Miss Amberley'i kandırdı. Burası bana vız gelir. Ama böyle bir şeye tahammül edemem. Bana iftira etmeye hakkınız yok."

Kız sesini çıkarmadı bile. Benden nefret ettiği belliydi. Müfettiş Trant, bana bir göz attı. Sonra hemen Miss Amberley'e döndü. "Size bir şey daha soracağım, Miss Amberley, Arkadaşınızla Mr. Duluth'un seviştiğini söylediniz... Acaba bu aşk karşılıksız mıydı?"

"Karşılıksız mı!" Kız birdenbire patladı. "Ne münasebet? Nanny, kendisini çok akıllı ve tecrübeli zannediyordu."

Aslında bir çocuk kadar saftı. Onun ahlâksız bir adamla başa çıkabileceğini mi sanıyorsunuz? Bu alçak adam kıızı kandırdı. Herhalde, 'Sevgi her şeyden üstündür,' veya 'Aşkımız sonsuza kadar sürecek,' gibi tatlı sözlerle Nanny'yi avuttu! Nanny ölene kadar, bu adamın metresiydi."

Kız kendisinden son derece emin bir tavırla konuşuyordu. Hele benden bahsederken yüzünü buruşturması beni çileden çıkardı. Kendimi bir bataklıkta düşmüş sandım.

Kız, hâlâ anlatıyordu. "Zaman zaman Nanny'yi uyardım. New York'da bir sürü ahlâksız erkek olduğunu anlatmaya çalıştım. 'O adam karısını asla boşamaz,' dedim. 'İstediyini elde ettikten sonra neden karısını boşasın?' Bu yüzden de Nanny'yle birkaç defa kavga ettik. Zavallı Nanny dünyada yapayalnızdı. Tek arkadaşı bendim. Ona yardım etmem gerektiğini biliyordum. Arkadaşlığını kaybetme pahasına olsa bile ona yardım etmeye karar verdim. Ama yine de elimden bir şey gelmedi."

Birdenbire bana dönüp, tükürür gibi, "Benim gibi bir kız, böyle bir erkekle başa çıkabilir mi?" dedi.

Trant'e baktım. "Bu kız deli. Herhalde erkek düşmanı olacak. Bu yüzden de bu iğrenç yalanları uyduruyor..."

Müfettiş, sakın bir sesle, "Sözümüzü kesmemenizi rica etmişim," diye mırıldandı. "Miss Amberley, arkadaşınız son gece nasıldı? Yani ölümünden bir gece önce nasıldı demek istiyorum."

Miss Amberley, artık fısıldar gibi konuşuyordu. "Nanny, o gece eve geç geldi. Ben bir hafta Boston'da ailemin yanında kalmıştım. O gece dönüp hemen yattım. Nanny evde yoktu. Bir hayli geç geldi sanırım. Bir ara daktilo makinesinin sesini duyarak uyandım. Yataktan başımı kaldırıncaya Nanny'nin çalıştığını gördüm. Dairemiz bir odadan ibaretti. Yani orada yatıp kalkıyor, yemek yiyor ve çalışıyorduk. Başımı kaldırıncaya Nanny'nin bitkin bir halde olduğunu farkettim. O haliyle bir idam mahkûmuna benziyordu. 'Nanny ne var?' dedim. 'Ne oldu?' Cevap vermedi. Bir süre uğraşmama rağmen ağzından bir kelime bile alamadım. Donmuş gibi oturuyordu. Nihayet soyunup yattı. Ertesi sabah da erkenden çıkıp gitmiş. Kendisini bir daha göremedim."

"Peki o zaman ne düşündünüz?"

"Nanny'nin Mr. Duluth'la kavga ettiğini düşündüm. Herhalde adam karısından ayrılmayacağını söylemişti."

"Peki, Nanny Ordway, ertesi gün bu yüzden mi intihar etti, dersiniz?"

"Evet, bundan eminim. Zavallı Nanny bu yüzden öldü."

Ağzımı açıp konuşacak oldum ama yine Müfettiş Trant atıldı. "Teşekkür ederim, Miss Amberley. Gidebilirsiniz."

Kız kalkıp kapıya doğru yürüdü. Hemen arkasından seslendim. "Hey! Buraya bakın. Bir dakika." Ama kız orali bile olmadı. Kapıyı açıp çıktı.

Müfettiş Trant'e döndüm. "Kızı buraya çağırın. Kız hakkımda ağzına geleni söyledi. Nanny Ordway'i baştan çıkardığımı iddia etti. Kıza evlenme vaadinde bulunduğumu ve en sonunda onun ölümüne sebep olduğumu anlattı. Gestapo bile sizden merhametlidir. Hiç olmazsa Miss Amberley'le yüzleşmeye izin verin. Beş saniye içinde, bütün yalanlarını yüzüne vurabilirim."

"Öyle mi?" Müfettiş hâlâ sakindi. Tekrar yanındaki zile bastı. Bir taraftan da umursamaz bir tavırla beni süzüyordu.

"Bu kız akıl hastası." Hiddetten sesim titriyordu. "Herhalde erkeklerden nefret eden bir tip. Aman Tanrım, siz senelerden beri bu iştesiniz. Herhalde bu tip kadınlara çok rastlamışsınızdır. Siz..."

"İnsanlardan iyi anlıyorsunuz galiba, Mr. Duluth. Yazık, bu arada Nanny Ordway'i iyi tahlil edememişsiniz."

Üniformalı polis tekrar eşikte belirdi. Trant, "Mrs. Coletti'yi çağır, Bili," dedi.

"Mrs. Coletti? Yani gündelikçi Lucia Coletti'yi mi kastediyorsunuz."

"Bu kadının lehinizde tanıklık edeceğini söylemişsiniz."

"Evet, doğru."

Müfettiş Trant masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı. "İfadenizde Nanny Ordway'in her sabah siz işe gittikten sonra eve geldiğini söylemişsiniz. İyi kalpli bir insan olduğunuz için gündüzleri evinizde çalışmasına izin vermişsiniz. Bu sözlerinizde ısrar ediyor musunuz?"

"Tabii. Hem neden ifademi değiştireyim? Ben size gerçeği anlattım."

"Peki Nanny Ordway bir gece bile evinizde kalmadı mı?"

"Kalsaydı size anlatırdım."

"Tabii... Tabii... Sizin ne kadar dürüst bir insan olduğunuzu unutmuştum, Mister Duluth. Lucia Coletti'yle aranız iyi mi?"

"Evet."

"Yani size düşman olması veya kin beslemesi için bir sebep yok mu?"

"Ne münasebet! Lucia, karımı da beni de çok sever."

"Yani Lucia Coletti'nin deli falan olduğunu iddia etmiyorsunuz. O halde mesele yok."

Lucia içeriye girdi. Tombul bir İtalyan olan gündelikçi kadın her zaman neşeli olurdu. Ama bu sabah nedense pek süklüm püklümdü. Siyah mantosu ve şapkası yüzünün solgunluğunu büsbütün ortaya koyuyordu. Yalvarır gibi bana baktıktan sonra müfettişe döndü.

Trant, önündeki kâğıtlardan birkaç tanesini ayırıp aldı. Gülümseyerek, "Günaydın, Mrs. Coletti," diye söze başladı.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. İşinize engel olmadığımı ümit ederim."

"Bu sabah kardeşimi, Bayan Marin'e yolladım. Yani benim yerime o gitti."

"Herhalde sizi neden çağırttığımı biliyorsunuz? İsmi Lucia Coletti değil mi? Kız kardeşiniz Mrs. Bruna ile 10. Sokakta oturuyorsunuz. Her gün Mister Duluth'un ev işlerini görüyorsunuz. Dün gece sizi ve kardeşinizi evinizde sorguya çektiğimi hatırlıyorsunuz sanırım. Dün gece bana söylediklerinizi Mister Duluth'un önünde tekrarlamanızı istiyorum."

"Ben bir şey söylemedim." Kadın telâşla bana döndü. "Emin olun, Mister Duluth ben bir şey söylemedim. Miss Marin'e o kızı anlatmamam için bana yirmi dolar vermişsiniz. Ben de ağzımı açmayacağıma dair yemin etmişim. Ben bir şey söylemedim. Yalnız kardeşim çok gevezedir. Durup dinlenmeden konuşur. Üstelik aptaldır da. Kardeşim..."

Yirmi dolardan bahsedince Müfettiş Trant'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Adam, sevgilimden Lottie'ye bahsetmemesi için kadına bu parayı verdiğimi sanmıştı. Mrs. Coletti'nin sözünü kesti. "Kız kardeşiniz, sadece sizin kendisine anlattıklarınızı tekrarladi. Sizi üzdüğüm için özür dilerim. En iyisi ben kız kardeşinizin ifadesini yüksek sesle okuyayım. Daha fazla rahatsız olmayın."

Elindeki kâğıtlara göz attı. "Mister Duluth, Miss Ordway'in bir gece bile evinde kalmadığını iddia ediyor. Kendisi Miss Ordway'in saat onda geldiğini ve akşam üstü gittiğini söylüyor. Hem, sizin de bunun böyle olduğunu doğrulayacağınızı söyledi." Susup beni süzdü. "Şimdi kız kardeşinizin ifadesini okuyacağım, Bayan Coletti... Mister Duluth, ben bitirene kadar sesinizi çıkarmamanızı bilhassa rica ederim."

İfadesiz bir sesle okumaya başladı:

"Müfettiş Trant: Bayan Bruno, ablanız akşam işten gelince, size yanında çalıştığı insanlardan bahseder mi?"

Mrs. Bruno: Evet. Sık sık bahseder.

Müfettiş Trant: Peki bu arada Mr. Duluth'la karısından da bahsettiği olur mu?"

Mrs. Bruno: En çok onlardan bahseder. Ablam Mr. Duluth'la karısını çok sever.

Müfettiş Trant: Mrs Duluth'un Jamaica'ya gittiğini de anlattı mı?"

Mrs. Bruno: Evet, hasta annesiyle dinlenmeye gitmiş.

Müfettiş Trant: Evet Tamam. Demek ablanız Mrs. Duluth'un burada olmadığını söyledi?"

Mrs. Bruno: Evet.

Müfettiş Trant: Pekâlâ, Mrs. Duluth gittikten sonra eve genç bir kız geldiğini de anlattı mı? Bu kız Mr. Duluth'un arkadaşymış.

Mrs. Bruno: A, o küçük kız mı? Aman Tanrım ne ahlâksız mahlûklar var. Gencecik yaşta ahlâksızlığa başlıyorlar. Lucia, evi temizlemeye gittiği zaman kızı yatakta uyurken görmüş. Üstelik sırtında da Mrs. Duluth'un pijaması varmış"

Müfettiş Trant: Yani ablanız Mr. Duluth'un yatak odasına girince Miss Ordway'i yatakta yatarken mi görmüş?"

Demek kız Mrs. Duluth'un pijamasını da giymiş?"

Mrs. Bruno: Evet, öyle. Ablam çok kızmıştı. Hayatında böyle bir rezalet görmediğini söylüyordu. Hem Mrs. Duluth'la kocası birbirlerini çok severlermiş.

Müfettiş Trant: Peki, Mr. Duluth da kızın yanında mıymış?"

Mrs. Bruno: Mr. Duluth mu? Hayır, o böyle bir şey yapmaz. Hem ablamın böyle bir rezaleti görmesini de istemez.

Daha Lucia gelmeden o çıkıp gitmiş. Yani o kızı yalnız bırakmış."

Müfettiş, susup kâğıtları masaya bıraktı. Benden tarafa bakmamaya özellikle dikkat ediyordu. "Mrs. Coletti, bu okuduklarım doğru mu?"

Yaşlı kadın birdenbire kıpkırmızı kesildi. Güçlkle, "Şey... Şey... evet.." diye kekeledi. "Kardeşim bunları anlatmış."

"Bunların hepsi doğru değil mi"

"Öyle sanıyorum... Şey, evet." Kadın çekine çekine bana baktı. "Mr. Duluth, emin olun başınıza bunların gelmesini istemezdim. Sadece kardeşime söyledim. Onun boşboğazlık edeceğini düşünmüyordum."

"Artık gidebilirsiniz, Mrs. Coletti." Müfettişin sesi yine ifadesizdi.. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Kalkıp kadının kolunu tutarak kapıya kadar geçirdi. Sonra dönüp karşımda durdu. Gözleri hafifçe kısılmıştı. "Ne pahasına olursa olsun gerçeği söylediğinize memnun oldum, Mr. Duluth. Dün gece uyuduğunuza da sevindim. Herhalde masum insanlara özgü derin ve deliksiz bir uyku çektiniz"

DOKUZ

İşte o zaman Nanny Ordway'den korkmaya başladım. Bu arada Müfettiş Trant'e de kızmıştım. Benimle alay etmeye, hatta beni küçümsemeye hiç hakkı yoktu. Ama bir bakıma müfettiş haklıydı. Galiba ben kâbus görüyordum. Böyle bir şey olamazdı. Demek en masum insanın bile iftiraya uğraması mümkündür. Ama beni en fazla dehşete düşüren Nanny Ordway'di. Kız ölmüştü. O, soluk benizli, çekingen genç kız, kendisini yatak odamdaki avizeye asarak intihar etmişti. Buna rağmen bu sabah iki defa hortlamış ve Miss Amberley ve Mrs. Coletti ifade verirken bambaşka bir kimliğe bürünerek karşıma dikilmişti.

Artık onun korkunç bir mahlûk olduğunu biliyordum. Müfettiş Trant, hâlâ bana bakıyordu. Ben de gözlerimi adama diktim. Hazırlıksız olduğum için böyle bir olay beni şaşırtmış, hatta perişan etmişti. Kafam karma karışık. Zaman zaman acıdığım bu kız nasıl olup da Iris'in pijamalarını giyerek yatağıma girmişti. Nasıl, Miss Amberley'e karımdan ayrılıp kendisini alacağımı ve deli gibi seviştiğimizi söylemişti?

Herhalde Nanny Ordway sapıktı. Üstelik o zararsız bir deli de değildi. Başkalarına acı vermekten hoşlanan bir çılgındı. Onun sakin görünüşü beni aldatmıştı. Nanny gizli gizli beni ve kendisini mahvetmek için plânlar yapmış, bir fırsatını bulunca da bunları uygulamıştı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Ama bana kim inanırdı ki? Herkes, kızın masum biri olduğunu sanıyordu. Yani bu duruma göre benim ahlâksız ve suçlu bir erkek olduğuma inanacaklardı.

İşte, gerçeği arayan Müfettiş Trant, amacına erişmişti. Ama bulduğu şeyin gerçekle bir ilgisi yoktu.

İsrar etmemin bir yaran olmayacağını bilmeme rağmen kafa tutmaya çalıştım. "Bütün bu iftiraları reddediyorum." "Bu sizin hakkınızdır, Mister Duluth."

"Kendimi kurtarmak için yalan uydurduğumu sanmayın. Bu iftiraları reddediyorum, çünkü hiçbiri doğru değil. Miss Amberley'in nesi olduğunu bana sormayın. Lucia'nın neden bu şekilde hareket ettiğini de bilmiyorum. Tanrı aşkına, Nanny Ordway'in neden bu işi yaptığını açıklamaya da kalkışmayın. Olan oldu. Ama, ifadem baştan sonuna kadar doğru."

"Öyleyse, Miss Ordway'in oda arkadaşına özellikle bu yalanı uydurduğunu iddia ediyorsunuz. Yani Miss Ordway, karınızın pijamasını giyerek, sırf hizmetçinin görmesi için yatağa girdi. Öyle mi?"

"Bana kalırsa Nanny çıldırmıştı."

"Dün gece kızın son derece normal olduğunu söylüyordunuz."

"Bana normal gibi geldiğini söylemişim." İçimi çektim. "Siz kesin karar verebilmek için her şeyi araştırdığınızdan bahsetmişsiniz. Her zaman en yakın ihtimâle mi inanırsınız?"

"Ben yakın ihtimallere inanmamayı tercih ederim."

"Ama şimdi en yakın ihtimali kabulleniverdiniz."

"Durumun oldukça garip bir hal aldığı siz de kabul edersiniz, sanırım, Mr. Duluth. Biraz evvel iki tanık dinledik. Biri size kızgın ve düşmanca davrandı. İkincisi ise sizi korumaya çalıştı. Yine de buna rağmen aleyhinizde tanıklık etti. Hem, Miss Ordway deli olsaydı, aylarca onunla bir odada yatıp kalkan arkadaşı Miss Amberley bunun farkına varırdı. Sonra..." Trant devam etti. Ama ben artık dinlemiyordum. Aslında ısrar etmem, Miss Amberley'i çağırıp sorguya çekmem gerekirdi. Hem bu benim hakkımdı. Artık ümidimi kesmiştim. Miss Amberley yalan söylemiş olsa bile Lucia böyle bir şeye kalkışmazdı. Ben yaşlı kadının son derece dürüst olduğunu biliyordum. Zaten asıl beni mahveden de onun tanıklığıydı. Lucia'nın Nanny Ordway'i yatağımda gördüğüne inanmıştım. Bunu Trant'e nasıl açıklayabilirdim. Lucia beni severdi ve kadıncağz her şeye rağmen beni korumaya çalışmıştı.

Müfettiş Trant sustu. Onun neden bahsettiğini bilmiyordum ama bana bakmasından bir cevap beklediğini anladım.

Sonunda, "Müfettiş Trant," diye mırıldandım. "Bu konuşmayı bitirsek daha iyi olur. Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Ne yaparsam yapayım fikrinizi değiştirmeyeceğinizden de eminim. Onun için böyle bir şeye kalkışmak niyetinde bile değilim. Düşünecek olursanız, bu konuda ben ancak karıma hesap vermek mecburiyetindeyim. Bana sadece bundan sonra olacakları anlatın. Beni tutuklayacak mısınız? Yoksa serbest miyim? Eğer serbestsem, Tanrı aşkına şu ifadelerimi verin. Hemen imzalayıp gitmek istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Hâlâ bu ifadeleri imzalamak istiyor musunuz?"

"Söylediklerimi dinlemediniz mi?"

"Pekâlâ, Mr. Duluth." Omuzunu silkti. Bu haliyle böyle davranmama bir anlam veremediğini göstermek istiyordu.

"İfadelerinizi imzalayabilirsiniz."

"Beni tutuklamıyor musunuz?"

"Sizi neden tutuklayayım. Mr. Duluth?"

"Yalan söylediğim için... Veya genç bir kıyı baştan çıkardığım için... Yahut, ahlâksızın biri olduğum için."

Müfettiş Trant, birdenbire kızardı. Onun da bizler gibi kızardığını görünce şaşırmadım değil. Eliyle masayı işaret etti. "İfadelerinizi imzalayınız, Mr. Duluth."

Masaya yaklaşıp, iki ifademe de imza attım. Bunu yaparken de tuhaf bir zevk duydum. Bir an Trant'e hakaret ediyormuşum gibi geldi bana. Zaten bu yüzden memnun oldum ya. "İmzaladım. Başka bir şey var mı?" "Şimdilik bir şey yok." İfadelerimi alıp, imzalarını karşılaştırdı. "Daha otopsi raporlarını almadık. Böyle şeyler için zamana ihtiyaç oluyor. Bir iki gün sonra sonucu öğreniriz."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Yalnız size şu kadarını söyleyebilirim. Nanny Ordway saat iki buçukla dört arasında ölmüş. Yani tam sizin sinemada olduğunuz sırada. Bu soruşturmaya devam edersek ilk iş, o sinemaya gideceğim. O saatler arasında gerçekten sinemada olup olmadığınızı öğreneceğim."

"Bundan eminim zaten." İstemeyerek bile olsa elimi uzattım. Çünkü bir yerden ayrılırken oradakilerin elini sıkmak âdettir. "Nanny Ordway'i düşünen biri olduğu için çok memnunum, Müfettiş bey. Yazık, o benim arkadaşım olacak yerde sizinle arkadaşlık etseydi. Herhalde bu deneyimlerden siz de memnun kalırdınız."

Merkezden çıkarken hangimizin daha acınacak halde olduğunu düşündüm. Çünkü Müfettiş Trant de ben de aptallık ediyorduk. Daha kapıya gelmeden gazeteciler etrafımı sardılar. "Mr. Duluth, siz Miss Amberley'i tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Miss Amberley'in bize söylediklerini duymak ister misiniz?"

"Hayır."

"Mr. Duluth, Miss Amberley'in sözlerine itiraz etmeyecek misiniz?"

O sırada geçen bir taksiye işaret ederek gazetecilerin elinden kurtuldum. Aslında gazetecilere bir şeyler söylemem gerekirdi. Ama ağzımı açacak durumda değildim. Canım içki istiyordu. Senelerden beri bu saatte içki istediğimi hatırlamıyordum.

Şoför, "Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Büromun adresini verdim. Önce hemen Iris'i görmeyi düşünmüştüm. Ama, olanları ona nasıl anlatacaktım? Zavallı karım şimdiye kadar bana inanmıştı. Fakat Miss Amberley'le Lucia'nın anlattıklarını duyunca iş değişecekti. Şu anda Miss Mills gibi bana güveni olan birine ihtiyacım vardı. Belki böylece biraz kendimi toplayabilirdim. Herkes aleyhime dönmüştü. Hele Müfettiş Trant, Miss Amberley ve Mrs. Bruno baş düşmanlarımdı.

Büroma girer girmez orada çalışan kızların halindeki garipliği sezdim. Onlar da kimbilir hakkımda neler düşünüyorlardı? Hemen Miss Mills'in odasına geçtim. Kadın ayaklarını masasına dayamış gelen mektupları okuyordu. Beni görünce gülümsedi. "Savaştan çıkmışa benziyorsun."

"Haklısın. Hem de bu sefer mağlup oldum."

Sesini çıkarmadan bir an beni süzdü. Sonra elini uzatıp masasının alt gözünden bir şişe viski çıkardı. "Bunu böyle günler için saklıyordum, Peter."

İki bardak bulup viski koydu. Oturup kendisine, Nanny Ordway'le aramda geçenleri anlattım. Sonra bu sabah Merkezde Miss Amberley ve Lucia'nın söylediklerini ve Mrs. Bruno'nun tanıklığını hiçbir şey saklamadan tekrarladım. Müfettiş Trant'in beni suçlayıcı bir tavırla konuştuğunu da eklemeyi unutmadım.

Bunları anlatırken o kadar rahatsız oldum ki... Ama, Miss Mills'in beni yalancı sanacağından korkmuyordum. Asıl beni rahatsız eden Nanny Ordway gibi korkunç bir mahlûktan bahsetmekti. Çünkü kız hep gözlerimin önünde belirliyordu. O fiyonklu, gülünç mavi gece elbisesi, alnına dökülen siyah saçları, benimle dost olmak için uğraşması bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu. Masum bir kız olduğunu sandığım Nanny ölür ölmez bir canavar kesilmiş, evliliğimi ve geleceğimi tehlikeye sokmuştu. Bunlar yetmiyormuş gibi huzurumu da kaçırmıştı.

Asıl beni düşündüren evliliğimdi. Iris olmadıkça geleceğin ne anlamı vardı?

Miss Mills'e her şeyi anlattım. "Hem sen onu bir defa gördün. Buraya gelmişti."

"Hatırlıyorum. Miss Dream'i kastediyorsun değil mi?"

"Durum çok kötü. Herkes kızı baştan çıkardığımı sanacak. Halbuki ben ona elimi bile sürmedim. Bu konuda yemin bile edebilirim. Bu kız herhalde deliydi. Kendisini alacağımı söylemesi, Iris'in pijamasını giyip yatağa girmesi bunu göstermez mi?" Susup içimi çektim. İçkinin biraz yardımı olmuştu. Hiç olmazsa rahat rahat içimi dökabiliyordum.

"Acaba Iris bana inanır mı?"

Miss Mills, biraz düşündü. "Bu olay Brian'ın başına gelseydi, Lottie, kesinlikle adamcağıza inanmazdı."

"Orası öyle. Zaten Lottie son derece fesattır. Ama Iris..."

"Lottie, Brian'ı satın almış, Iris ise seni seviyor. Her halde seven bir kadın kocasına inanmaya çalışır."

"Orasını pek bilemiyorum," diye mırıldandım. "Belki de Iris beni sevdiği için bu duruma katlanamayacaktır."

"Gidip olanları karına açıkça anlatırsın. İnşallah Iris sana inanır. Başka söyleyecek bir şeyim yok."

"Peki, sen bana inanıyor musun?"

Miss Mills hafifçe güldü. "Erkeklerin sık sık budalalık edebileceklerine inanırım. Hem bazı kadınların son derece ahlâksız olduklarını da biliyorum. Bu tiplerden her şey beklenir." Uzanıp elimi okşadı. "Sana güvenim var, Peter. Haydi git Iris'le konuş. Ben de senin için dua edeceğim."

ON

Büromdan çıkıp bir taksiye atladım ve apartmanın adresini verdim. Miss Mills'in sözleri bile beni teselli edememişti. Acaba Iris beni nasıl karşılayacaktı? Taksiden inerken korkunç bir paniğe kapıldım. Iris'den korkacağım aklıma bile gelmezdi. Şimdiyse onunla yüz yüze gelmek fikri bile beni dehşete düşürüyordu.

Kapıyı açıp içeriye girer girmez o çok tanıdık sesi duydum. Konuşan Iris değildi. Bu son derece gür ve güzel bir sestti. Sinirlerim yerinden oynadı.

Iris, divana oturmuş sigara içiyordu. Lottie de odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydı. Beni görür görmez sözünü yarım bırakıp üstüme yürüdü. Gözleri ateş saçıyordu. "İşte Don Juan evine geldi."

Iris, ayağa kalktı. "Lottie, rica ederim git... Bizi yalnız bırak."

Lottie, "Sizi bırakmak mı?" diye bağırdı. "Bu evden hemen gitmesi gereken biri varsa o da Mr. Peter Duluth. Hatta, onu polis çağırıp dışarıya attirmalıyız. Ama eve her gün yeni bir kız getirmesini istiyorsan o başka. O zaman sık sık kendisini avizeye asan metreslerine tahammül etmelisini.

Lottie yırtıcı bir hayvan gibi üstüme atılmaya hazırlanıyordu. "Bu arada evi temizlemesi gereken gündelikçiyi Merkeze çağırıp işlerimi yüzüstü bıraktığı için bir şey söyleyecek değilim. Aksine, buna memnun oldum. Çünkü Lucia'mın kardeşi Mrs. Bruno bana çok ilginç şeyler anlattı. Hem, bu adı aşk macerasını öğrenmem için Lucia'ya da yirmi dolar vermişsin. Bu arada on dolar da Mrs. Bruno'ya vermeliymişsin. Belki o zaman kadın çenesini tutardı."

Bu kadına tahammül edecek halim kalmamıştı. Ayrıca o benim karım değildi ki. Neden gidip Brian'la kavga etmiyordu? Neden burnunu işlerime sokuyordu? Sonunda, "Kes sesini, Lottie," diye çıktım.

"Susturabilirsen sustur bakalım. Bak, bütün dünya senden bahsediyor. Onları sustur da göreyim. Ne yapacaksın bakalım? Yoksa bütün gazetecileri temizleyecek misin?" Dönüp Iris'e koştı ve kollarını karımın boynuna doladı, "Iris, sevgilim, beni dinle. Yalvarırım sana, bu adamı dinleme. Yine bir sürü yalan uydurup seni kandıracaktır. Bu alçağın sözlerine kulak asma. Hem senin ona ihtiyacın yok. Onu başından at. Ben senin yerinde olsam hemen eşyalarımı toplayıp çıkarım. Kocana eski pijamalarıyla bolca ip bırak. Nasıl olsa baştan çıkaracağı diğer kızlar da kendilerini avizeye asacaklardır."

"Çabuk çık, Lottie," dedim.

Bu sefer Iris'i bırakıp yürüdü. "Üzülme, gidiyorum. Bu evde kalmak niyetinde değilim. Şana güveniyordum. Dün gece tiyatrodan senin dürüst ve iyi bir insan olduğunu kabul ettirebilmek için canım çıktı. Aslında sen soysuzun birisin. Sana son bir sözüm var. Oyunda başrolü oynadığım süre içinde tiyatroya ayak basma. Seni çok fena yaparım."

Kapıya doğru gidip durdu ve Iris'e eliyle bir öpücük yolladı. "Sevgilim, kararını verir vermez bize gel. Brian da benim gibi düşünüyor. İstedığın kadar bizde kalabilirsin. Biz senin en yakın dostlarımız." Kapıyı vurup çıktı. Böylece 'Birinci perde'deki rolünü de bitirmiş oldu.

Iris'le göz göze geldik. Bütün samimiyetle gülümsedim. Çünkü Lottie'nin numarası gülünmeyecek gibi değildi.

"İşte istediğin oldu, Iris. En sonunda Lottie'yi darılttım."

Yüzünde bir değişiklik olmadı. Zaten olanlara gülmesini de beklemiyordum. Sadece, "Polis Merkezinde işin bitti mi?" diye sordu.

"Evet."

"Kızın intihar etmiş olduğuna karar vermişler mi?"

"Öyle sanıyorum ama henüz otopsi raporu gelmemiştir."

"Lucia'yla kardeşinin anlattıklarını Müfettiş Trant biliyor değil mi?"

"Evet," Susup yutkundum. "Ayrıca hepsi o kadar da değil." Kanma Miss Amberley'i anlattım. Biraz olsun rahatlamıştım. Ne olursa olsun Iris'le beraberken kendimi daha iyi hissediyordum. Ben konuşurken Iris hiç sesini çıkarmadan oturdu. Genellikle karımın ne düşündüğünü tahmin ederim. Ama bu sefer yüzünden bir şey anlayamadım.

Ama, karımın ne kadar acı çektiğini hissettim. Sanırım bana inanmamıştı. Zaten bu yüzden çok üzülüyordu. Sevdiği erkeğin ahlâksızlığını duymak onu perişan etmişti. Yine de her şeye rağmen Iris hâlâ bana inanmak istiyordu. Sözlerimi bitirince, "Hepsi bu kadar mı?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Müfettiş Trant bir daha seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Eline fırsat geçerse başıma bir çorap örmeye çalışacaktır."

Iris kalkıp bir sigara yaktı. "O kızdan Lottie'ye bahsetmemesi için Lucia'ya gerçekten para verdin mi?"

"Evet, verdim."

"Neden?"

"Lottie'yi benden iyi tanırın, Iris. Olanları duyunca her gün bana ahlâk dersi vermeye kalkışacaktı."

"İyi ama kızın evde olduğunu bana da yazmadın."

"Aslında yazmak istedim ama sonra belki başka bir anlam çıkarırsın? diye korktum ve vazgeçtim."

Iris yüzüme bakmak istemiyordu. "Peki kızın pijamalarını giyip yatağıma girmesine ne dersin? Bunu açıklayabilir misin?"

"Bana kalırsa Nanny sapığın biriydi."

"Sapıkların bile kendilerine göre bir mantıkları vardır. Kızın böyle hareket etmesi için bir sebep olmalı."

Açıklamaya çalıştım. "Nanny çok fakirdi, Iris. Belki de ünlü bir yıldızın pahalı pijamasını giyip rahat bir yatağa uzanmak ona büyük bir zevk verdi." Bu açıklamayı ben de beğenmemiştim ama neyse. "Herhalde Lucia, onu yatakta görünce yaptığından utandı. Evet, kızcağız lüks bir hayat istiyordu. Hatta senin tuvaletini giydiği gece..."

İşte o zaman Iris, birden haykırdı. "Anlamadım... Ne... Ne dedin, Peter?"

"Bunu sana anlatmadım mı? Elime iki tiyatro bileti geçmişti. Nanny'yi götürmeye karar verdim. Ama kızın eve gidip üstünü değiştirecek vakti yoktu. Onun için, senin elbiselerinden birini giymesine izin verdim."

"Ya, öyle mi?"

Karımın halini görünce iyice rahatsız oldum. Özellikle Iris'in elbisesini başkasına giydirmekle hata ettiğimi de ancak o zaman anlayabildim. "Açıkçası aptallığımdan böyle davrandım."

"Tatsız değil korkunç bir olay." Iris sinirli bir hareketle sigarasını söndürdü. "Peki, kızın oda arkadaşının anlattıklarına ne dersin? Yani bunu nasıl açıklayacaksın? Yoksa yine Nanny Ordway'in sapık olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Evet, başka açıklama yolu bulamıyorum."

"Bu tip genç kızlar olduğunu herkes bilir. Hayâl dünyasında yaşayan böyle tipler, bazen insanı felâkete sürüklerler." Devam edemeyerek sustu. O zaman Iris'in ne düşündüğünü anladım. Iris, Miss Amberley'in tanıklığına pek aldırmanıştı. Onu mahveden benim davranış şeklim-di. Nanny'ye evin anahtarını vermem, susması için Lucia'ya para teklif etmem ve sonunda Iris'in tuvaletini Nanny'ye giydirmem... İşte bunlar Iris'in çok zoruna gitmişti.

"Bana inanmıyor musun?" diye mırıldandım. "Hoş inanmasan da sana kızacak değilim. Ne yapsan haklısın."

Tıpkı Müfettiş Trant gibi, dikkatle beni süzüyordu. Belki Iris de gözlerimden gerçeği okumaya çalışıyordu.

İçini çekti. "Dün gece, yan inanıp yan inanmamanın çok kötü bir şey olduğunu anladım. Hem Müfettiş Trant, insafsızca seni ezmeye kalkışınca çok kötü oldum... Ve o zaman sana inandım, Peter. Hâlâ sana inanıyorum. Herhalde o kız dediğin gibi deliydi. Başka türlü olmasına zaten imkân yok."

Karımın beni terketmesini beklerken böyle bir şeyle karşılaşmak beni şaşırttı. Hatta önce kulaklarıma bile inanmadım. Bir hamlede yanına gittim, Iris, beni teselli etmek ister gibi boynuma sarıldı. "Ah, Peter, haksızlık etmek istemiyorum. Lottie gibi davranmama imkân yok. Sana da güvenemezsem, kime güvenebilirim?"

"Sevgilim."

"Üzülme Peter, her şey düzelecek." Iris devam edemeyerek sustu. Yüzüne bakınca yanaklarından süzülen yaşları gördüm.

"Iris... Hayatım..."

"Bir şeyim yok, Peter. Biraz sonra kendime gelirim."

Eğilip hafifçe saçlarını öptüm, Iris o kadar güzel ve akıllıydı ki. Üstelik, ben ona lâıyk bile değildim. Hem.. Hem bana inanıyordu. Artık başkalarının ne söyleyeceği de beni ilgilendirmiyordu, Iris'in bana güvenmesi her şeyde değdi.

"Iris, sevgilim..."

Başını kaldırarak gülümsemeye çalıştı. "Ah, bu Lottie yok mu?.. İnsanı o kadar rahatsız ediyor ki... İnşallah bir gün Brian'ı yatakta beş kadınla çırılçıplak yakalar. Ah, o günü görmek için neler vermezdim? Düşün beş kadının sırtında da Lottie'nin pijamaları ve çırılçıplak Brian..."

"Özellikle de o Çin işi pijamasını giysinler," diye bağırdım. "Hani üstüne ejderhalar işlenmiş olan kırmızı pijamayı kasediyorum."

ONBİR

Karımın bana inanması yeterli olur sanmıştım. Ama gelişmeler hiç de istediğim gibi olmadı, Iris bana güvendiğini söylemişti ama yine de huzursuzluğu devam ediyordu. Aramızda kelimelerle anlatılamayacak bir gerginlik belirmişti. İkimiz de Nanny Ordway'in ismini ağızımıza almıyorduk. Çünkü, bu konu açılırsa bir şeyler olmasından korkuyorduk, Iris'in güveni az da olsa sarsılmıştı. Ben de işi üstelemeye çekiniyordum.

Iris'le çıkıp öğle yemeği yedik. Sonra apartmana döndük. Gazeteciler bir türlü yakamızı bırakmak istemiyorlardı. Bu arada tiyatrodakiler de beni arayıp kendimi özmememi söylediler. Akıllan sıra beni teselli ettiklerini sanıyorlardı.

Aslında hepsi işin içyüzünü öğrenmek için beni arıyorlardı. Akşam gazetelerinde Miss Amberley'in açıklaması çıktı. Neyse ki gazetelerin yazı işleri müdürleri kızın anlattıklarının önemli bir kısmını basmaya yanaşmamışlardı. Ama yine de hakkımda epey şey yazılmıştı. Hele haberin başlığına bayıldım. 'Oda arkadaşı, Nanny Ordway'in âşık olduğunu anlattı.' Gazeteciler Nanny'nin resmini bulamadıkları için artık ondan, 'Güzel Esmer,' diye bahsediyorlardı. En saf okuyucu bile onların ne demek istediğini anladı.

Akşam üzeri Alec Ryder telefon edip bizi yemeğe çağırdı. Yapılacak bir şey olmadığı için kabul ettik. Ryder'in gelip bizi almasını beklerken yukarıdan Brian geldi. Genç adam çok üzülmüşe benziyordu. "Lottie, tiyatroya gitti. Şey.. Ben... Peter, sen Lottie'ye sakın aldırma. Onun huyunu bilirsin. Birdenbire sinirleniverir. Ama, nasıl olsa daha sonra yarışacaktır. Bu sabah o müfettiş gelip bizlerle konuştu. Lottie, sana çok kızmasına rağmen adama hiçbir şey anlatmadı. Aslında Lottie, kötü bir insan değildir."

Sonra, utangaç bir tavırla, Iris'e gülümsedi. "Şu Nanny Ordway'in de Tanrı cezasını versin! Iris, erkek olsaydın, beni daha iyi anlardın. Çünkü ben bekârlığımda bu tip kızlara çok rastladım. Hepsisi de sapıktır. Bana kalırsa Nanny Ordway'in oda arkadaşı da deli..." Elini Iris'in omzuna koydu. "Onun için Peter'i suçlamamalısın."

Brian çok kibar davranmıştı doğrusu. Kendisine içki ikram etmek istedik. Ama tiyatroya gideceğini söyleyerek reddetti. Lottie oyundan önce giyinme odasında oturup gazetelerdeki bulmacaları çözerdi. Bu akşam gazeteyi unuttuğu için Brian'a telefon etmişti. Zavallı Brian da şimdi gazeteyi almış gidiyordu.

Alec Ryder'la akşam yemeğine gitmemiz iyi oldu. Adam Yabancı olduğu için başıma gelenleri hiç duymamış gibi davranıyordu. Karımı Londra'ya götürüp son oyununda başrole çıkarmak istemesine rağmen bu konuyu bile açmadı. Sadece kendi karısından ve Londra'dan bahsetti.

Eve döndüğümüz zaman oturma odası bana bir cenaze evinin bekleme salonu gibi gözüktü. Zaten gereğinden fazla içtiğim için sinirlerim de oldukça gerilmişti. Iris'e göz attım. Alec Ryder'dan ayrıldığımızdan beri sesi çıkmıyordu. Rengi de iyice solgundu. Dayanamayarak, "Rica ederim, Iris," diye çıkıştım. "Bana bu kadar surat asmaya gerek yok! Suçlu olmadığı mı sen de biliyorsun." Aslında bu son derece anlamsız bir şeydi ama bir kere söylemiş bulundum.

Iris bitkin bir tavırla divana çöktü. "Surat asmiyorum, Peter."

Kendimden utandım. Yanına oturup, "Beni affet, sevgilim," dedim. "Sinirlerim o kadar gergin ki..."

"Ben de pek neşeli sayılmam, Peter."

Önce kalkıp içki içmeyi düşündüysem de sonra vazgeçtim. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet, Peter."

"İnanmıyorsan, bunu açıkça söylemeni rica ederim."

"Bu konuyu kapat, Peter. Çok rica ederim..."

"Hayır, bana acımanı istemem. Eğer bu yüzden..."

Karım, "Sus, Peter," diye bağırdı. "Böyle davranarak beni zor duruma soktuğunun farkında değil misin?"

"O halde bana inanmıyorsun."

"Öyle bir şey demedim."

"Ama ben kafandan geçenleri anlıyorum. İçinden, 'Zavallı Peter, yokluğundan faydalanarak biraz eğlenmeye kalkışmış,' diyorsun. 'Belki niyeti kötü değildi ama kız onu yanlış anlamış olabilir. Tabii erkeklere hiçbir zaman güvenilmez.'" Yine öfkelenmeye başlamıştım. Nedense hıncımı Iris'den çıkarmak istiyordum. "Neden beni kovmuyorsun? Neden kızım yaşında biriyle gezip tozduğumu sormuyorsun? Başına bu işleri açtığım için neden benden ayrılmıyorsun?"

Iris de birdenbire kızdı. "Pekâlâ Peter, istediğin olsun. Sana sadece bir şey söyleyeceğim. Gece elbisemi o kıza neden giydirdiğini öğrenmek istiyorum. Buna bir anlam veremedim."

"Senin elbiseni mi?"

"Bakıyorum da hemencecik unutmuşsun. İşte bu da ne kadar sorumsuz bir insan olduğunu gösterir."

"Ya?"

"İtalya'dan aldığın pijamanı bir erkeğe giydirip yatağıma alıp koynuna girseydim hoşuna gider miydi?"

"Bu bana vız gelirdi."

"Bu arada Lucia'ya verdiği yirmi dolardan veya kızın pijamalarını giyip yatağıma yatmasından da bahsetmiyorum."

"İşte, sorun anlaşıldı," dedim. "Bana inanmadığın ortaya çıktı. Zaten bunu biliyordum."

Durup birbirimizi süzdük. Birdenbire haksızlık ettiğimi anladım. "Affedersin, Iris."

"Peter."

"Çok üzgünüm, sevgilim."

Yapılacak bir şey olmadığı için yatağa girdim. Ama uyumama imkân yoktu, Iris'in de uyuyamadığını biliyordum. Ertesi sabah uyandığım zaman Iris'in yatakta olmadığını farkettim. Birdenbire telâşlandım. Acaba Iris beni bırakıp gitmiş miydi? Telâşla kalkıp etrafıma bakındım.

Karımın mutfakta kahve pişirdiğini görünce ne kadar sevindim bilemezsiniz. Hemen duş yapıp, tıraş oldum ve giyindim.

Oturma odasına girdiğim zaman Iris pencerenin önünde durmuş gelen mektuplara bakıyordu. Odaya girdiğimi farketmedi bile. Çünkü mektuplardan birini açıp okumaya başlamıştı. Orada öylece durup onu seyrettim. O kadar dalmıştı ki.

"Iris, kahvaltı hazır mı?" diye sordum.

Karım birdenbire döndü. Yüzünü görünce irkildim. Sanki biraz önce tedavisi olmayan bir hastalığa tutulmuş olduğunu haber almıştı. Yüzü sapsarıydı. Aklıma hemen kayınvalidem geldi. Acaba kadına bir şey mi olmuştu?

"Sevgilim, ne var?"

Cevap vermedi. Sadece elindeki mektubu uzattı. Sonra mektubun zarfını da bir şey söylemeden elime tutuşturdu. Alıp baktım. Zarfın üstünde karımın adı ve Jamaica'da kaldığı otelin adresi vardı. Bunu Jamaica'dan New York adresine iade etmişlerdi. Sonra mektuba bir göz attım. Daktiloda yazılmıştı ve bir hayli uzundu:

"Sevgili Iris,

Bu mektubu yazdığım için beni affedeceğini ümit ederim. Sana İris diye hitap ettiğim için de özür dilerim. Ama ne olur bana darılma. Aslında bana önem vermemen gerek. Bu mektubu yazmakla doğru davranmadığımı söyleyenler çıkacaktır. Ama ben dayanamadım. Çünkü, daha çok küçükken bana dürüstlüğü öğrettiler. Bu yüzden durumu açıkça anlatmaya karar verdim. İris, senin de benim gibi dürüst olduğunu sanıyorum. Onun için Peter'le aramızda geçenleri hiçbir şey saklamadan anlatacağım. Böylece bir gün kocanı anlayıp, affedeceğinden eminim. Böylece tekrar mutlu olabileceğinize inanıyorum. Gerçeği saklasaydım, bir gün her şeyi öğrenip seni aptal yerine koyduğumu sanacaktın..."

Başımı kaldırıp Iris'e baktım. Karım hareketsiz duruyordu. Bir el boğazımı sıkıyormuş gibi geldi. Tam Iris'le anlaşmaya çalıştığım sırada Nanny Ordway hayatımı büsbütün altüst etmişti. Morgda yatan bu sapık kadından kurtulamayacaktım galiba.

Mektubu okumaya devam ettim:

"Iris, sana olanları her yönüyle anlatacak değilim. Sadece Peter'le seviştiğimizi söylemem gerek. Birbirimize âşık olduk. Hem de deliler gibi. Daha ilk karşılaştığımız an bunu hissettik. Çılgınlar gibi sevişmeye başladık. Peter, benim için her şeyden değerliydi. Zannedersem Peter de beni çok sevdi. Ama erkekler bizlere benzemezler değil mi? Onun aşkının benimki kadar derin olduğunu iddia edemeyeceğim. Belki, yalnızlık, belki kendisinden çok genç olmam, üstüme düşmesine neden oldu. Uzun bir süre sadece birbirimizi düşünerek yaşadık. Yani, Peter evli olduğunu unutmuştu. Ama ben zaman zaman seni hatırladım. Hatta zaman zaman seni yakın bir arkadaşım sanıyordum.

Sonuçta, sen kazandın Iris. Zaten bu mektubu da bu yüzden yazıyorum. Birdenbire Peter'i terketmem gerektiğini anladım. Çünkü, senden boşandığı takdirde vicdan azabı çekecekti. Sevenler fedakârlık etmesini bilmelidirler. Bu yüzden aranızdan çekilmeye karar verdim. Çünkü, Peter, benimle mutlu olamayacaktı. Bu yüzden Peter'e ayrılmamızı teklif ettim. O beni üzmem istemediği için bunu söylemeye yanaşmıyordu. Dün gece Martin'den bahsederken birdenbire kararımı verdim. Ne tuhaf değil mi? Peter'le tekrar birleşmenize sebep Martin olmuştu. Meksika'da neler çekmiş olduğunu düşündüm, Iris. Martin'den ayrıldıktan sonra hayatını yeniden düzenleyebilmek için ne kadar uğraştığını ve ne kadar acı çektiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Ben Martin gibi davranmak istemiyorum. Hayat bu kadar pis ve kötü olmamalı. Peter'in günahını senin çekmen doğru değil.

İşte durum böyle. Her şey bitti. Peter'i bir daha göreceğim değilim. Yani seninle mücadele etmeye niyetim yok. Peter'i sana bırakıyorum. Hem Peter'in seninle daha mutlu olacağını biliyorum. Kendisini bu konuda ikna etmelisin. Bu mektubu yazmak bana son derece güç geldi. Peter'in bu yüzden beni affetmeyeceğini de biliyorum. Acaba mutluluk temennilerimi kabul eder misin?

Nanny Ordway"

Böyle bir şeyle karşılaşacağım aklıma gelmezdi. Sanki dünya başıma yıkılmıştı. Bu mektup hiç de bir deli saçmasına benzemiyordu. Bunu ancak aşkta aldatılan, iyi niyetli genç bir kız yazabilirdi. Üstelik, işin içyüzünü bilmesem buna ben bile inanırdım.

Ölmüş bir kızla insan nasıl mücadele edebilirdi? Hem kız beni mahvetmek için şeytanî bir yönteme başvurmuştu. Sonunda, "Hepsi yalan," diyebilirdim. "Bir sürü yalan."

"Yalan demek?" Iris'in sesi son derece yumuşak çıkmıştı. "Yalan... Yalan... Yalan... Miss Amberley yalan söylüyor. Lucia yalan söylüyor. Nanny Ordway de yalan söylüyor. Senden başka herkes..."

Birdenbire sustu. Koşup onu kollarımın arasına almayı düşündüm. Belki saçını okşayıp, birkaç tatlı sözle durumu kurtarabilirdim. Ama gözlerindeki ifadeyi görünce durakladım. İzin vermeyecekti, Iris artık kendisine dokunmama bile izin vermeyecekti.

"Iris, sevgilim beni dinle."

"Dinliyorum."

"Kızın deli olduğu iyice anlaşıldı. Bunu biliyoruz. İşte ölüp gitmesine rağmen hâlâ benimle uğraşiyor. Beni cezalandırmaya çalışıyor."

"Neden?"

"Ne bileyim ben? Belki kendisine âşık olmadığım için kızmıştı."

"İyi ama kızın sana âşık olmadığını söylemiştin..."

"Ben öyle sanıyordum."

"Ya, öyle mi?"

Gergin bir sessizlik oldu. Nedense kendimi suçlu hissediyordum. Nanny Ordway denilen korkunç yaratık hayatımı mahvetmişti. Nedense bu kızın yanında kendimi hep suçlu hissetmişim. Ölüp gitmesine rağmen hâlâ bu histen kurtulamamıştım. İşte Nanny, bu kez de mektubuyla karımın kafasını zehirlemişti. Ben de elim kolum bağlı bekliyordum. Bu zehirli örümcekten kurtulmak için bir çare bulamayacak mıydım?

"Martin."

Iris'in sesi birdenbire yükseldi. "Martin... Bu kız Martin'i nereden biliyordu?"

Kafam o kadar karışık ki, Nanny'nin Martin'i nereden bildiğini bir türlü çıkaramadım. "Şey... Bilmiyorum."

"Demek o kıza Martin'i de anlattın?"

"Belki Martin'den bahsetmişimdir. Evet, evet, bir akşam konuşurken Martin'in adı geçti."

"Ne demek? Ne kadar da sakınsin? Acıdığı küçük kızla bir gece baş başa otururken Martin'den bahsediverdin demek? Herhalde, 'Bir zamanlar karımın Martin adında bir sevgilisi vardı,' dedin, 'Sana biraz ondan bahsedeyim. Eğlenirsin.'"

"Ne münasebet böyle bir şey olmadı. Şu anda hatırlayamıyorum ama galiba..."

Iris geçip bir koltuğa oturdu. Eliyle yüzünü örttü. Bu halini görünce gidip koltuğun yanında diz çöktüm. "Sevgilim..." Koluna dokunacak oldum, birdenbire irkildi. "Rica ederim, Peter... Bana dokunma."

"Şimdi hatırladım, Iris. Aştan bahsediyorduk. Nanny, birbirlerinden soğuyan insanların tekrar birlikte olamayacaklarını iddia etti. Ben bunun doğru olmadığını ispat etmek için Martin'den bahsettim."

Devam edemeyerek sustum. Nanny Ordway'e nasıl olup da Martin'den bahsetmişim? Şimdi buna bir anlam veremiyordum. O sırada bana bu gayet doğal gelmişti. Hem ben Martin'i karımı şikâyet etmek amacıyla anlatmamıştım ki. Ama, ne yaparsam yapayım şu anda Iris'i ikna etmeye imkân yoktu.

Iris sesini çıkarmadan oturuyordu. Güçlülükle, "Seni çok seviyorum, Iris," diyebildim.

"Peter... Rica ederim, sus. Böyle şeyler dinleyecek halde değilim. Lütfen..."

"Ama, Iris..."

Iris, "Sana inanmaya çalıştım," diye fısıldadı. "Tanrı da biliyor ya elimden geldiği kadar gayret ettim..."

Sesinden artık beni istemediğini anladım. Aramızda her şey bitmişti. Karım benden geçmişte kalan bir insan gibi bahsediyordu. Boğazım kurumuştu. Güçlülükle nefes alıyordum.

"Yani, artık vaz mı geçtin?"

Elini yüzünden çekip bana baktı. Gözlerinde öfke veya nefrete benzer bir şey göremedim. Bu gözlerde sadece ümitsizlik vardı. "Artık burada kalmama imkân yok, Peter."

Kavga etmenin bir anlamı yoktu. Iris'in karan kesindi. Nakavt olmuş bir adam, tekrar kalkıp dövüşemezdi. Onun için ben de mücadeleden vazgeçtim. "Pekâlâ, Iris. Nasıl istersen öyle olsun."

"Seni suçladığımı sanma. Hem senden nefret de etmiyorum. Sadece artık burada kalmama imkân yok."

Artık bir şey hissetmiyordum. Sadece Iris'e acıyordum. Karım bu mektuptan sonra çökmüştü sanki. "İstedığın gibi hareket etmekte özgürsün, yavrum."

"Sana yardım etmem mümkün olsaydı kalırdım, Peter. Ama şu ara sana yardımımın dokunabileceğini sanmıyorum. Burada kalmam senin için iyi olmaz Peter. Bundan eminim. Bu..."

"Hayatım, bana açıklama yapmana gerek yok. Kendini yorma. Dediğim gibi istediğini yapabilirsin."

Iris, ayağa kalktı. "Herhalde aradan zaman geçince kendimi toplarım. Bir süre buradan uzaklaşmam gerek.

Bakarsın, bu süre içinde düşüncelerim de değişebilir. Bu mektubu beraber götüreceğim. Belki birkaç defa daha okursam kızın ne demek istediğini iyice anlarım."

"İstersen Miss Mills'de kal."

"Hayır, yalnız kalmak istiyorum."

Mutfak kapısının zili çalınca Iris, yüzüne baktı. "Peter, lütfen kapıyı açiver."

Mutfağa gittim. Kapıyı açınca Lucia'yı gördüm. Kadıncağz yine o eski siyah mantıyla biçimsiz siyah şapka giymişti. Çekine çekine yüzüne baktı. "Anahtarım yanımdaydı ama kapıyı çalmam gerektiğini düşündüm. Belki artık yanınızda çalışmamı istemezsiniz. Bu kötü olaydan sonra..."

"Ne münasebet, Lucia." Hiddetimi bu yaşlı kadından çıkarmanın anlamı yoktu. "Yine her zamanki gibi işine devam edersin."

Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, Mister Duluth. Biraz evvel Miss Marin'in evini toplayıp süpürdüm. Şey... Çok üzüldüm..." Çantasını açıp biraz karıştırdıktan sonra yirmi dolar çıkardı ve bana uzattı. Yüzüne baktığımı görünce, "Buyrun, Mister Duluth," dedi. "Bunu size geri vermek istiyorum."

Bu sefer paraya baktım.

"Bu bana vermiş olduğunuz yirmi dolar. Bunu saklamaya hakkım yok. Çünkü farkında olmadan size kötülük ettim."

"Zararı yok, Lucia kalsın."

"Hayır, olmaz, Mr. Duluth. Bu iş çok zoruma gitti. Halbuki siz daima bana iyi davrandınız." Parayı uzattı. "Lütfen bunu alın."

Parayı alıp cebime attım. "Pekâlâ, Lucia. Teşekkür ederim."

Kadını mutfakta bırakıp oturma odasına geçtim, Iris orada yoktu. Sonra onu yatak odasında buldum. Yatağın üstünde açık bir valiz duruyordu, Iris eşyalarını toplamakla meşguldü.

"Lucia, geldi. Artık kendisini isteyip istemediğimizi bilmiyormuş. Bunun üzerine işine devam edebileceğini söyledim."

"İyi etmişsin." Bavulunu yerleştirmeye devam etti.

"Lucia'yla konuşmak istemez misin? Kendisine neler gördüğünü sorsana. Belki..."

"Hayır, Peter. Buna gerek yok."

O kadar yıkılmışım ki. Daha fazla üzülmemeye imkân yoktu. "Nereye gidiyorsun, Iris?"

"Bir otele gideceğim... Küçük bir otel bulurum. Hem kendi ismimi de kullanacak değilim. Gazetecilerin bu işi duymasını istemiyorum."

"Seni otele kadar götüreyim."

Şifonyerin üstünde çerçevesiz bir resmim duruyordu, Iris bunu da alıp bavuluna koydu. Sonra bavulu kilitledi. Karşılıklı durup birbirimize baktık. Tam başımızın üstünde de o avize vardı.

Iris, "Kafam o kadar karışık ki..." diye mırıldandı.

"Biliyorum."

"Sen burada kalacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Herhalde ben de yakında dönerim."

"Peki, Iris."

Bavulu elime aldım. Mutfaktan tabak sesleri geliyordu. Sokağa çıkınca etrafıma bir baktım. Hava çok güzeldi ama bu beni büsbütün sınırlendirdi. Bir taksiye binip, ufak bir otele gittik, Iris'i otel kapısında bırakıp aynı taksiyle eve döndüm.

Yalnız kalınca kafam biraz çalışmaya başladı, Iris yakında döneceğini söylemişti. Halbuki buna imkân yoktu. Karım Nanny'nin mektubunu bir daha okuduğunda herhalde benden ayrılırdı. Evet, en sonunda Nanny Ordway yüzünden karımı da kaybetmişim.

ONİKİ

Apartmana döndüğüm zaman, Lottie'yi oturma odasında buldum. Ne kadar sınırlendiğimi tahmin edemezsiniz. O anda tahammül edemeyeceğim tek insan Lottie'ydi. Üstelik sırtına da o kırmızı Çin işi pijamasını giymişti. Beni görür görmez ayağa fırladı, "Iris nerede? Kadını nereye götürdün? Lucia, elinde bir bavulla çıktığınızı söyledi, Iris nereye gitti?"

Bacaklarım titremeye başlamıştı. Zorlukla bir koltuğa çöktüm, "Iris, evden gitti."

"Ya! Demek benim sözümü dinledi."

"Senin sözüne aldırış bile etmedi. Sadece biraz dinlenmek için gitti."

"Peki, şimdi nerede?"

"Bunu sana söyleyecek değilim."

"Neden bize gelmedi? Brian'la ben Iris'e bakardık."

"Neden olacak, canı size gelmek istemedi de ondan!"

"Ne münasebet! Iris bizi çok sever. Kesinlikle gelmek istemiştir. Zavallı kadıncağız. Iris'in nerede olduğunu söyle. Hemen telefon edeceğim. Kesinlikle..."

Koltuktan kalktım, "Iris'i rahatsız edemeyeceksin. Karım tek başına kalıp biraz dinlenmek istiyor."

"Nasıl olur? Zavalılığı tek başına bırakamam. Birinin onu teselli etmesi gerekiyor."

Lottie'ye baktım. Hayatımda bu kadar, enerjik ve canlı bir kadın daha görmemişim. O kadın değil, kadın kılığında bir makinaydı. Elimle, Başımdan git, der gibi bir işaret yaparak bara yürüdüm. Aslında canım içki istemiyordu ama Lottie'nin buna çok kızacağını biliyordum.

Bir viski şişesini kaptım. Kadın hemen koşup koluma sarıldı. "Hayır, Peter... Bunu yapmamalısın. Bu saatte içmemelisin. Kimbilir ne kadar üzülüyorsun."

"Evet, öyle."

Şişeyi elimden alıp bara bıraktı. Sonra kolları yapıştı. Elleri küçüktü. Sahnede onu seyrettiğim zaman bende tüy gibi bir kadın izlenimi bırakırdı. Ama aslında bu küçük beyaz eller birer mengeneden farksızdı. Lottie'nin yüzü üzüntüden kırmıştı. Daha doğrusu şimdi yine üzgün dost rolüne hazırlanıyordu.

"Peter, kendini bu kadar üzme."

"Olur... Olur..."

"İnan ki senin için üzülüyorum."

"İşte buna memnun oldum."

"Ben senin arkadaşın değil miyim? Senin en yakın dostun değil miyim?"

"Haklısın. Zaten evlilerin arasını da genellikle iyi dostlar açar."

"Peter, bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Allah kahretsin!" diye homurdandım.

"Peter, şekerim, bana hak vermelisin." Sesi gayet tatlı çıkıyordu. "Ben seni çok severim ama aynı zamanda Iris'in de arkadaşım. Böyle bir durumda önce Iris'i düşünmem gerekir. Yani önce masumları düşünmek zorundayız.

Onun için Iris'i bulup yardım etmeliyim. Ama, bu sana düşman olduğum anlamına gelmez. Sevgilim, sana düşmanlık etmeyi aklımdan bile geçirmem. Biraz evvel Brian'a ne diyordum biliyor musun? Zaten bu yüzden aşığıya indim ya. 'Brian, biz en iyisi Peter'i çağıralım,' dedim. 'Iris'in kendi evinde kalması daha iyi. Hem Iris, kendine güvenen bir kadındır. Yani tek başına oturabilir. Peter'in sınırları çok bozuldu. Onun bir dosta ihtiyacı var. En yakın arkadaşları da biz olduğumuza göre...' Ben.."

Konuşmaya devam etti. Belki de samimiydi. Fakat o ara Lottie'nin gerçekten Iris'le beni sevip sevmediğini düşünecek durumda değildim. Hem bizi sevmesi de bana vız geliyordu. Sadece bu ısrarlı sestem, bu her şeye burnunu sokan kadından kurtulmayı arzuluyordum. Bu mahlûktan kurtulmak için ölüme bile razı olabilirdim. Sonunda dayanamayarak kadının karşısına dikildim. "Buradan çık, git, Lottie. Bir daha da gelme."

"Ama Peter..."

"İşlerime burnunu sokmandan sıkıldım. Üstüne vazife olmayan şeylere karıştığın için tahammülüm kalmadı. Sen aptal, fesat ve son derece kötü ruhlu bir kadınsın. Seni bir daha karşımda görmek istemiyorum. Haydi artık defol!"

"Peter!" Duyduklarından dolayı çok şaşmıştı. Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesildi. "Senin için yaptıklarından sonra beni kovuyorsun ha?"

"Sen bana ne yaptın ki?" Yüzüne bakarak bir kahkaha attım. "Sen sadece işlerime karışıp huzurumu kaçırdın.

Allah kahretsin! Neden defolup gitmiyorsun? Hem yaptıkların bana vız gelir."

"Vız gelir demek. Üzülme gideceğim. Sen dostluktan anlayacak bir insan değilsin. Artık başının çaresine bak. Sana yardım edecek değilim." Öfkeyle ayağını yere vurdu. "Karisini aldatıp, genç bir kızı baştan çıkararak, onun ölümüne

sebepler olan bir erkeğin arkadaşlarına sadık kalacağını sanmakla aptallık etmişim. Ben böyle zannettim. Evet, görüyorum ki yanlışmışım. Herhalde biri sırf seni sınırlandırmak için o zavallı kızı zorla buraya sokup, avizeye astı. Buna inanmamızı mı istiyorsun? zavallı budala."

Hışımla kapıya kadar gidip durdu ve birdenbire döndü. Lottie'nin sahnede de aynı şeyi sık sık yaptığını görmüştüm. O zaman sözleri daha etkili oluyordu. "Elimden geleni yaptım, Peter. Bu iş burada biter. Tiyatrodaki, oyunu da bırakıyorum. Anlaşma da sen de yerin dibine batın. Bir daha beni bekleme."

Kapıyı vurup çıktı. Ben de bir koltuğa çöktüm. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Acı acı düşünmeye başladım. O sırada Lucia da elinde elektrik süpürgesiyle yatak odasından çıktı. "Gitti mi? Miss Marin gitti mi?"

"Evet."

"Siz ona aldırış etmeyin, Mister Duluth. Her şeye karışan bir kadın. Ben evini temizlerken onun sözlerini dinlemem bile."

"Anlıyorum, Lucia."

"Yatak odasını temizledim. Artık buraya geçebilir miyim?"

"Pekâlâ."

Elektrik süpürgesini sürüyerek yanıma yaklaştı. "Bayan. Duluth, sizi bırakıp gitti mi?"

"Evet, gitti. Fakat bir süre sonra gelecek."

"Benim yüzümden mi?"

"Daha başka şeyler de vardı, Lucia." Yaşlı kadınla göz göze geldik. "O gün ne gördün, Lucia? Bana anlatsana."

Kadının olanları bir an önce anlatarak kendisini temize çıkarmak istediğini biliyordum. "Tıpkı o polisin söylediği gibi yukarki katı temizleyip buraya indim. Her zamanki gibi anahtarla mutfak kapısını açıp içeriye girdim. Her sabah kızı oturma odasında yazı yazarken görüyordum. Ama o gün ortada yoktu. Kendi kendime, 'Kız nerede acaba?' dedim. 'Belki de artık gelmeyecektir.' Sonra yatağı yapmak için arka odaya geçtim. Kız yatağa girmiş uyuyordu." Sanki, Nanny'yi yatakta gören benmişim gibi bu sahne gözlerimin önünde canlandı.

"Peki, seni görünce kalktı mı?"

"Hayır, efendim. Ben kızı fark eder etmez, mutfaka koştum. Tabakları alıp gürültü etmeye başladım. Herhalde kız gürültüyü duyunca uyandı. Ben mutfaktan çıkınca onun oturma odasında yazı yazdığını gördüm. Her zamanki gibi, 'Günaydın, Lucia,' diye seslendi. Sanki bir şey olmamış gibi davranıyordu. Daha sonra pijamayı buldum. Kız bunu katlayıp çekmeceye koymuştu. Ama pijamanın buruşuk olduğunu farkedince bunu giymiş olduğunu anladım."

"O sabah buraya her zamankinden erken mi geldin?"

"Hayır, her zamanki gibi. On buçukla on bir arası."

"Peki bu ne günü oldu?"

"Bundan iki üç gün önce."

"Kızı başka zaman yatakta görmedin mi?"

"Hayır, bir tek o gün..." Yutkunup sustu.

"Kız sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır, efendim. Bir kelime bile söylemedi. Zaten o kız kendisini pek beğeniyordu."

"Lucia" diye mırıldandım. "O iş zannettiğin gibi değil. Kız delinin biriydi."

Lucia, kuruyan dudaklarını ıslattı. "Evet.. Evet... Siz haklısınız. Bu çok korkunç bir şey, Mr. Duluth. Odayı süpürebilir miyim? Vakit epey geç oldu."

Lucia da bana inanmamıştı. İyi kalpli bir kadın olduğu için kabahatimi affediyordu. Ama kendimi savunmaya kalkışmam onu utandırmıştı.

"Tabii, Lucia." Odadan çıktım. Gidip yatağa uzandım. Belki biraz dinlenirsem baş ağrım geçecekti. Zaten yapılacak işim de yoktu. Herhalde Lottie, kendisine aptal, fesat ve kötü ruhlu dememi affedemeyecekti. Hele alaylı alaylı gülmeme büsbütün kızmıştı. Çünkü Lottie'nin alaya tahammülü yoktu. Belki de bu yüzden anlaşmayı fesh etmeye de kalkışacaktı. Birkaç sene evvel bir prodüktörle kavga edip, anlaşmaya aldırmadan oyunu bırakıvermişti. Lottie, oyundan çekildiği takdirde, bir hafta içinde tiyatroyu kapatmak gerekecekti. Çünkü, Lottie, oyunun bel kemiği idi. Yapılacak tek şey, yukarıya çıkıp kadından özür dilemek ve onu pohpohlamaktı. Lottie'nin en sevdiği şey övülmektir. Ama benim böyle bir şey yapmaya niyetim yoktu. İflâs bile etsem o kadına yanaşmayacaktım. Birdenbire gözlerimin önünde Nanny Ordway belirdi. Miss Amberley, kızın gece geç vakit makinenin başında bitkin bir halde oturduğunu görmüştü. Hem o gece Nanny, daha evde de çalışacağını söyleyerek daktilo makinesini almıştı. Demek evine dönüp Iris'e o mektubu yazmıştı.

Nanny, bunu neden yapmıştı acaba? Ona hiçbir kötülüğüm dokunmamıştı. Bir deli bile kendine göre bir mantıklı hareket ederdi. Nanny benden ne istemişti? Acaba deli olduğu için kendisine âşık olduğumu mu sanmıştı? Belki de kendisini bir hayal âlemine kaptırıp bütün yazdıklarını canlandırmıştı. Belki de Miss Amberley'e anlattığı şeylere en önce kendisi inanmıştı. Iris'in pijamalarını giyip yatağa yattığı zaman kendisini sevgilim mi sanmıştı? Belki de kendi uydurduğu yalanlara inanıp en sonunda intihar etmişti.

Ölümün esrarı...

İşte ben de bu ölümün esrarını çözmek zorundaydım. Bu felâketin sebebini anlamadıkça rahat etmeme imkân yoktu. Hem Iris'le barışmam da buna bağlıydı. Kalkıp tekrar oturma odasına geçtim. Lucia perdelerin tozlarını alıyordu. "Ben çıkıyorum, Lucia."

Makineyi durdurdu. "Ne dediniz, Mr. Duluth?"

"Sokağa çıkıyorum."

"Güle güle, sakın kendinizi üzmezin. Nasıl olsa her şey yoluna girer."

"Allahaismarladık, Lucia."

Büroya gitmek istemiyordum. Miss Mills'i bile görecek halde değildim. Üçüncü Bulvara doğru yürümeye başladım. İlk gördüğüm sinemaya girdim. İnsanın birkaç saat kendisini unutmaması için en iyi yer sinemadır. Ama Nanny Ordway yakamı bırakmıyordu. Sanki kız yanımdaki boş koltukta oturuyordu. Başımı çevirdiğim takdirde alınına dökülen siyah saçları, soluk yüzünü göreceğimi sanıyordum.

Sinemadan çıktım. Nanny hâlâ yanımdaydı. Bir lokantaya girdim. Artık bir şeyler yemem şarttı. Nanny, yine yanımda oturdu. Nereye gittiysem Nanny Ordway'den kurtulamadım.

Saat altıda eve dönüşte Nanny'nin beni beklediğini anladım. Kız pencerenin önünde durmuş nehre bakıyordu. Bu.. Bu oda o kadar güzel ki.. Bu büyük pencere... Fakirliğin iyi bir şey olduğunu söylemekle ne aptallık etmişim.

Nanny Ordway, Iris'i kaçırp en sonunda eve yerleşmişti.

İki kadeh Martini içtim. Sonra mutfağa geçip bir konserve açarak ısıtıp yedim. O zaman Nanny'den çok korktuğumu ve kaçmaya çalıştığımı hissettim. Tek yapılacak şey dönüp mücadele etmektir. Nanny Ordway'i yenmek için onun hakkında bilgi edinmem gerekiyordu.

Mesela kızı tanıyan birini bulabilirdim. O kişi Nanny'nin deli olduğunu söylediği zaman mesele kalmazdı. Onu alıp Trant'e ve Iris'e götürürdüm. Ama, böyle birini nereden bulacaktım? Tuhaf gelecek ama Nanny Ordway hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir defa annesinden bahsetmişti. Oysa kız öldükten sonra ailesinden kimse ortaya çıkmamıştı. Belki de ismini değiştirmişti. Bana yardım edebilecek tek kişi vardı... Miss Amberley.

Bir Martini daha hazırladım. Miss Amberley'le konuşabilmek için bütün cesaretimi toplamam gerekiyordu. Telefon etmem iyi olmazdı. Geleceğimi duyarsa mutlaka kapıyı kilitleirdi. Onun için kızı sürpriz yapmaktan başka çare yoktu.

Martiniyi içerken telefon çaldı. Hemen koştum. Belki Iris arıyordu. Maalesef konuşan Miss Mills'di. "Merhaba Peter."

"Merhaba."

"Iris, bana telefon etti."

"Öyle mi?"

"O mektup olayını anlattı. Karın son derece üzgün."

"Biliyorum."

"Kendisini ikna etmeye çalıştım ama fazla ısrar doğru olmazdı. Peter, karını suçlayamazsın."

"Biliyorum... Biliyorum..."

"Sana verilecek iyi bir haberim olmadığı için Üzgünüm. Ama sen akıllı bir insansın."

"Evet."

"Peter, sen nasılsın? Bir şeyin yok ya?"

"İyiyim.. İyiyim.."

"Sesin tuhaf çıkıyor da... İstersen yarın büroya gelme. Ben işlere bakarım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana telefon et. Elimden geleni yapacağımı bilirsin."

"Teşekkür ederim, Miss Mills."

"Sana bir şey daha söyleyeyim. Müfettiş Trant, bu gün öğleden sonra büroya geldi. Bana bir sürü soru sordu. Özellikle sinemadan ne zaman döndüğünü anlamak istedi. Sonra o kızın yaptığı resimlerden bahsetti. 'Başka resimler varsa bana vermenizi rica ederim,' dedi. Biraz endişelendiğimi saklamayacağım. Çünkü polisin soruşturmayı bitirdiğini söylemiştin."

"Ben de öyle sanıyordum."

"Ama soruşturma devam ediyormuş."

"Bu haber hiç de hoş değil."

"Biliyor musun, Müfettiş istediği zaman son derece sempatik olabiliyor. Ağzımdan lâf almak için bana bir hayli iltifat etti. Herkesin iyiliği için gerçeğin ortaya çıkması gerektiğini söyledi. Hem işini iyi bilen bir adam. Bu arada ağzından tek laf alamadım. Peter, adamın ne yaptığını anlamamı ister misin?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Tabii. Müfettiş, kendisine hayran olduğumu sanıyor. Hem en küçük ayrıntının bile işe yarayacağını söyledi. Aklıma bir şey gelirse kendisine bildirmemi rica etti. Yarın sabah merkeze gidip kendisine bir şeyler uydururum."

"Mükemmel."

"Peter, bunları sana söylediğim için üzülmedin ya?"

"Ne münasebet." Miss Mills de Lottie gibi. sinir krizi geçirmemden korkuyordu sanırım. Kadıncağzın telâşlanmasını istemiyordum. "Beni düşünme, Miss Mills."

"Endişelendiğim yok. Saçmalama Peter. Son derece neşeliyim." Telefon kapandı.

Arkama yaslanıp düşünmeye başladım. Müfettiş Trant'in soruşturmaya devam etmesi hiç de iyi bir haber değildi. Üçüncü Martiniyi içtiğime bir bakıma memnun oldum. Trant ve Miss Amberley'le uğraşabilmek için güçlü ve mantıklı olmam şarttı. Ancak içki sayesinde cesaretimi toplayabilirdim.

Martiniyi bitirip kalktım. Işıkları söndürerek çıktım. İlk rastladığım taksiye atlayarak Miss Amberley'in adresini verdim.

Artık hücumu geçmek sırası bana gelmişti. Bir sigara yakıp soracağım şeyleri tasarlamaya koyuldum.

ONÜÇ

Müfettiş Trant'i bir türlü kafamdan çıkaramıyordum. Acaba otopsi raporunu almış mıydı? Belki de Nanny'nin cinayete kurban gittiğine karar verilmişti. Ama buna imkân yoktu. Daha dün, Müfettiş Trant, raporu ancak bir iki gün sonra alabileceğini söylemişti. O halde adam neden büroma gitmişti? Yoksa, benim çok ahlâksız bir erkek olduğumu düşündüğünden, hapse atmak için bir yol bulmaya mı çalışıyordu? Ama buna da ihtimâl veremiyordum. Müfettiş Trant, son derece dürüsttü.

Soruşturmaya devam ettiğine göre Nanny Ordway'in öldürüldüğüne inanmıştı. Belki de Nanny'nin yaptığı resimlerle cinayet arasında bir bağ kurmuştu.

Birdenbire tüylerim ürperdi. Acaba Nanny başıma bu belâyı da mı açacaktı? Kız, ölümüyle beni suçlamak istemiş olabilirdi. Hem bunda başarılı olmaması için sebep yoktu. Çünkü, şimdiye kadar her şey onun istediği gibi olmuştu. Belki de ölümü yüzünden idam edilmemi de istiyordu.

Herhalde Müfettiş Trant cinayeti benim işlediğime inanmıştı. Müfettiş Trant, böyle bir durumda ilk benimle uğraşacağını açıkça söylemişti. Büroma gitmeden evvel mutlaka 42. Sokaktaki sinemaya da uğramıştı. Acaba benim o gün sinemaya girdiğimi gören birini bulabilmiş miydi? Buna da ihtimâl veremiyordum. Sinemaya girdiğimi farkeden kimseyi bulamayacaklardı.

Birdenbire büyük bir felâkete sürüklendiğimi anladım. Bir taraftan Nanny Ordway, diğer taraftan Müfettiş Trant benimle uğraşıyorlardı. Nanny Ordway'in deli olduğunu ispat edemezsem belki de beni idam edeceklerdi.

Taksiden inip, 27 numaranın önünde durdum. Miss Amberley'in ziline bastım. Yukarıdan bir zil sesi aksetti ve sokak kapısı açıldı. İkinci kata çıkınca eşikte duran Miss Amberley'le yüz yüze geldik. Kızla birdenbire karşılaşacağımı ummamıştım. O da beni beklemiyordu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Bu haliyle daha da çirkinleşti.

Titrek bir sesle, "Siz ha?" dedi. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Sizinle konuşmak istiyorum, Miss Amberley."

Ürkerek bir adım geriledi. Sanki kendisini öldürecekmişim gibi gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirmişti. Uzun boylu, kendinden emin kızın bu halini görünce acıdım. "Hayır... Hayır... Buna imkân yok... Hem..."

Aldırış etmeyerek içeriye girmek için ilerledim.

"Olmaz. Ağabeyim burada. Kendisi biraz önce Boston'dan geldi." Dinlemediğimi görünce sustu. Bir eliyle kapıyı uzandı. Hemen kapıyı yüzüme vurup sürgüleyeceğini anladım. Ama o sırada arkasında genç bir adam belirdi.

"Ne var Claire? Ne oldu?"

Miss Amberley, telâşla döndü. "John... Bu... Bu adam, Mister Duluth." Benden azılı bir katılmışım gibi bahsediyordu.

Genç adam oldukça uzun boyluydu. Uzun bir boynu ve küçük bir kafası vardı. Yani hiç de yakışıklı değildi. Yüzü de kız kardeşininki gibi solgundu. Yalnız gözleri, yüzüne zeki bir ifade veriyordu. Hem onun gözleri kardeşininki gibi patlak da değildi. Galiba çok yorgun ve hastaydı.

"Ben John Amberley'im. Claire'in ağabeyisi. Ne istiyorsunuz, Mr. Duluth?"

"Kız kardeşinizle konuşmam gerekiyor."

Kız, "Olmaz," diye haykırdı. Yanında kendisini koruyacak bir erkek olduğu için cesaretlenmişti. Hem yüzünde de yine o tiksinti dolu ifade belirmişti. "Onunla konuşmak istemiyorum, John."

Adam, elini kardeşinin omzuna koydu. "Kardeşimle hangi konuda konuşmak istiyordunuz, Mr. Duluth?"

"Nanny Ordway hakkında bazı sorular soracaktım."

John Amberley, bir an tereddüt etti. Sonra, "İçeriye gelin, Mr. Duluth," diye mırıldandı.

Miss Amberley yine telâşlandı. "John, olmaz!"

"Rica ederim, Claire. Mr. Duluth'la konuşmak istiyorum. Zaten artık olan oldu."

Miss Amberley hemen sustu. Herhalde ağabeyisinden çekiniyordu. Adamın peşinden içeriye girdim. Miss Amberley de kapıyı kapattı.

Bu odayı görünce birdenbire içim sıkıldı. Nanny Ordway, her an mutfaktan çıkacakmış gibi geliyordu bana. Duvarlardaki modern resimler, divanın üstündeki kitaplar, bardaktaki solmuş menekşeler, tam Miss Amberley'e uyuyordu. Nanny Ordway, bir misafir gibi burada kalmış ve odada kendisine ait en küçük bir iz bile bırakmamıştı. Genç adam, bir iskemle çekti. "Oturun, Mr. Duluth." Kendisi de divandaki kitapları yana itip yerleşti. Otuzundan fazla olduğunu sanmıyordum. Ama çok ciddi duruyor bu yüzden de yaşının üzerinde gösteriyordu. Belki de paralı erkek okullarından birinde hocaydı. "Nanny Ordway hakkında ne öğrenmek istiyordunuz, Mr. Duluth?"

"Bütün bildiklerinizi. Bu kız hakkında bilgi edinmem gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü Nanny Ordway'in cesedini evimde buldular. Hem kardeşinizin anlattığına göre ben onu evlenme vaadiyle kandırmışım. Halbuki, ben kızı doğru dürüst tanımiyordum bile. Bu kız, hayatımı alt üst etti. Bu sebepler yeterli değil mi?"

Miss Amberley, "Hayatı alt üst olmuş!" diye haykırdı. "Duydun mu, John? Zaten sana söylemiştim..."

John Amberley ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Dikkatle beni süzüyordu. Adamın beni incelemesi için bir sebebi varmış gibi davranıyordu. Buna bir anlam veremedim. "Bu durum hiç de hoş değil, Mr. Duluth."

"Ben de aksini iddia etmedim."

"Doğru... Fakat bu iş sandığından daha da kötü." Sustu. "Çünkü ben Nanny Ordway'e âşıktım. Kendisine evlenme teklif etmişim."

Adam bu sözleri son derece sakın, âdetâ kayıtsız bir ifadeyle söylemişti. Çok şaşırdım ve aynı zamanda ümitsizliğe kapıldım. Ben buraya Nanny Ordway'in deli olduğunu ispata gelmişim. Karşıma Nanny Ordway'e evlenme teklif ettiğini söyleyen biri çıkmıştı.

Yine Nanny Ordway gözlerimin önünde belirdi. Kız sanki uzanmış elimi tutuyordu. Hayır, o elimi tutmuyordu. Çünkü ben artık Nanny'yi genç bir kız gibi düşünmüyordum. O küçük bir örümcekti. Siyah, dikkati çekmeyen bir örümcek. Bir köşeye çekilmiş, dikkatle ağını örüyordu. Bir taraftan da ağa kimlerin düşeceğini hesaplıyordu. İlk avı John Amberley'di... Sonra da ben. Belki bu arada başkaları da vardı.

Yüzümü buruşturdum. "Bu işin sonu yok galiba."

John Amberley, "Nanny öldü," diye içini çekti. "Bu da bir son sayılmaz mı, Mr. Duluth?"

"Herhalde siz de kardeşiniz gibi düşünüyorsunuz. Yani, benim suçlu olduğumdan eminsiniz?"

"Ne düşündüğüm sizi ilgilendiriyor mu?"

"Evet, tabii ki. Herkesin size genç kızları baştan çıkararak bir alçak gibi bakmasını ister misiniz? Bütün çırpınmanıza rağmen suçsuz olduğunuzu kanıtlayamamak ne demektir? Siz bunu biliyor musunuz?"

Miss Amberley, "Boşuna uğraşıyorsunuz," diye sözümü kesti. "Kim olsa sizin ahlâksız olduğunuzu anlar.

Başlangıçta kızın ölümüne sebep olduğunuzu itirafından kaçındınız. Gerçek anlaşılınca da yalancı durumuna düşmemek için ifadenizi değiştiremediniz. Zaten ortaya çıkıp aşağılık bir insan olduğunuzu ve genç kızları baştan çıkardığınızı söyleyemezsiniz ki." Yüzünü buruşturarak beni pis bir paçavraymışım gibi süzdü.

İşte, yine kız aynı şeyi iddia etmişti. Herkes, hatta Iris bile böyle düşünüyordu. Miss Amberley'le tartışmama gerek yoktu. Adama döndüm. "Nanny'ye ne zaman evlenme teklif ettiniz?"

"Birkaç hafta önce. Daha doğrusu doğum günümde."

"Peki, kabul etti mi?" Nanny'nin bu teklifi kabul etmesine de şaşmazdım doğrusu. Artık Nanny Ordway'in hiçbir hareketi beni hayrete düşüremezdi.

"Ne kabul ne de reddetti, Mr. Duluth. Sadece biraz beklememi istedi."

"Neden?"

"Sizin yüzünüzden tabii." Miss Amberley, yine dayanamamıştı. "Hâlâ karınızı boşayacağınızı ümit ediyordu. Yani, kendisini başınızdan atmayacağınızı sanıyordu."

Kıza aldırmadım. "Mr. Amberley, Nanny size böyle mi söyledi?"

"Sebebi söylemedi... Ben de ısrar etmedim."

Miss Amberley, "Ama ben sebep sordum," diye söze karıştı. Bana kafa tutar gibi kollarını kavuşturmuş duruyordu. Yeşil renkteki bol elbisesi yüzünden sıskalığı büsbütün belli olmaktaydı. Sesindeki kini hissedince sarsıldım.

"John'a beklemesini söylediği gün şüphelenerek Nanny'yi sıkıştırdım. O da bana durumu açıkladı. Zaten, Nanny'nin başka bir erkeğe âşık olduğunu sezmişim. İsrar ettim, yalvardım... Çünkü John'un üzülmesini istemiyordum.

Sonunda, Nanny sizden bahsetti. Ünlü bir oyuncunun kocasına âşık olduğunu itiraf etti. Nanny, size çok sadıktı.

Ama dayanamamaya bana işi anlattı. Böylece sizin ahlâksız bir mahlûk olduğunuz da ortaya çıktı. Nanny'nin intihar ettiğini duyunca her şeyi Müfettiş Trant'e söyledim."

Kıza bir göz attım. Artık onun nefreti bile beni rahatsız etmiyordu. "Peki Müfettiş Trant'e ağabeyinizden de bahsettiniz mi?"

"Ne münasebet!"

"Neden?"

"Yaptıklarınız yetmedi mi? Bir de ağabeyimin ismini bu rezalete karıştırmam mı gerekiyor? Ağabeyim toplumda yeri olan ciddi bir insan. Sizin gibi uçan ve ahlâksız değil. Ağabeyimin dedikodu konusu olmasını istemedim."

Bu arada John Amberley'e baktım. Adam hâlâ hareketsiz oturuyordu. Gözlerindeki ifadede çok acı çektiğini anladım. O yorgun veya hasta değildi. Sadece sevdiği kıızı kaybetmişti. Bu işe devam etmenin anlamı yok, diye düşündüm. Bu adamı ve kendimi üzmenin ne faydası var? Burada bir şey öğrenemeyeceğim belli. Ama, yine de umutsuzluğa kapılmadım. "Mr. Amberley, Nanny, size de hakkımda böyle yalanlar uydurdu mu?"

"Nanny, sizden hiç bahsetmedi. Bu durumdan haberim bile yoktu. Yani gazeteleri okuyana kadar bir şey bilmiyordum. Bu gece buraya gelince Claire söyledi..."

Kız, "Bunu ağabeyimden sakladım," diye atıldı. "Çünkü kendisi Nanny'yi seviyordu. Onu üzme hakkım yoktu."

"Nanny'nin başka bir adamla yaşadığını bilmenize rağmen bunu sakladınız ha? Peki, bu şartlar altında ağabeyinizle evlenseydi ne olacaktı? Ağabeyinizin o zaman daha çok üzüleceğini düşünmediniz mi?"

Miss Amberley yine kıpkırmızı kesildi. "Ben Nanny'yi korumaya çalışıyordum. Siz böyle şeylerden anlamazsınız. John'la evlenseydi Nanny'ye bir şey olmayacaktı. Böylece kurtulacaktı."

Nanny Ordway'i korumaya çalışmasına ancak gülünebilirdi. "Pekâlâ... Pekâlâ..." John Amberley'e baktım. "Nanny sapığın biriydi. Yani deliydi."

Kız, "Deli mi?" diye haykırdı. "Bunu söylemeye nasıl cüret..."

İsrar ettim. "Evet, deliydi. Acaba bana inanabilecek misiniz, Mr. Amberley?... Nanny, düpedüz deliydi."

Adamın yüzü bembeyaz kesildi. Kuru bir sesle, "Buna inanacağımı mı sanıyorsunuz?" diye sordu. "Sevdiğim kızın deli olduğunu bu kadar zaman da anlayamaz mıydım?"

"Nanny Ordway, sizi kandırdı. Tıpkı, kardeşinizle, beni kandırdığı gibi sizi de aldatmış olmalı."

Kız, "Yalan!" diye bağırmağa başladı. "Hayatımda bu kadar çirkin bir yalan duymadım. Zavallı Nanny'ye iftira etmeye hakkınız yok."

Adam da sakin bir tavırla ona katıldığını belirtti. "Evet, yalan Mr. Duluth." John Amberley'in bu soğuk ve durgun hali bana kız kardeşinin hareketlerinden daha fazla dokundu. Ümitsizliğe kapılmaya başlamıştım. Benim siyah gördüğüm şeyi onlar beyaz kabul ediyorlardı.

"Size acıdığımı söylemeliyim," dedim. "Buna inanabilir misiniz, Mr. Amberley?"

"Evet, inanabilirim. Olmayacak bir şey değil. Çünkü ben de kendime acıyorum." Hafifçe gülümsedi. Onun ilk defa gülümsediğini görüyordum. "Kendimi tanımıyor-muşum, Mr. Duluth. İlk defa kendi hakkımda bazı şeyler öğrendim. Ben Meteoroloji Uzmanıyım. Görevim, birbirine zıt bilgileri bir araya toplayıp, incelemek ve bir sonuca varmaktan ibarettir. Yani bilimsel yöntemlerle çalışırım. Zaten aşağı yukarı her işte de böyle hareket edilir. Yalnız, bilimsel yöntemleri kendi hayatıma uygulayama-cağımı anladım. Yani, kafam mantık denilen şeyi bile kabul edemiyor. Belki sizin iddia ettiğiniz gibi Nanny deliydi. Belki, siz hiç de görüldüğünüz gibi değilsiniz. Ama tarafsız olmama imkân yok. Evet, bu imkânsız. Oturup size bakarken neler düşündüğümü..."

Devam edemedi. Yumruğunu sıkarak ağzına götürdü. Bu çocukça bir davranıştı. Küçük çocukların ağlamamak için bu hareketi yaptıklarını çok görmüştüm. Adama acımam büsbütün arttı.

Ayağa kalktım. "Beni içeriye almayacaktınız."

"Yok... Yok... Affedersiniz. Lütfen oturun." Utandığı için veya bana beslediği kin yüzünden kendisini toplamıştı.

"Üzülmiş olabilirim. Fakat bunu göstermem doğru olmaz. Sizin de sorunlarınız var. Buraya soru sormaya gelmişsiniz. Eğer size bir yardımım dokunabilirse memnun olurum. Ama böyle boş yere oturmaktansa bir düşmanıma yardım etmeyi tercih ederim. Buyrun... İstedığınızı sorabilirsiniz."

Çok garip bir adamdı doğrusu. Tekrar oturdum. Ama bu kez hem kendimi hem de onu düşünerek kalmıştım.

"Pekâlâ, bana Nanny'yi tanıyan birinin adını verebilir misiniz? Yani tarafsız olabilecek birini tanıyor musunuz?"

'Tarafsız' sözünü duyunca yine dudaklarında bir tebessüm uçuştı. Herhalde bu kelimeyi kendisiyle alay etmek için söylediğime karar vermişti.

"Maalesef, bu konuda size yardım edemeyeceğim, Mr. Duluth. Biz Nanny'nin arkadaşlarını tanımıyoruz. Onunla tesadüfen arkadaş olduk."

"Peki, kızın ailesi yok mu?"

"Annesi de babası da ölmüş. Nanny'nin babası Virginia'lıymış... Hem de oranın tanınmış ailelerinden birine mensupmuş. Yalnız galiba ailenin hiç parası yokmuş. Nanny, on altı yaşındayken annesiyle babası bir araba kazasında ölmüşler. O yaşta tek başına kalan kızcağz da çalışarak hayatını kazanmış."

"Bana annesinden bahsetti ama kadının öldüğünü söylemedi."

Miss Amberley, "Annesi çoktan ölmüş," diye kestirip attı.

"Nanny'yi ne zamandan beri tanıyorsunuz, Mr. Amberley?"

"Altı ay oldu."

"Kendisiyle nerede tanıştınız?"

"Burada... Yani Greenwich Village'de. Bir gece kulübünde karşılaştık." Kardeşine döndü. "Kulübün adı neydi, Claire?"

"Bunun ne faydası olacak sanki?" Kız, elinde olsa beni kapı dışarı edecekti.

"Tamam... Tamam, hatırladım. Sylvia. Onuncu Sokakta bir yer. Nanny, orada garsonluk yapıyordu."

"Garsonluk mu?"

"Evet, orada sadece kızlar çalışıyorlar. Oldukça samimi bir ortam. Sanatçıların devam ettiği bir kulüp. Ben hafta sonunda Boston'dan gelmiştim. Claire, beni oraya götürdü. Kardeşim o kulübü seviyordu. Ben, gece hayatına pek alışık değilim. Claire, bu kulübü beğeneceğimi düşünmüştü. O gece bize Nanny servis yaptı. O... O., diğer kızlara benzemiyordu. Çok zeki ve duygulu biriydi. Yanımda Henry James'in bir kitabı vardı. Nanny, bunu görünce hoş bir şey söyledi. Gece kulübünde Henry James'i okuyan bir garsona' rastlayacağımı tahmin etmemiştim. Meğer Nanny, bu yazara hayranmış. Bize bira getirdikten sonra masamıza oturdu. Kulüp samimi bir yer olduğu için kızların müşterilerle sohbet etmesini doğal karşıyorlar. Konuşmaya başladık. Claire ve ben... Öyle değil mi, Claire?.." Sustu. Sanki söyleyeceği şeyi unutmuştu. O zaman adamın sevdiği kızdan bahsederken ne kadar acı çektiğini anladım. Kendisine zorlukla hâkim olduğu için şimdiye kadar dayanabilmişti. Üstelik, sevgilisinin intihar etmesine sebep olan bir adama yardıma çalışmıştı.

Evet, John Amberley çok enteresan bir tipti. Fakat Nanny Ordway'i düşünmekten adamı hiç incelememişim. Hem ilk defa kız hakkında bir şeyler öğreniyordum. Nanny, gece kulübünde de o masum kız numarasını yapmıştı herhalde. Usulca John Amberley'e sokulup, Ah, Henry James'in kitabı mı? diye sormuş olacaktı. En sevdiğim yazar. Claire Amberley, ağabeyinin yanına sokuldu. Elini adamın omzuna koyarak nefret dolu bir ifadeyle beni süzdü.

"John, artık konuşma. Kendini bu adam için boş yere üzüyorsun."

"Rica ederim, Claire. Bırak da bildiğim gibi hareket edeyim. Mister Duluth, bu anlattıklarımın size bir faydası oldu mu?"

Kız, "Bir de ona yardım ediyorsun," diye homurdandı. "Değer mi?"

Atıldım. "Çok teşekkür ederim. Bütün bildiklerinizi anlatmanızı rica edebilir miyim?"

"Dediğim gibi Nanny, bizimle oturdu. Yani müşterilere hizmet etmediği zaman yanımıza geliyordu. Birçok şey üzerine konuştuk. O kadar zeki, o kadar candan bir kızdı ki... Claire de ben de Nanny'den çok hoşlanmıştık. Bu yüzden ertesi gece de oraya gittik. O zaman Nanny, bize kendisinden bahsetti. Küçük bir odada bir kızla oturduğunu söyledi."

"Kızın adını biliyor musunuz?"

"Maalesef, hayır. Kızın ismini söylemedi. Ama, çok rahatsız olduğunu anlattı. Bunun üzerine Claire, Nanny'ye yanında kalmasını teklif etti. Nanny, bunu kabul etmeye yanaşmadı. Çünkü son derece gururluydu. Ama en sonunda Claire'le ben Nanny'yi ikna ettik."

İş anlaşılıyordu. Ben de evin anahtarını alması için Nanny'yi zorla razı etmiştim. Claire Amberley'in mavi saten gece elbisesini giymiş olan Nanny Ordway gözlerimin önünde belirdi. Acaba bu elbiseyi de zorla mı kabul etmişti? Hayır.. Hayır... İstemem diyerek anahtara dokunup elini çekmesi, sonra bunu kabul edip, Rüyamda görsem inanmazdım, diyerek evden kaçmasını asla unutamayacaktım. Nanny Ordway, kimseden bir şey istemeyecek kadar gururluydu. Ama daima sonunda teklifleri kabul ediyordu. Bir kızla paylaştığı küçük odadan çıkıp, Claire Amberley'in dairesine taşınmıştı. Oradan da Sutton Apartmanına geçmişti. Yani her seferinde bir basamak daha yükselmesini becermişti.

John Amberley devam etti. "O pazartesi Boston'a döndüm. Bu arada Nanny, Claire'in yanına yerleşti. Ben ve Clair Nanny'nin o gece kulübünde çalışmasının doğru olmayacağına karar vermiştik. Bu iş onun gibi hassas bir kıza göre değildi. Zaten Nanny, yazar olmak istediğini de söylemişti. Claire, Nanny'nin işten çıkıp yanında oturmasına razıydı. Nanny, böylece rahat rahat çalışacak ve roman yazacaktı. Ayrıca Claire'le de arkadaşlık edecekti..."

Kız, yine dayanamadı. "Nanny, deliydi tabii! Zaten benimle oturması, arkadaşlık etmesi için de bir deli seçmiştim! İnsanlardan hiç anlamam ve..."

Adam, kız kardeşinin sözlerine aldırılmayarak yüzüne baktı. "Ertesi hafta yine New York'a geldim. Bu sefer üçümüz beraber gezmeye gittik. Claire, Nanny'i çok sevmişti. Ben... Şey... Kadınlarla fazla arkadaşlık etmiş bir adam değilim. Biraz çekingen olduğumu söylemeliyim. Ama Nanny'nin yanında rahat ediyordum. O son derece cana yakın ve samimi bir kızdı... Boston'a dönünce Nanny'ye mektup yazdım. O da buna karşılık verdi. Fırsat buldukça buraya geliyordum. Claire'in ağabeyi olduğum için Nanny benden hoşlanıyordu, ailemizle de ilgilenmekteydi. Ailemiz yıllardan beri Boston'da oturur. Ailemizde birçok tanınmış insan olduğunu da belirtmeliyim. Yalnız ailemiz eskiden zenginken gitgide fakirleşmiş. Ama Nanny, paraya önem veren biri değildi. Son derece gururlu ve tokgözlüydü. Benden daha iyi durumdaki erkeklerin onunla ilgileneneğini tahmin etmeliydim. Ama bu aklıma gelmedi. Benimle evlenebileceğini düşündüm. Bu yüzden kendisine evlenme teklif ettim... İşte, hepsi bu kadar." John'un samimiyeti ve açık sözlülüğü beni rahatsız etmeye başlamıştı. Adam, rakibi olduğum için benden nefret etmesine rağmen yine de bana yardıma çalışıyordu.

"Mr. Duluth, kardeşime sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Miss Amberley, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Mr. Duluth'un bana tahammülü yok." Bu kız fırsat buldukça bana saldırmaktan geri kalmıyordu. "Mr. Duluth, zavallı Nanny 'nin itiraflarını dinlemek ister misiniz? Kızın, bu boşanma işine ne kadar üzülüğünü öğrenmeyi arzu ediyor musunuz? Nanny'nin size ne kadar güvendiğini ve bu yüzden de acınacak hallere düştüğünü duymak hoşunuza gidecek mi? Onun, ağabeyim hakkında neler düşündüğünü sizi ilgilendirir mi? Eğer, siz ortaya çıkmasaydınız Nanny ağabeyimle evlenecekti. Zaten John'a hayrandı. Fakat sizi görünce büyülenmiş gibi her şeyi unuttu. Bu daha başlangıç. Kızın ne kadar deli olduğunu böyle bir sürü örnekle size anlatabilirim."

Kız haklıydı. Ona tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Ayağa kalktım. "Uzun uzun konuşacağınızdan eminim, Miss Amberley. Fakat bu zevki tatmak niyetinde değilim." John Amberley'in karşısında durup elimi uzattım.

"Teşekkür ederim. Bana çok yardım ettiniz."

Bir an tereddüt ettikten sonra elimi sıktı. "Özür dilerim. Mr. Duluth... Kendime hâkim olmam gerekirdi."

Miss Amberley bir kahkaha attı. "Şunlara bakın. Ne güzel bir manzara. Asil ruhlu iki erkek, öpüşüp barışıyorlar." O patlak yeşil gözlerini görünce ürperdim. Bu kız tıpkı zehirli bir yılanı benziyordu. "İnsanları büyüleme-sini iyi biliyorsunuz, Mr. Duluth. Sizi gören hemen hayran oluyor galiba?"

Öfkeyle, "Evet," diye homurdandım. "Amerika'nın bir numaralı sevgilisi benim."

"Ama, sonunda insanların içyüzünü anlamaları ne kötü değil mi?" Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Hayatımda bu kadar soğuk ve insanı rahatsız eden birine daha rastlamamıştım. "Mesela karınızı ele alalım."

"Karıma ne olmuş?"

Omzunu silkti. "Hiç. Sadece bugün öğleden sonra beni görmeye geldi. Çok hoş bir kadın. Yalnız kendisine çok acıdım. Size inanmak için çırpıyordu. Nanny'nin deli olduğunu iddia etmişsiniz. Karınız bunun doğru olup olmadığını sordu. Ama ona ağabeyimden ve Nanny'den bahsedince iş değişti. Karınız Nanny'nin çok iyi bir kız olduğunu anladı tabii. Böylece kendisini aldatmış olduğunuza inanıp buradan ayrıldı."

Gidip kapıyı açtı. Müfettiş Trant, Nanny'yi öldürdüğümü iddiaya kalkarsa bu sıksa kız herhalde zevkten bayılacaktı. Yüzüme bakarak alaycı bir tavırla güldü. "Korkarım, artık karınız da sizi istemiyor. Tek başınıza kaldınız... Ne kötü değil mi? Buralara gelerseniz bana uğrayın. Ben her zaman evdeyim. Nanny'nin deliliğini konuşuruz."

ONDÖRT

Sokağa çıkıp yürümeye başladım. Claire Amberley'in son sözleri beni derinden sarsmıştı. Kız, beni üzeceğinden emin olduğu için bunu en sona saklamıştı galiba, Iris'in, kızı ziyaret edeceğini düşünmemiştim. Zavallı Iris, bana inanmak istediği için, Miss Amberley'den yardım ummuştu. Artık, o da benim ahlâksız bir erkek olduğuma karar vermişti.

Iris'e telefon etmeyi düşündüysem de vazgeçtim. Çünkü bunun bir faydası olmayacaktı. Miss Amberley'in solgun suratı, patlak yeşil gözleri ve renksiz dudakları gözümün önünden gitmiyordu. İçimden, namussuz orospu, diye küfrettim. Herkesin işine burnunu sokan kötü ruhlu yılan. Ama bu kıza sinirlenmem yersizdi. Çünkü, o da kardeşi gibi Nanny'nin yalanlarına inanmıştı. Yani Nanny örümceğinin ilk kurbanlarından biri de oydu. Nanny Ordway'in korkunç bir mahlûk olduğuna artık hiç şüphem yoktu. Türünün en kötüsü olarak bilinen 'Karadul' kadar zehirli mahlûk benim gibi başkalarının da hayatını mahvetmişti. Bir an bu küçük örümceğin üzerimde dolaştığını sanarak ürperdim.

Charlton Sokağının köşesinden dönüp Altıncı Bulvara saptım. İlk gördüğüm bara dalıp bir duble viski ısmarladım. İçkinin beni biraz olsun rahatlatacağını sanıyordum. Belki biraz olsun Claire Amberley'i düşünmekten kurtulabilirdim. Kızı unutmaya çalışırken bu sefer de Müfettiş Trant'i düşünmeye başlamıştım. Acaba adam yarın sabah apartmana gelip beni cinayet suçundan tutuklayacak mıydı? Böyle bir şey olursa ne yapacaktım? Kendimi nasıl savunacaktım? Gerçeği tekrarlamaktan başka çarem yoktu. Yine de Müfettiş Trant, gerçeğe inanmamakta ısrar edebilirdi.

Bu hesaba göre yapabileceğim bir şey de yoktu.

Onuncu Sokaktaki Sylvia adlı gece kulübüne uğrayıp, Nanny Ordway hakkında bir şeyler öğrenebilirdim. Belki, Nanny'yi tanıyan biriyle karşılaşmam mümkün olurdu.

Evet, elimdeki tek ipucu Sylvia'ydı.

Parayı ödeyip kalktım ve sokağa çıktım. Hafif bir sis basmıştı. Bir taksi bulana kadar epey yürüdüm. Nihayet köşede gördüğüm taksiyi çevirip Sylvia'nın adresini verdim. Araba gece kulübünün önünde durunca dışarıya çıkıp baktım. Maalesef kulüp kapalıydı. Yani, yine işim ters gitmişti. Gece kulübünün kapısında durup kendi kendime küfrettim. Ama yapacak bir şey yoktu. Tekrar taksiye binip evimin adresini verdim. Bu arada Nanny de yanı başımda oturuyordu sanki. Apartmanın önünde indiğim zaman Nanny'nin de peşimden geldiğini hissettim. Bu kızın ölüsü bile bana rahat vermiyordu.

O gece yatağa girdiğim zaman Nanny hâlâ yanımdaydı. Sabaha karşı dalmışım.

Kapının zili çalınca uyanıp saate baktım. Ona geliyordu. Herhalde Müfettiş Trant, beni görmek istiyordu. Midemin bulandığını hissettim. Ama yapılacak bir şey yoktu. Doğru gidip kapıyı açtım. Ama Trant'in yerine Brian'ı görünce içime biraz su serpildi. Brian'ın yüzü pek endişeliydi.

Hafif bir sesle, "Merhaba, Peter," diye mırıldandı. "İçeriye girebilir miyim?"

"Tabii. Gelsene."

Genç adam oturma odasına girdi. "Fazla kalmayacağım, Peter. Lottie, buraya geldiğimden haberdar değil. Sigara almaya çıktığımı söyleyerek evden kaçtım. Peter, dün karımla kavga etmişsiniz sanırım."

İçimden güldüm. "Evet, öyle oldu."

"Lottie, çok kızmış."

"Bundan şüphem yok, Brian."

"Ama bu sefer gerçekten çok sinirlenmiş. Dün gece tiyatrodan etrafı kasıp kavurdu. Bu sabah da bana yapmadığını bırakmadı. Peter, senin işine karışmak istemem. Böyle şeylerden nefret ettiğimi bilirsin. Ama, yukarıya gelip Lottie'yi yatıştırmaya çalışsan fena olmaz."

Lottie'nin ismini duymak bile beni rahatsız ediyordu. "Kusura bakma Brian. Buna imkân yok. Karının yüzünü görmek istemiyorum."

"Ama buna zorunlusun. Yoksa Lottie, anlaşmayı iptal edecek."

"Bunu yapmasına imkân yok. O zaman tazminat ödemesi gerekir."

"Fakat, anlaşmada hastalanan bir sanatçının çalışamayacağına dair bir bölüm var."

"Olabilir. Ama Lottie hasta filan değil."

"Lottie, istediği şeyi rahat rahat yapabilir. Eğer isterse hemen hastalanabileceğinden eminim. Sen de bunu bilirsin. Dünden beri çok sinirli. Durmadan baygınlıklar geçiriyor... Kalbinin ağrıdığını söylüyor. Doktor Norris'i çağırıp, ondan sinirleri gergin olduğu için iki hafta çalışamayacağına belirten bir rapor alacakmış Kendisini caydırmaya çalıştıysam da olmadı. Belki sen de Lottie'yi kandırabilirsin. Ama yine de tiyatronun kapanmasını istemiyorsan bunu yapmaya mecbursun."

İşte, Nanny iş hayatımı da mahvetmişti. Lottie çekilirse oyunun başrolüne çıkacak kimse yoktu. Tiyatroyu kapatıp, diğer oyunculara da tazminat ödemem gerekecekti. Hem Lottie, birkaç hafta daha hasta numarasına devam ederse, oyunu tekrar oynatmaya da imkân kalmayacaktı.

Başka bir zaman olsa, hemen harekete geçerdim. Ama karımı ve huzurumu kaybettikten sonra her şey bana vız gelirdi. Hem gururumdan fedakârlık etmek niyetinde de değildim. Lottie'ye dalkavukluk edecek halim kalmamıştı. Lottie Marin, bana o kadar hakaret ettikten sonra boynumu büküp bir de ondan af dileyemezdim.

Brian ümitle yüzüme bakıyordu.

"Bana haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Ama Lottie, bana vız gelir. Karının bu kadar kalleş olduğunu biliyordum. Canı ne istiyorsa onu yapsın."

"Sen Lottie'yi iyi tanırsın, Peter. Aslında o kötü bir insan değildir. Sadece çok üzülüp sinirlenmiş."
"Bütün bunları biliyorum. Lottie, numaracının biri. Aklına eseni yapmaya bayılıyor. Yalnız Tanrı'ya şükrediyorum. Öyle bir karım olsaydı herhalde çıldırırdım. İyi ki Lottie, gibi biriyle evli değilim."
"Demek, Lottie'den özür dilemeyeceksin?"
"Hayır, böyle bir niyetim yok."
Bir an susup beni süzdü. "Pekâlâ... Sana da hak vermemek mümkün değil... Söylesene Iris, seni gerçekten terk mi etti?"
"Evet, evden gitti,"
"Bunu yapmaması gerekirdi."
"Ama yaptı."
"Peki Iris, şimdi nerede?"
"Lottie'nin bunu öğrenmesini istemiyorum. Zaten bize yeterince zarar verdi."
"Bunu bana söylemeni rica edeceğim. Lottie'nin haberi olmaz."
"İyi ama Iris'in nerede kaldığını neden öğrenmek istiyorsun?"
Brian kızardı. "Şey... Iris'le konuşmayı düşünüyordum. Allah kahretsin, bu durumdan memnun muyum sanıyorsun? Lottie de işlerinize burnunu soktu."
"Iris seni dinlemeyecektir, Brian."
"Orası henüz belli değil. Belki de onu kandırırım. Peter, izin verirsen Iris'le bir konuşayım. Aklına bir şey gelmesin, emin ol Lottie'ye söylemem."
Yalvaran gözlerle yüzüme bakıyordu. Sanki Iris'in adresini vermekle ben ona bir iyilik yapacaktım. Bir arkadaşım olduğunu anlayınca biraz sevindim. "Pekâlâ." Iris'in otelini söyledim. Brian, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. "Mükemmel, belki ben onu kandırırım. Neyse, ben gideyim. Yoksa, Lottie çok sinirlenir." Kapıda durarak sordu. "Kararın kesin mi, Peter? Yani yukarı gelmeyecek misin?"
"Hayır, Brian. Bunu ölsem yapmam."
"Pekâlâ, sen bilirsin. Haydi hoşçakal."
Iris, Miss Amberley'le konuşup yalan söylediğime inanmıştı. Bu yüzden Brian'ın onu kandırabileceğini sanmıyordum. Buna rağmen Brian'ın yardım teklifi beni memnun etmişti. Lottie'nin terbiyesizliğinden sonra kocasından böyle bir şey beklemiyordum.
Mutfağa geçip kahve pişirdim. Tam kahvemini içerken telefon çaldı. Miss Mills arıyordu. "Günaydın, Peter. Nasılsın?"
"Şimdilik hayattayım. Trant'den bir şey öğrenebildin mi?"
"Hayır, henüz bir şey yok. Merkeze gidip ağzını aramamı ister misin?"
"Evet."
"Pekâlâ. Yalnız senin buraya gelmen gerekiyor, Peter. Bütün işlere bakacağımı söylemiştim ama olmadı. Thomas Wood buraya geldi."
Thomas Wood sahneye koyacağım oyunun yazarıydı.
"Uçağa binip Ann Arbor'dan gelmiş. Son derece şirin ve neşeli bir adam. Oyunda bazı değişiklikler yapmak istediğinden bahsetti."
"Mükemmel."
"Yalnız, mutlaka seni görmek istiyor. Herhalde beni gözü tutmadı. Belki de büroyu temizlemeye gelen gündelikçi kadın sandı beni. Neyse, mutlaka büroya gelip adamla konuşmalısın."
"Peki... Lottie'nin yaptıklarım duydu mu?"
"Sevgili yıldızımıza bir şey mi oldu?"
"Lottie, hastalanmaya karar verdi. Dün kendisine ağzıma geleni söyledim. Şimdi, Doktor Norris'i çağırıp hasta olduğuna dair rapor alacakmış. Böylece iki hafta oyuna çıkmayacak."
"Peter, bunu yapmasına izin vermemelisin. Hemen yukarıya çık ve bir köpek gibi yaltaklan."
"Yaltaklanmaktansa, o kadını ellerimle boğmayı tercih ederim."
Kısa bir sessizlik oldu. "Haklısın Peter. İstersen gidip kendisiyle önce ben konuşayım."
"Bunun bir faydası olmaz."
"Evet, haklısın. O halde bugün matine yok demektir."
"Lottie, inadını sürdürürse matine de suare de yok."
"Diğer sanatçılara haber vereyim mi?"
"Hayır, Lottie, hastalık raporunu tiyatroya yollayana kadar beklememiz daha doğru olur."
Miss Mills, "Bu hafta çok eğlendik doğrusu," diye söylendi. "Nedense birdenbire şansın döndü, Peter. Beni dinle. Hemen büroya gel ve Bay Wood'la konuş. Bir sezonda iki oyundan olmamız doğru değil. Hiç olmazsa son oyunu kurtaralım."
"Pekâlâ."
"Sen büroya gelir gelmez, ben Trant'i görmeye giderim." Telefonu kapattı.
Çabucak duş yaptım ve tıraş olarak giyindim. Büroda Miss Mills, beni karşıladı. "Biraz evvel Trant'e telefon ettim. Anlatacaklarımın olduğunu söyledim. Şimdi Merkezde beni bekliyor." Gülümsedi. "Ben de casus hali var mı, Peter?"
"Hayır."

"Vah vah... Neyse Trant'i görünce ağzını aramaya çalışacağım. Bay Wood, odanda bekliyor. Kendisine nazik davran."

İlk defa oyunlarını satan yazarlar iki kategoriye ayrılırlar. Bir kısmı son derece çekingen, hatta korkak olur. Bunlar, rejisör yardımcısından bile ürkerler. İkinci kategoridekiler ise kendilerini birer George Bernard Shaw sanırlar. Thomas Wood ikinci kategoriye giriyordu. Adam, oyununu sattığı için çok heyecanlanmıştı. Dekorlar, kostümler ve hatta oyuncular hakkında fikir beyan ediyordu. Daha da kötüsü adam Ann Arbour'da gazeteleri okumamıştı galiba. Çünkü başrole karım Iris'i çıkarmamı istiyordu. İstemek değil âdeta inat ediyordu, Iris'in bu rolde çok başarılı olacağından emindi. Adama bir süre dil döküp, Iris'in bu oyunda oynayamayacağını anlattım. Yalnız bu arada asıl sebebi söyleyemedim tabii. Belki de yatak odamda intihar eden bir kızın cesedini bulduğu için Iris'in beni bıraktığını söylemem daha doğru olurdu.

Bir saat kadar uğraştıktan sonra adamı başımdan savmayı başardım. Ama bu arada kendisine, başka oyunların biletlerini yollamaya söz vermişim. Üstelik aynı akşam adamı alıp yemeğe de çıkaracaktım. Uzaktan geldiği için bunu yapmam gerekiyordu.

Bizim yazar gittikten sonra Lottie'nin menajeri telefon ederek, ünlü sanatçımızın sinir krizi geçirdiğini bildirdi. Adam zaten benden hoşlanmazdı. Bu yüzden Lottie'nin hastalığını büyük bir zevkle anlattı. Çok sinirlenmeme rağmen elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Hasta raporunu da Doktor Norris vermişti. Doktor, büyük bir sanatçıya, böyle küçük bir iyilikte bulunabildiği için herhalde çok memnun olmuştu. Onun, sahte gülümsemesini hatırlayınca daha da kızdım. Lottie'nin menajeri, "İstersen hastalık raporunu bürona getireyim," diye alay etti.

"Bunu çerçevelerle duvara asarsın."

Cevap vermeye gerek bile görmeden telefonu yüzüne kapattım. Büroda çalışan kızlardan biri diğer oyunculara telefon etti. Ben de tiyatroya gidip kapıya iki hafta süreyle kapalı olduğumuzu gösteren bir ilân konulmasını tembih ettim.

Tiyatro müdürüyle konuşurken Gordon Ling de soyunma odasından çıktı. Gordon Ling, çok yetenekli olmasına rağmen pek yükselmemiş bir aktördü. İşi olsun, olmasın her gün tiyatroya gelirdi. Herhalde oturduğu küçük apartman dairesinde sıkılarak tiyatroya koşuyordu. Burada kendisini daha işe yarar ve önemli hissediyordu. Adam hemen yanıma yaklaşmış, "Lottie, gerçekten hasta mı?" diye sordu.

"Doktoru öyle söylüyor."

Adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bugünlerde çok zor durumdasın, Peter."

"Her zaman işler insanın istediği gibi gitmez. Zaman zaman böyle şeyler olur, Gordon."

"Lottie, dün gece bir hayli edepsizlik etti. Onu bir duysaydın şaşar kalırdın."

"Herhalde hepiniz eğlenmişsinizdir."

"Peter, yapabileceğim bir şey varsa söyle." Yüzüne bakınca şaşırdım. Sözlerinde Gordon çok samimiydi. Bütün dostlarıma bana dirsek çevirdiği bir anda çok az tanıdığım bir adamın yardım teklifi beni hayrete düşürdü.

"Benimle öğle yemeği yer misin? Belki biraz avunursun?"

"Şey..." diyebildim. "Ben..."

O sırada arkadan Iris'in sesi yükseldi. "Kusura bakma, Gordon. Peter öğle yemeğini benimle yiyecek."

Döndüm. Karım kulis kapısının önünde duruyordu. Bir taraftan da tatlı tatlı gülümsemekteydi. Ama bu sahte bir gülümsemeydi, Iris, sırf Gordon ve diğerlerinin durumu anlamamaları için öyle davranıyordu. "Peter, bir işin yok ya?"

"Hayır, sevgilim, şimdi geliyorum."

"Bürona uğradım. Tiyatroya gittiğini söylediler." Hemen koluma girdi. Sokağa çıktık. Iris'i karşımda görünce çok şaşırmışım. Üstelik bu durumdan oldukça rahatsızdım. Çünkü karım bir yabancidan farksızdı.

Iris de benimle konuşmakta güçlük çekiyordu. "Bu Brian'ın fikri."

Demek Brian, karımı bir dereceye kadar kandırmayı başarmıştı.

"Biraz evvel Brian uğradı. 'Hiç olmazsa Peter'le öğle yemeğine çık,' dedi. Bütün dedikodu yazarları peşinizde. Sizi bir arada görmeleri iyi olur. Herkese gözükebileceğiniz bir yere gidin. Mesela, Sardi hiç fena değil.' Sardi'ye gidelim mi Peter?"

"Nasıl istersen?" Benim sesim de Iris'ininki kadar doğallıktan uzaktı. Sardi tiyatronun köşesindedir. İçeriye girince şef garson bizi karşılayıp her zaman oturduğumuz masaya götürdü. Bir sürü sahne sanatçısı, rejisör ve prodüktör yemek yiyordu. Meraklı bakışlarla bizi süzdüler. Bir bakıma Brian haklıydı. Şimdi Sardi'dekiler bizim eskisi gibi mutlu olduğumuzu sanıyorlardı belki. Ama Iris de ben de öyle olmadığımızı biliyorduk.

Bu yemek bana âdeta zehir oldu. Yalan söylediğime inanan Iris, benden kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Karımın her şeye rağmen beni sevdiğini biliyordum, Iris, benden nefret edebilmek için büyük gayret sarf ediyordu. Çünkü biliyorum ki benden nefret etseydi yemeğe gelmezdi. Ama bunu başarabilmek için uğraştığı belliydi.

Nanny'nin mektubu karımın kafasını, kalbini zehirlemişti. Bu yetişmişmiş gibi bir de Miss Amber-ley aramızı açmak için bir sürü saçmasapan şeyler anlatmıştı. Yalnız kalan Iris, uzun uzun düşünmüş ve benim çok aşağılık bir insan olduğuma karar vermişti. İşte şimdi de benden nefret etmeye çalışıyordu.

Kokteylerimizi içerken, "Dün Miss Amberley'e gitmişsin," diye mırıldandım.

"Evet."

"O kız aklını büsbütün karıştırdı değil mi?"

Iris benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Miss Amberley, bana ağabeyinden bahsetti."

"Evet, Nanny'yi ağabeyinin elinden aldığımı anlatmış olacak."

Iris birdenbire sinirlendi. "Bu o kadar komik mi? Adamcağız kıza âşık olup, evlenmeye kalkışmış. Bunları bilmene rağmen sen zavallı kızı baştan çıkarıp..."

"Ne? Ne?"

O zaman yüzüme baktı. "Peter, başlangıçta bana gerçeği söyleseydin... Yalan söyleyecek yerde bana biraz güvenseydin."

Neredeyse gülecektim, Iris ne yapacağını şaşırmişti. Gerçeği kabul edemediği için beni korkunç biri sanmıştı.

Şimdi de karşıma geçmiş, bir genç kızı baştan çıkardığımı ve onu intihara sürüklediğimi sakladığım için bana sitem ediyordu. İşte bunu çok beğenmişim.

Bu kadar haksızlığa tahammül edemediğim için dayanamadım. "Sen ve Lottie."

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz de aynısınız. Aranızda en küçük bir fark bile göremiyorum. Hepsi o kadar."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun."

"Doğru da ondan." Birdenbire kendimi topladım. Karıma kızmaya hiç hakkım yoktu. "Affedersin, sevgilim."

"Rica ederim!"

"Seni o kadar özledim ki..."

"Hayır, Peter, hayır."

Bundan sonra çok az konuştuk. Müfettiş Trant'in yakında beni tutuklamak isteyeceğinden bahsetmedim. Hatta Lottie'nin yaptıklarını bile anlatmadım. Çünkü, böyle bir şey yapacak olsaydım, Iris, duygu sömürüsü yaptığımı sanacaktı. Lokmalar boğazıma diziliyordu. Buna rağmen yemekten sonra ayrılacağımızı bildiğim için bu işkenceye razıyım.

Kahve gelene kadar havadan sudan konuştuk. Sonra Alec Ryder masamıza geldi. Onu görünce bayağı memnun oldum. Adam son derece nazik olduğu için hâlâ bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Ryder, "Bu gece bir parti veriyorum," diye başladı. "İkinizi de beklerim."

Atıldım. "Maalesef, benim gelmeme imkân yok. Oyununu sahneye koyacağım yazar geldi. Onu gezdirmem gerekiyor."

Adam, hemen karıma döndü. "Ya sen Iris? Partime gelebilecek misin?"

Iris yan gözle bana baktı. "Öyle sanıyorum, Alec... Evet... Evet... Mutlaka gelirim."

"Harika, yedide beklerim."

Adam biraz daha konuşup masasına döndü. Karımın yanakları hafifçe kızarmıştı. Onun ne düşündüğünü biliyordum, Iris, adamın teklifini kabul edip oyununda başrolü oynamak üzere Londra'ya gidecekti.

"Iris..." diyecek oldum.

Sahte bir gülümseyişle. "Saatler geçiyor. Artık gitsem iyi olacak," dedi.

Hiçbir işi olmadığını biliyordum. Artık bana dayanmadığı için gitmek istiyordu. Her şey bitmiş, kötülüğe yenilmişim. Galiba bir daha Iris'i göremeyecektim.

"Pekâlâ," diye cevap verdim. "Garsonu çağırıp hesabı ödeyeyim."

Ama, daha garson gelmeden Iris, ayağa fırladı. Karımın, telâşla uzaklaşmasını herkes gördü tabii, Iris, aramızın açıldığını kimseye belli etmek istemiyordu. Yine de bana daha fazla katlanamamıştı. Ama artık olan olmuştu. Brian'ın plânı maalesef başarılı olmamıştı. Herhalde bu sahneyi görenler hemen arkadaşlarına telefon edip olanları anlatacaklardı. Şekerim, Nanny Ordway meselesini biliyorsun ya... Son olanları duydun mu? Peter'le Iris, Sardi'de yemek yiyorlardı...

Alec Ryder ve arkadaşları lokantadan çıkarırken kibar, kibar beni selâmladılar. Ama onlar bile benden çekiniyor gibiydiler.

O sırada garson da hesabı getirdi. "Bana bir duble konyak ver," diye emrettim.

Adam, hemen konyağı getirdi. Kadehi başıma dikip bir duble daha ısmarladım. İşin başından beri karımı kaybetmekten korkmuştum. İşte, en sonunda Iris, beni terketmişti.

ONBEŞ

Evet, Nanny Ordway, ölüp gitmesine rağmen yine de en sonunda beni karımdan ayırmayı başarmıştı. İkinci kadehi bitirdiğim sırada tuhaf bir hisse kapıldım. Bu konyak kadehi, buruşmuş masa örtüsü, kadehi sikan parmaklarım bana bir şey hatırlatıyordu. Ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Sanki ben aynı şeyleri bir kere daha yapmışım. Veya bu bir kâbustu.

Birdenbire aklım başıma geldi. On iki sene evvel yine bu masada böyle oturmuştum. İlk karım o gün ölmüştü. Yine böyle, 'Bir duble konyak,' demiştim. Kendi sesimi duyar gibi oldum. Sonra konyağı getiren garson gözlerimin önünde canlandı. Adamın adı Luigi'ydi ve birkaç sene önce Sardi'den ayrılmıştı. Garson'un kır saçlarını, gözlerinin etrafındaki çizgileri, işten yıpranmış ellerini hatırladım. Bugün bize servis yapan garson o değildi.

Evet, on iki sene evvel bir duble konyakla içmeye başlamıştım. İçkide kısa süreli de olsa bir teselli bulmuştum.

Ümidi kalmayan insan içmekten başka ne yapabilirdi ki? Kendi kendime, adam sende, dedim. Ne olacak yani?

Sonra geçirdiğim o kötü günleri ve ayları hatırladım. En sonunda, bir tedavi merkezine yatmak zorunda kalmıştım. Çektiğim sıkıntı ve acı bana bir şey öğretmemiş miydi? Yine aynı şeyleri mi yaşayacaktım?

Tam garsonu çağırıp, konyak isteyeceğim sırada vazgeçtim. Hesabı ödeyip ayağa kalktım. Ancak sokakta durup etrafıma bakarken kendimle giriştiğim büyük bir mücadeleden galip çıktığımı anlayabildim. Kendimi korkunç bir sondan kurtarmıştım.

Birdenbire içime büyük bir rahatlık geldi. Demek irademe sahiptim. Tarafsız bir gözle durumumu incelemeye koyuldum. Artık korkmuyordum. Sadece iftiraya uğramış bir adamdım ben. Kendimi kurtarmam için de mücadele etmem şarttı.

Bir kitapta, yakaladığı avı zehiriyle uyuşturan örümceğe dair yazı okumuştum. Bu örümcek, avını bayıltıp saklıyor ve ancak canı istediği zaman diri diri yiyordu. İşte Nanny denilen örümcek de bana bunun aynısını yapmaya kalkışmış fakat çok yanılmıştı. Çünkü ben, zehirinden etkilenecek kadar güçsüz biri değildim.

İçtiğim konyaklara rağmen kafam olağanüstü çalışıyordu. Kendime güvenmeye başlamıştım. Nanny Ordway'i baştan çıkarmak bir tarafa kıza elimi bile sürmemiştim, Iris ve bütün tanıdıklarım kızla gönül eğlendirdiğimi sanıyorlardı. Hatta, en sonunda buna ben bile inanır hale gelmiştim. Ama artık bir iftiraya kurban gittiğimi ve ne olursa olsun savaşmam gerektiğini biliyordum.

Nanny, beni zehirlemişti. Bu zehir damarlarımda dolaşırken kendimi güçsüz ve zavallı biri sanmıştım. Bu yüzden de kızın deli ve sapık olduğunu ispata kalkışmıştım. Kızın sapıklığı da bir şeyi değiştirmezdi ki. Hem herkes bu sefer bir sapığı baştan çıkarttığımı düşünecekti. O halde neden Nanny Ordway'in sapık ve deli olduğunu ispata çalışıyordum? Müfettiş Trant, kızın deli olmadığına neredeyse emindi. Miss Amberley'le ağbisi de Nanny'nin çok akıllı olduğunu söylemişlerdi. Hem kız sağken ben de onu bir hayli zeki bulmuştum. Günlerden beri ilk defa kendime güveniyordum. Nanny Ordway, sinsici, yalancı, kötü huylu biriydi ama asla deli değildi.

Müfettiş Trant, kızın öldürüldüğünden emindi ve benden şüpheleniyordu. Fakat kıza ben öldürmemiştim. Çevremde olan ve beni mahvetmeye çalışan başka biri vardı. Suçu üstüme atmak için Nanny Ordway'i boğup, odamdaki avizeye asmıştı, bu taktirde tek düşmanım Nanny Ordway değildi... İşte onu bulmalı ve cezasını çekmesini sağlamalıyım.

Broodway'de bir taksi çevirip bindim. Doğru eve gittim. İçeriye girerken telefonun çaldığını duydum. Ahizeyi kaldırır kaldırmaz, Miss Mills'in sesi çınladı. "Peter, neredesin kuzum? Yarım saatten beri seni arıyorum."

"Trant'i gördün mü?"

"Evet, Peter. Hem..." Sustu.

"Ne var, Miss Mills?"

"Haberler çok kötü... Daha kötüsü olamaz. Ben hemen geliyorum. Sakın evden çıkma... Beni bekle."

Telefonu kapattı. Miss Mills, 'kötü' dediğine göre durum gerçekten korkunç olmalıydı. O halde Trant, kızın öldürüldüğünü anlamıştı. Belki de beni tutuklamaya hazırlanıyordu. Nedense kendime güvenim sarsılmamıştı. Aksine... Bir sigara yakıp Miss Mills'i beklemeye başladım. Nasıl olsa bir yolunu bulup kendimi temize çıkaracaktım.

On dakika sonra Miss Mills kapıdan içeriye girdi. Ben, bugüne kadar kadıncağızı hiç bu kadar telâşlı görmemiştim. Bu haline üzülüm.

Onun konuşmasına fırsat vermeden, "Trant, kızın öldürüldüğünü söyledi, değil mi?" diye sordum. "Kızın katili olarak da beni görüyordur."

Hayretle yüzüme baktı. Kendimden emin halimi görünce şaşırılmıştı. Beni seven eski dostlarım içkiden başıma gelenleri bildikleri için başıma tekrar aynı şeyin gelmesinden korkarlardı.

Yanına yaklaşip kolunu tuttum. "Öyle değil mi, Miss Mills?"

"Evet, Peter, maalesef öyle."

"Bunu Trant mi söyledi?"

"Hayır! Müfettiş Trant'in ağzı çok sıkı." Koltuğun kenarına ilişti. Çantasını açıp tabakasını aramaya başladı. Ellerinin titrediğini farkettilim. Uzanıp sigara ikram ettim.

Miss Mills, "İhtiyar bir kız numarası yapmanın daha iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı. "Onun için çok üzgün ve endişeli bir tavır takındım. Müfettiş Trant'e senin çok üzgün ve çaresiz olduğunu, Lottie'nin de hastalandığını söyledim. 'Acaba bir şeyler yapamaz mıyız?' diye sordum. Trant'in masasında bazı kâğıtlar duruyordu. Hemen fenalaşır gibi yaptım. Trant, su getirmek için dışarıya çıktı. Bu arada ben de koşup kâğıtlara baktım."

"Peki ne öğrendin?"

"Yazı uzmanının raporunu gördüm. Peter, o intihar mektubu sahteymiş. Hem son resmi Nanny Ordway yapmamış. Uzman ilk resimle sonuncuyu karşılaştırmış ve bu karara varmış. Yani o kendini asan kız resmini başkası yapmış. Peter, adam raporun sonuna, 'Haklısın, Trant,' yazmıştı. 'Bana kalırsa kız öldürülmüş.' İşte bunu da okuyunca çok fena oldum."

Üzgün bir tavırla bana bakıyordu. "Trant, suyu getirmeden ben gidip koltuğa oturdum. Tam suyu içerken telefon çaldı. Trant, renk vermemeye çalıştıysa da ben durumu anladım. Adli Tiptan Doktor Schwartz telefon ediyormuş. Trant, biraz dinledi ve çok heyecanlandı. Habire, 'İyi,' diyordu. 'Çok iyi! Sonunda, 'Saat dört buçukta kesin sonucu almak için seni ararım.' dedi. Yani Trant, dört buçukta otopsi raporunu alacak. Anlayacağın kızın öldürüldüğüne iyice ikna oldu."

Miss Mills içini çekti. "Peter, o zaman Trant'den izin isteyip ayrıldım. Yolda ilk gördüğüm telefon kulübesine dalıp seni aradım. Yarım saatten beri de telefonun başındayım. Sana bunu söylemek istemezdim. Ama bilmen gerektiğini düşündüm. Trant, senden şüphelenecek. Raporu alır almaz, seni..." Susup, yutkundu.

'Seni tutuklayacak,' diyecekti ama bunu söylemeye dili varmamıştı. Teselli etmek için omzunu okşadım. Sonra bu halime kendim de şaşırđım. Aslında o beni teselliye çalışırken rollerimiz değişmişti.

"Üzülme, Miss Mills," diye gülümsedim. "Kızı öldüren ben değilim."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri ateş saçıyordu. "Bunu ben de biliyorum. Sen katil olamazsın. Ama Müfettiş Trant, senden şüpheleniyor... "Ama, sen," sıkılarak sustu. Susmasından yararlanıp.

"Bana bir şey olmaz... Benim için endişelenmene gerek yok," dedim.

Saatime baktım. Dörde çeyrek vardı. Artık işin rengi değişmişti. Resmin altındaki yazı Nanny Ordway'e ait değildi. Dört buçukta da Adli Tiptan rapor gelecekti. Müfettiş Trant de hemen beni tutuklamaya kalkışacaktı herhalde. Topu topu bir veya iki saat vaktim vardı. Bir an evvel harekete geçmem gerekiyordu. Miss Mills'i başımdan savıp işe başlamalıyđım.

Güç belâ kadıncağızı yolladım. Halbuki o yanımda kalıp bana yardım etmek istiyordu. Sonunda, büroya gidip Thomas Wood'a telefon etmesini söyledim. O gece yazan ağırlamama imkân yoktu. Çaresiz kalkıp gitti.

Bu arada ben kadınla uğraşırken saat de dörde gelmişti. O çıkar çıkmaz morga telefon edip Doktor Schwartz'i istedim. Trant'in taklidini yaparak, "Ne haber, Schwartz?" dedim. "Ben Müfettiş Trant."

"Trant, ben de şimdi seni arayacaktım. Nanny Ordway'in boynundaki izler tipik boğma izleri. İntihar mektubunun sahte olduğunu kanıtlayınca Doktor Duntun da cinayeti kabul etmek zorunda kaldı. Bana kalırsa biri önce kızı boğup ondan sonra avizeye asmış. Bunu raporda da açıkça belirttik. Yani sonuca gitmek için bir şey kalmadı. Hangi mahkeme olsa bu raporu kabul eder."

"Mükemmel," diye mırıldandım. Bu arada belki başka şeyler de vardı. Onun için şansımı denemeye karar verdim.

"Kız bakire mi?" diye sordum

Doktor Schwartz güldü. "Tam üstüne bastın. Rapor bize biraz önce geldi. O adam kıza el bile sürmediğini söylüyor ama. Miss Ordway, hamile... Hem de beş veya altı haftalık hamile. Nasıl memnun oldun mu? Artık gidip o tiyatro prodüktörünü yakalayabilirsin. İşin sonu idama kadar gidebilir. Şansın açık olsun."

Telefonu kapattım. Neyse doktor numara yaptığımı fark etmemişti. Biraz sonra Trant, haberi alınca kimbilir ne kadar sevinecekti? Sonunda gerçeği öğrenecekti. Peter Duluth, baştan çıkardığı kızın hamile kaldığını anlayınca paniğe kapılmış ve en sonunda onu boğmuştu.

Evet, Trant, böyle düşüncekti. Sadece o değil herkes buna inanacaktı. Nanny Ordway, bana son darbesini de indirmişti. O masum yüzlü, çocuksu kızı hatırladım. Bana, bir erkekle bir kızın arkadaş olabileceklerinden bahsetmişti. Halbuki Nanny, arkadaş olunacak biri değildi. O tam bir zehirli örümcekti.

Nanny, beş veya altı haftalık hamileydi. Demek kız için başında yüz vermeyeceğimi anlamıştı. Bunun üzerine de bana düşman olmuştu. Sırf bana iftira atabilmek için karımın pijamalarını giyip Lucia'ya gözükmüş, Miss Amberley'e ağlayarak beni sevdiğini anlatmıştı. Sonra da Iris'e o mektubu yazmıştı.

Evet, ben Nanny'nin kurbanıyđım. Ama şimdi daha da kötü bir duruma düşmüştüm. Hamile kaldığını anlayan kız, çocuğuna baba olarak beni seçmişti. Peter Duluth'dan daha budala birini bulamamıştı. Herhalde, beni dâva edecek ve kendisine tecavüz edip hamile bıraktığım için yüklü bir tazminat koparacaktı. Hem bunun için tanıkları bile vardı. Lucia, Miss Amberley ve hatta karım buna inanacaklardı.

Sonunda, Nanny Ordway'in nasıl bir insan olduğunu anlamıştım. Bu, neden bu şimdiye kadar aklıma gelmemişti? Acaba erkeklik gururum yüzünden mi bunu düşünememiştim? Belki de bana âşık bir genç kızın intihar etmesi farkına varmadan gururumu okşamıştı. Aslında ben kızın para koparmaya çalıştığı orta yaşlı bir budaladan başka bir şey değildim.

Gerçeği anladığım için çok seviniyordum. Artık Trant'e gidip durumu anlatabilirdim. Hatta karımla, Lottie'ye bile bunu söyleyebilirdim.

Birdenbire aklım başıma geldi. Trant'e gidip, "Çocuğun babası ben değilim," demek yeterli değildi. Çünkü adam bana inanmayacaktı. Hatta böyle bir şeye inanacak olsaydı en önce ben şaşardım. Gerçeği benim bilmemin ve anlatmamın yetmediğini hâlâ öğrenememiştim. Bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Evet, çocuğun babası ben değildim. Ama bunu ispatlamak için Nanny'i hamile bırakan kişiyi bulmam gerekiyordu. Yani çocuğun babasını ortaya çıkarmam şarttı.

New York'da milyonlarca erkek vardı. Acaba bunlardan hangisi çocuğun babasıydı?

Sylvia... Sylvia'nın kulübü... Nanny Ordway'in geçmişine dair orada bir şey öğrenebilirdim. Bu elimdeki tek ipucuydu. Hemen Sylvia'ya gidip soru sorup, bir şeyler öğrenmek, oturup Trant'i beklemekten daha iyiydi. Pardesüyü giydim. Artık ben kanundan kaçan bir adamđım. Belki de Trant, şu anda Adli Tiptaki doktorla konuşuyordu. Belki de her şeyi öğrendiğimi anlamıştı. Buna rağmen hâlâ kendimden emindim. Bir bakıma da sonuçtan memnundum. Hâlâ özgürdüğm.

Ve artık Nanny Ordway'den kurtulmuştuğm. Beni, sağlığında da öldükten sonra da her zaman rahatsız eden, o masum tavırlı çok bilmiş kız, artık beni rahatsız etmiyordu. Ondan kurtulmuştuğm.

Zehirli bir örümcek olan Nanny, biraz önce ölmüştü.

Derin bir nefes alarak, daireden çıktım ve asansörü bile beklemeye gerek görmeden merdivenlerden indim. Trant peşimdeydi ama ben günlerden beri ilk defa kendimi özgür hissediyordum.

İlk gördüğüm taksiye işaret edip bindim ve Sylvia'nın adresini verdim.

Sylvia'ya geldiğim zaman saat tam beşti. Gece kulübü de hâlâ kapalıydı. Ama bir gece önce de kapalı olması iyiye işaret değildi. Köşede duran polisi görünce sokuldum. "Sylvia ne zaman açılacak acaba biliyor musunuz?" "Sylvia mı?" Beni tanımadığı için nazik bir sesle konuşuyordu. "İki hafta önce kapandı. Sahibi California'ya gitti. Orada yeni bir kulüp açmış."

Şaşkınlık ve öfkeden ne yapacağımı şaşırmıştım. Burada çalışmış olan kızları nereden bulacaktım. "Eyvah, ben şimdi ne yapacağım? Bir ay önce burada paltomu unuttum. Ben New York'lu değilim, şehire ayda bir inerim." "En iyisi karakola gidin. Belki paltoyu bulup, karakola teslim etmişlerdir."

"Hayır, sanmıyorum. Anlayacağınız, paltoyu vestiyerdeki kıza bırakmıştım." Vestiyerci kızlar bir kulüpte olanı biteni gayet iyi bilirler. "Kız benim arkadaşım. Şimdi onu bulmak da ayrı bir mesele..."

O sırada yanımıza, az ötede gazete satan adam da yaklaşmıştı. Beni dinledikten sonra, "Ann'i mi soruyorsunuz?" dedi. "Hani şu cilveli, iri göğüslü kız... Zenci..."

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden atıldım. "Tamam... Ta kendisi."

"Şansınız varmış. Ann, şimdi şu köşedeki kafeteryada çalışıyor. Bakın, yarım blok ötedeki kafeterya. Doğrusu çok şanslıymışsınız."

Adama samimi bir şekilde gülümsedim. "Öyle.. Çok şanslıyım. Teşekkür ederim."

Sonra hızla uzaklaşıp, köşedeki kafeteryaya daldım. Yandaki uzun masanın arkasında üç kız duruyordu. İki beyazdı. Onun için Ann'i bulmakta güçlük çekmedim. Gazeteci haklıydı. Ann son derece şirin ve aynı zamanda çok güzel zenci bir kızdı. Beni görünce şöyle bir süzdü. Uzun kirpikli yeşil gözlerinde umursamaz bir ifade vardı. Yanına yaklaştığım zaman, "Buyrun," dedi.

"İsminiz Ann, değil mi?"

"Evet."

"Daha önce Sylvia adlı gece kulübünde çalışıyordunuz değil mi?"

"Evet."

"Nanny Ordway'i tanıyor muydunuz?"

Gözlerinin ifadesi değişmedi. "Polis misiniz?"

"Hayır."

Birdenbire gözleri parladı. "Siz Peter Duluth'sunuz. Resimlerinizi gazetelerde gördüm."

"Nanny'yi tanıyor muydunuz?"

"Tanımaz olur muyum hiç."

"Öyleyse... Öyleyse bana yardım edin. Rica ederim..."

Hafifçe gülümsedi. İçim biraz rahat eder gibi oldu. Artık o umursamaz hali kalmamıştı. "Galiba başınız dertte, Mister Duluth."

"Galibası fazla. Durumum çok kötü."

"Sizinle konuşmak isterim." Yan gözle diğer kızlara baktı. "Ama burada olmaz. Patron, kızların müşterilerle arkadaşlık etmesini istemiyor. Saat sekizde işten çıkacağım."

"O zaman iş işten geçmiş olacak. Şimdi konuşmamız şart." Cüzdanımı çıkardım.

Umursamaz bir tavırla cüzdanıma baktı. "Para istemiyorum, Mister Duluth."

Çaresiz cüzdanı cebime soktum. Kız, "Polis taklidi yapabilir misiniz?" diye mırıldandı. Sonra, "Ciddi bir tavırla peşimden gelin, dedi."

Uzun masanın arkasından çıkıp yürüdü. Beni arkadaki odaya soktu. Beyaz saçlı, yaşlı bir adam Coca Cola şişelerini kasalardan çıkarmakla meşguldü.

Bizi görünce dönüp sert bir sesle sordu. "Ne var? Ne oldu? Ne istiyorsunuz?"

Ann, "Patron," dedi. "Polisler geldi. Benimle konuşmak istiyorlarmış. Biraz dükkândan ayrılacağım."

Ben, Müfettiş Trant'den gördüklerimi taklide başladım. Adam, endişeyle beni süzdü. "Polis misiniz?"

"Öyle," diye mırıldandım.

Adamın gözleri büyüdü. "Ann... Çok iyi bir kızdır. Bir suç işlediğini sanmıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Kendisinden yardım isteyeceğiz. Yani tanıklığına ihtiyacımız var."

Adam, "Ann iyi bir kızdır," diye tekrarladı. Sonra, Ann'i sevgiyle süzdü. "Ann, sana bir kötülük yapmalarına izin vermemelisin."

"Üzülme patron."

"İstersen ben de seninle karakola gelip çok iyi bir kız olduğumu komiserine anlatayım."

"Gerek yok, patron, Ben hemen dönerim."

Adam birdenbire kaşlarını çattı. "Sakın, Ann'e kötülük yapmayın. Ve kızı hemen geri getirin. İşimiz var."

"Olur.. Olur... Haydi gidelim, Ann."

Ben dışarı çıkıp kaldırımında durdum. Biraz sonra kısa eteğinin üstüne eski kahverengi bir manto giymiş olan Ann, yanıma geldi. "Benim odamda rahat rahat konuşabiliriz. Hem buraya çok yakın."

Yedinci Bulvardan geçip bir çıkmaz sokağa daldık. Üç katlı ahşap bir evin önünde durduk. Ann cebinden bir anahtar çıkararak sokak kapısını açtı. Holde yirmi beş mumluk bir ampul yanıyordu. Burası çok bakımsız bir yerdi. Daracık tahta merdivenlerden çıktık. Birinci kattaki odalardan birinden sabahlıklı bir kadın çıkarak bizi süzdü. Sonra tekrar odaya girdi. Bu evi oda oda kiraya vermişlerdi sanırım. Üstelik bütün kiracılar da parasızdı galiba.

İkinci kata gelince Ann bir kapıyı açtı. "Buyrun."

Hemen ışığı yaktı. Oda pek küçüktü. Yatak olarak kullanılan divan, yerin üçte ikisini kaplamıştı. Bir köşeye bir konsol sıkıştırılmıştı. Pencerenin içinde de ufak bir radyo duruyordu.

Bu odanın yanında Amberley'in dairesi cennet sayılırdı. Ben de aptallığımdan Miss Amberley'in yanında oturuyor diye Nanny'ye çok acımışım.

Ann paltosunu çıkarıp kapının arkasındaki çengele astı. "Yatağa oturabilirsiniz. Zaten, gördüğünüz gibi oturacak başka yer yok."

Oturdum. Kız da yatağın öbür ucuna geçip radyonun yanına ilişti. Bu odadan veya parasızlığından dolayı utanmıyordu. O hayatta her şeyi olduğu gibi kabul eden biriydi galiba.

Çantasını açıp sigara paketini çıkardı. Tabakamı uzattım ama o, "Kendi sigaramı içmeyi tercih ederim," diyerek gülümsedi.

Çakmağımı çıkarıp sigarasını yaktım. Bu zenci kız olağanüstü güzeldi. Buna rağmen bu küçük odada oturuyor ve parasızlığına da aldırılmıyordu. İçimden onu takdir ettim.

Ann merakla beni süzmekteydi. Sonunda, "Söyleyin bakalım," diye mırıldandı. "Derdiniz nedir?"

"Çok kötü bir durumdayım. Herhalde gazeteleri okumuşsunuzdur."

"Evet, okudum."

"Nanny, intihar etmemiş. Onu öldürmüşler."

Yeşil gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Nanny'yi öldürdüklerinden emindim zaten. Gazeteleri görür görmez bunu anladım."

Birdenbire heyecanlandım. "Nasıl anladınız?"

"Nanny'de intihar edecek göz yoktu. O kız, rahat rahat başkasını temizleyebilirdi. Ama kendi canına kıymak? Asla. Zaten intihan düşünemeyecek kadar meşguldü."

"Meşgul müydü?"

"Evet, akli fikri parada ve yükselmekteydi. İşte bunlarla meşguldü. Sylvia'ya geldiği ilk gün onun notunu verdim zaten. Hemen kızlarla senli benli oldu. Gece kulübünün sahibi Miss Sylvia'ya da yaltaklanmaya başladı. Hatta bana bile yanaştı. 'Ann'ciğim şöyle... Ann'ciğim böyle...' Bir iltifat bir iltifat. Dediğim gibi hemen ne mal olduğunu anladım. Zaten, Amberley'lere yaptığını da görüyorsunuz."

"Amberley'lere ne yaptı."

Ann omzunu silkti. "Nanny'nin nasıl biri olduğunu anlamamız için size bunu anlatayım. Bir akşam Nanny, işe erken geldi. Sylvia, kızların erken gelmesinden memnun olurdu. Nanny, bir ara vestiyere de uğradı. Heyecandan gözleri pırıl pırıl parlıyordu. 'Biliyor musun, Ann,' dedi. 'Her akşam buraya uğrayan Miss Amberley var ya, meğer o Boston'un çok tanınmış bir ailesinin kızıymış. Kim Kimdir adlı kitabı aldım. Bu kitapta Amberley'lerden uzun uzun bahsediliyor.' Ben, 'Ne olacak?' diye sordum. Nanny, 'Herhalde zenginlerdir,' dedi. 'Üstelik Miss Amberley'in bekâr bir ağabeyi de varmış.' Şaka edermiş gibi güldü. Ama, aradan yarım saat geçmeden Miss Amberley'le ağabeyi kulübe geldiler. Bir masaya oturdular. Bir de ne göreyim? Nanny, onlara servis yapmıyor mu? Halbuki o masaya başka bir kız bakardı. Ertesi gün de Nanny, Miss Amberley'in yanına taşındı."

Hayretler içinde kalmışım. "Demek Amberley'leri o gece kandırdı?"

"Evet." Ann, gülümsedi. "Nanny, bana caka satamıyordu. Çünkü içyüzünü biliyordum. Hem kulübe gelenlerin çoğunu ben tanıyordum. Bu yüzden sık sık yanıma sokulup, 'Ann, o adam kimdi?' 'Ann, şu müşteri zengin mi?' gibi sorular sorardı. Hatta bir seferinde çok ünlü bir aktör gelmişti. Nanny'nin kendisini göstermek için kırta kırta yürümesini görseydiniz çok gülerdiniz. Adam çıkarken paltosunu tutabilmek için bana iki buçuk dolar vermeyi bile teklif etti. Nanny, ünlü biriyle tanışabilmek için deli oluyordu. Akli fikri ünlüler ve zenginlerdeydi. Yani, kız bir fırsatını bulup, yükselmek ve başkalarının sırtından geçinmek istiyordu. İşte Nanny, böyle açgözlü bir şeytandı." Sonunda, Nanny'nin gerçek kimliği ortaya çıkmıştı. Kendisini Miss Amberley'e sevdi, o masum yüzlü küçük kız aslında ahlâksız bir şeytandı. Claire ve John Amberley'i ve beni rahatça kandırmasını bilmişti. Kız, bence zehirli bir örümcektekenden daha da tehlikeliydi.

"Demek Amberley'ler ondan çok hoşlandılar?" diye mırıldandım.

"Sylvia da Nanny'e bayılırdı. Kız, işine geldiği zaman yaltaklanmasını veya masum numarasını yapmayı iyi bilirdi."

"John Amberley bir ara Nanny'yle evlenmeye kalkışmış fakat Nanny, bunu kabul etmemiş. Beklemesini söylemiş."

"Tam Nanny'ye göre bir iş. Adamı elden kaçırmak istememiştir. Herhalde daha zenginini bulamadığı takdirde Amberley'le evlenecekti. Ama, Nanny, çok hırslıydı. Para veya mevki için yapmayacağı şey yoktu. Onun için daha zengin birini buldu..."

"Mesela benim gibi biri..."

Sözümü kesti. "Demek durum böyle? Siz, tam Nanny'nin askıntı olacağı bir tipsiniz."

"Galiba öyle."

"Peki, Nanny sizden ne istedi? Akli sıra kendisine âşık olacağınızı mı sanıyordu."

"Galiba... Bundan emin değilim."

"Gazeteleri okuyunca böyle düşündüm. Ünlü ve başarılı bir prodüktör... Çok tanınmış bir adam... Kulübe gelseydiniz herhalde Nanny size de kırtırdı. Nanny için çok güzel bir yıldızla evli olmanız bir şey ifade etmezdi... Çünkü Nanny, aslında kendisine hayrandı. İstedığı erkeği rahatça elde edebileceğine inanıyordu. Yani o Marilyn

Monroe ve Elizabeth Taylor'dan daha da güzel ve çekici olduğundan emindi." Susup yüzüme baktı. "Peki sonra ne oldu?"

Tahminimin doğru çıkmasına seviniyordum. "Galiba Nanny, en sonunda beni kandıramayacağına karar verdi ve plânını değiştirdi."

"Yani, sizden para sızdırmaya mı karar verdi?"

"Evet... Nanny'nin hamile olduğu anlaşıldı."

O zümrüt gibi yemyeşil gözler yüzüme dikildi. "Nanny'nin hamile kalmasına siz mi sebep oldunuz?"

"Tanrı aşkına tabii ki hayır. Kıza elimi bile sürmedim. Ama çocuğuna baba olarak beni seçmiş... Yani benden daha budalasını bulamamış."

Ann başını salladı. "Anlıyorum. Tam Nanny'nin aradığı adamsınız. Ünlü ve zengin. Sizden güzelce para sızdırabilirdi." Bir süre düşündükten sonra ekledi. "Demek Nanny'yi bu yüzden öldürdünüz?"

Beni suçlar gibi konuşmamıştı. Aksine bana hak verir gibi bir hali vardı. Birkaç günden beri beni suçlayan insanlar düşündüm. Lottie, Miss Amberley ve Iris, yalan söylediğimi iddia etmişlerdi. Ama hiçbiri katil olabileceğimi düşünmemişti bile. İşte bunu da Ann söylüyordu. Yine de kıza hiç kızmadım. Çünkü, o bunu kötü bir niyetle söylememişti.

Onun için sadece, "Nanny'yi ben öldürmedim," dedim.

Bu sözümü de kabul etti. Nedense bu kız, bana inanıyor ve samimi davranıyordu. Veya Nanny'yi tanıdığı için bana hak vermekteydi. "Ama polisler sizi katil sanıyorlar, değil mi?"

"Birkaç saat sonra beni tutuklayacaklar. Hem ellerinde istedikleri kadar da delil var. Onun için sizinle konuşmak istedim."

"Anlayamadım."

"Nanny'ye dairemin anahtarını vermiştim. Sevgilisini evime almış olabilir. Herhalde Nanny, eve birini soktu. Bana kalırsa onu son gören çocuğunun babasıydı. İşte o şahıs Nanny'yi öldürdü. Onun için belki siz..."

"Benim onu tanıdığımı mı düşündünüz?" diye sözümü kesti.

"Evet."

Dudağını büktü. "Nanny, altı ay evvel kulüpten ayrıldı."

"Biliyorum ama..."

"Ben sadece vestiyerciydim. Yani Nanny, bana önem verdiği arkadaşlarını tanıştırmazdı."

Bu kızla konuşurken, tehlikeyi unutmuşum. Çünkü Ann'in anlattıkları çok ilginçti. Ama onun da bana yardım edemeyeceğini anlayınca birdenbire ümitsizliğe kapıldım. "Peki, Nanny ile ilgisi olan bir erkek tanıyıyor musunuz?"

"Mister Amberley."

"Başkasını bilmiyor musunuz?" Birdenbire John Amberley'in sözlerini hatırladım. Adam, Nanny'nin bir kızla küçük bir odada kaldığından bahsetmişti. Nanny'ciğin o daracık odada çok sıkıldığını anlatmıştı. "Peki Nanny, Amberley'lerin yanına gitmeden önce bir kızla beraber oturuyormuş. O kızı tanıyor musunuz?"

Ann, "Kız mı?" diye bağırdı. "Nanny, bir erkekle oturuyordu."

"Emin misiniz?"

"Tabii. Yalnız, Nanny, sanki bir kızla oturuyormuş gibi davranıyordu. Kulüpte, oda arkadaşı olan sık sık söz ediyordu. Biz de gerçekten bir kızla oturduğunu sanıyorduk. Ama haftalık aldığımız bir gün Nanny hastalandı. Telefon edip, parasını evine bırakmamı istedi. Paraya ihtiyacı yarmış. Ben parayı alıp verdiği adrese götürdüm. Kapıyı çalınca karşıma bir adam çıktı. Zaten kapıda da onun adı vardı. Parayı o adama verdim. Nanny, işe gelince, bu olayı kimseye anlatmamamı rica etti. Adamın dayısı olduğunu söyledi. Sesimi çıkarmadım. O kadar küçük bir dairede bir erkekle oturması hoş bir şey değildi. İşte, böyle."

Ani bir ümide kapıldım. Belki de bir ipucu bulmuşum. "Adamın adını hatırlıyor musunuz?"

"Maalesef, hatırlayamıyorum. Aradan çok zaman geçti. Yalnız adamı unutmadım. Yaşlıcaydı. Çok yakışıklı, gür saçlı bir erkek. Ama dediğim gibi yaşı ellisine yakındı."

"Peki adresi de hatırlamıyor musunuz?"

"Otuzsekizinci Sokağa gitmiştim. Apartman numarası da otuz sekizdi. İkinci kat..."

Bu kadarı da bir şeydi. "Başka."

"Bütün bildiğim bundan ibaret."

Yataktan kalktım. Kız, "Nanny'nin sevgilisini arayacak mısınız?" diye sordu.

"Buna mecburum."

Ann de kalktı. Gelip karşımda durdu. "Şansınız açık olsun." Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Şimdiye kadar rastladığım insanlar içinde ilk defa biri bana inanıyordu. Üstelik bu kız bir yabancıydı.

"Teşekkür ederim, Ann. Bana bir hayli yardım ettiniz."

"Bir şey değil. Umarım aradığınız adamı bulursunuz."

Bu küçük odaya bir göz attım. Kırmızı kâğıt abajura, boyalan dökülmüş divana, eski konsola baktım. Bu güzel zenci kızı çok fakirdi. Ona para verebilirdim ama kabul edeceğini sanmıyordum. Sonunda, "Yapabileceğim bir şey varsa..." diyecek oldum.

Bir el hareketiyle beni susturdu. "Yok.. Yok.. Bu konuyu bırakın." Gözlerinde şefkatli bir ifade belirmişti. "Zaten başınızda bir hayli dert var. Bir de beni düşünüp üzülmeysin. Çok şükür işim var. Aç değilim. Küçük de olsa bir

odaya sığındım. Hem hiç kimse bana ilişemez. Yani bir bakıma hayatımdan memnunum. Güle güle Mr. Duluth... Yolunuz açık olsun."
"Teşekkür ederim."
Yine durakladım. Hafifçe koluma dokundu. "Herhalde yapılacak birçok işiniz var. Eğer, bir istediğiniz olursa dükkâna uğrayın."
Kapıyı çekip çıktım. Dediğim gibi ilk defa biri bana inanmıştı. Üstelik, kızcağız beni hayatında ilk defa görüyordu.

ON YEDİ

Bir taksiye binip 38. Sokakta indim. Bir gazete alarak baş sayfaya bir göz attım. Polis durumu basına haber vermiş olabilirdi. Ama, 'Nanny Ordway cinayetinin esrarı çözüldü. Katil Peter Duluth aranıyor,' diye bir yazı göremedim. Üstelik gazetede Nanny'ye dair bir satır bile yoktu.

Bunu düşünmem gerekirdi. Trant, son derece dikkatli bir adamdı. Suçluyu ele geçirmedikçe gazetelere açıklama yapmaktan kaçınırdı. Saat yediye gelmişti. Kendime olan güvenimi de henüz kaybetmemiştim. Ama, Ann'in bir sene önce gördüğü adamı bulacağımı pek sanmıyordum. Aradan en az altı ay geçmişti. Belki de o adam oturduğu apartmandan çıkmıştı. Nanny, ondan 'Dayım' diye bahsetmişti. Hem adam yaşlıcaydı. Belki de Nanny, bir süre o adamın parasını yedikten sonra onu başından atmıştı. Büyük olasılıkla Nanny, Amberley'leri bulmadan önce o adamın sırtından geçinmiş ve daha iyi bir yer bulunca adama tekme atmıştı.

Sokak pek tenhaydı. Otuz Sekiz numaranın önüne gelince durdum. Ann, ikinci kata çıkmamı söylemişti. Kapıdaki kartlara bakmak için yaklaştım. Hava karardığı için çakmağımı çıkararak isimlerin bulunduğu duvara tuttum. İkinci katta oturan adamın ismini okuyunca birdenbire heyecanlandım:

Gordon Ling

Gordon Ling'e oyunumda rol vermeme rağmen adamın nerede oturduğunu o âna kadar bilmiyordum. Ann'in tarifini düşününce işi iyice anladım. Gordon, yaşını almış olmasına rağmen bir hayli yakışıklı ve gür saçlı bir erkekti. Ümitlenmişim. Gordon, Nanny'nin geçmişinde kalan bir isim değildi. Galiba Nanny, ölene kadar bu adamdan ayrılmamıştı.

O zaman Nanny'nin sözlerini hatırladım. Kız, Lottie'nin partisine kendisini arkadaşlarının getirdiğini söylemişti. 'Arkadaşlarını görünce beni unuttular,' demişti. Gordon da o gece partideydi. Demek Nanny'yi oraya getiren Gordon'du. Peki, Gordon kızı neden o partiye getirmişti?

Kendi kendime gülümsedim. Nanny, Gordon'un çocuğuna uygun bir baba bulabilmek için partiye gelmiş ve beni seçmişti.

Şansım iyi gidiyordu. Zile basınca yukarıdan bir ses aksetti ve dış kapı açılıverdi. Âdeta koşarcasına merdivenleri tırmandım.

Daha zili çalmadan dairenin kapısı açıldı ve Gordon Ling, eşikte belirdi. Adam sırtına koyu mavi bir ipek sabahlık geçirmişti. Beni görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Rahatsız olduğu belliydi. "Peter!"

"Evet," dedim. "Ben geldim."

Adamı itip küçük oturma odasına daldım. Burası erkek zevkine göre döşenmiş bir odaydı. Deri koltuklar, masanın üstünde duran pipolar, ve her şey burada bir kadına yer olmadığını gösteriyordu. Duvarlarda da ünlü sanatçıların imzalı resimleri vardı. Bir ara karımın fotoğrafını da gördüm. 'Gordon'a sevgilerimle, Iris' Acaba, karım Gordon'la bir oyunda oynamış mıydı? Düşünmememe rağmen bunu çıkaramadım. Ama, karımın fotoğrafını görünce birdenbire şaşırılmışım.

Gordon peşimden yetişti. "Peter, benden ne istiyorsun?"

"Buraya neden geldiğimi sanıyorsun? Seninle Nanny Ordway hakkında konuşacağım."

Gordon'un heyecanı görülebilecek gibiydi. Bu boylu, boslu ve yakışıklı adamın yaşlı bir kadın gibi telâşlanması çok gülünçtü. "Fakat buraya gelmen doğru değil. Daha polisler yeni gittiler."

"Polisler mi?"

"Şey... Bir polis... Müfettiş Trant, on dakika evvel gitti."

"Neden?" diye sordum.

Gür siyah saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Bu, başarılı aktörlere has bir hareketti. Provalarda onu bu huyundan vazgeçirmeye çalışmış fakat olamamışım. "Nanny, hakkında soru sormaya gelmiş. Senin gibi o da gerçeği öğrenmiş. Herhalde sen de işi California'ya yerleşen Sylvia'dan duydun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Nanny'yle kendimden tabii. Nanny, benim yeğenimdi."

Bu sözleri duyunca tavan dönüp dönüp kafama geçti sanki. Demek Nanny, Ann'e yalan söylememişti. Kafamda çözdüğümü sandığım her şeyin alt üst olduğunu görmek birdenbire cesaretimi kırdı. "Demek sen o kızın dayısıydın?"

"Sen bunu bilmiyor muydun?" Kırmızı deri koltuklardan birine çöktüm. "Hayır, neyse bunu bırakalım. Anlat bakalım."

"Ama Peter..."

"Anlat."

Kuruyan dudaklarını yaladı. "Yani Nanny hakkında bildiklerimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Tabii."

"Peter, ne olur bana kızma. Elimden geleni yapmaya çalıştım." Sabahlığının püsküllü kuşağını büküp duruyordu. Aklına Lottie geldi. O da incileriyle oynardı. Bu tiyatrocular hep birbirlerine benziyorlardı. Rol yapmadan duramıyorlardı. "Emin ol, Peter. Ben..."

"Bahane bulmana gerek yok. Sadece anlat."

Masadan viski bardağını aldı. "Şey... Fazla anlatacak bir şey yok. Nanny'yi çocukluğundan beri görmemiştim. Kendisi, kız kardeşimin çocuğuydu. Annesiyle babası birkaç sene önce ölünce Nanny, Virginia'da bir akrabasının yanına yerleşti. O arada ben kendisiyle hiç ilgilenmedim. Aslında ona yardım etmem gerekirdi... Ama o sırada ekonomik durumum çok bozuktu. Hem babasının uzak akrabası olan kadının Nanny'ye iyi bakıyordu. Bir sene önce o kadın da ölmüş. Nanny, buraya geldi. Hem de bana mektup bile yazmadan! Bir sabah onu karşımda buldum. New York'da iş bulup çalışmak istediğini söyledi."

Elindeki bardağın faydası olmuştu. Bunu parmaklarıyla kavrayıp, kibar bir adam pozu takınarak odada gezinmeye başladı. Gordon Ling, kötü bir aktördü. Ama sabırla bekledim. Çünkü adam bana Nanny'yi anlatıyordu. Herhalde kız bavuluyla odaya girip, "Dayıcığım iş bulmaya geldim," demişti.

"Tabii, yeğenimi yanıma aldım, Peter. Zaten başka yeğenim de yoktu. Burası pek büyük değil. Ancak bana göre. Fakat kızcağız beni rahatsız etmek istemiyordu. Çok sessizdi ve elinden geldiği kadar da bana yardım ediyordu. Nanny'ye iş bulmak kolay olmadı. Çünkü hiç bir şey bilmiyordu. İş tecrübesi yoktu. Aslında yazar olmak istiyordu. Sonunda, onu Sylvia'nın gece kulübüne yerleştirebildim. Sylvia benim eski bir arkadaşım. Kadıncağız hatırım için Nanny'yi işe aldı. Nanny de beni utandırmamak için çok çalışıyordu. Sonra her hafta parasını alınca ev masrafına katılıyordu. Ama, bir erkek zaman zaman yalnız kalmak ister. Nanny, bunun farkındaydı. Bu yüzden, iki ay sonra Amberley adında bir arkadaşına rastlayıp onun yanına taşındı."

Evet, Nanny, başlangıçtan beri fırsat kollayarak sinsice hareket etmişti. Gordon'a yaranmak için para vermiş, hatta ev işlerini bile hiç gocunmadan yapmıştı. Sonra Amberley'i kandırıp, dayısından ayrılmıştı. Gordon'a baktım. Doğru söylediğinden emindim. Çünkü, o beni kandıracak kadar iyi bir aktör değildi. Yani Nanny, dayısını da kandırmıştı. Gordon da bizler gibi bir örümceğe yem olmuştu. "Hepsi bu kadar mı, Gordon?"

"Başlangıcı böyle."

"Peki, yeğenin ölünce neden polise başvurmadın?"

Birdenbire kıpkırmızı kesildi. "Bunu yapmamam için önemli sebepler vardı. Hem, ben Nanny'nin öldürüldüğünü bilmiyordum, Peter."

"Demek şimdi biliyorsun."

"Evet, biraz önce Müfettiş Trant söyledi."

"Peki Nanny'nin hamile olduğunu da biliyor musun?"

"Evet."

"Nanny'yi âşığı öldürdü."

"Müfettiş Trant de böyle düşünüyor," diye yanıtladı.

"Peki, Nanny'nin âşığını tanıyor musun?" Bunu öylesine söylemişim. Gordon'un bir şey bildiğini sanmıyordum.

Fakat Gordon birdenbire donup kaldı. Üstelik ne yapacağını şaşırılmış gibi bir hali vardı.

Bir iki defa yutkunduktan sonra, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

"O halde söyle."

"Peter, bu şart mı?"

"Söyle dedim ya."

"Ama..."

"Allah kahretsin! Söyleyecek misin?"

Yüzüme baktı. Hâlâ tereddüt ediyordu. "Emin ol, Peter, ben kimsenin işine karışmayı sevmem. Nanny, buradan ayrılıp Miss Amberley'in yanına yerleşmesine rağmen, kapının anahtarını bana geri vermemişti. Hatta birkaç parça eşyasını da burada bırakmıştı. Sen bana oyunda rol verdikten sonra bir iki defa kulise gelip benimle konuştu. Ama hepsi bu kadar. Ben kendi âlemimde yaşıyordum. Nanny de istediğini yapıyordu."

"Kızı, Lottie'nin partisine sen mi görürdün?"

"Hangi partiyi kastediyorsun? Ha şu parti. Hayır, Nanny'yi orada gördüm. Kendisiyle konuşmaya bile fırsat olmadı. Zaten ondan sonra, matine günlerinde olanları farketmeye başladım ya.." Sustu.

"Matine günleri mi?..."

"Evet, oyundan sonra eve yorgun döndüğüm için önceleri bir şey farketmedim. Fakat evin bazen karışık olduğunu görüyordum. Bazen da odaları fazla derli toplu buluyordum. Sonra aklım başıma geldi. Matine günleri biri buraya geliyordu. Hatta, bazen geceleri de birkaç saat kalıyordu. Aklına ilk gelen Nanny oldu tabii. Başkası olamazdı zaten. 'Nanny arada sırada Miss Amberley'den sıkılıp dinlenmek için buraya geliyor,' diye düşündüm."

En sonunda yeğenime sormaya karar verdim. Yalnız Nanny, Miss Amberley'in evine telefon etmememi söylemişti. Çünkü New York'da bir dayısı olduğu duyulursa Miss Amberley onu evden atabilirdi. Nanny, kızı gidecek hiçbir yeri olmadığını anlatmıştı sanırım. Onun için bir mektup yazıp Nanny'yi buraya çağırdım. Nanny gelince de hemen 'Sen burada ne yapıyorsun?' diye sordum. Çok açık yürekli davrandı. 'Bir sevgilim var. Onu Miss Amberley'in evine davet etmeme imkân yok. Senden izin isteyecektim ama vakit olmadı.' Kıza hak verdim. Açıkçasını istersen Peter, ben

eski kafalı bir adam değilim. Nanny'nin bir sevgili bulması hoşuma bile gitti. İstedığı zaman buraya gelebileceğini söyledim."

Yine ümitlenmeye başlamıştım. Aradığım adam Gordon değildi ama hiç olmazsa onun sayesinde Nanny'nin âşığının adını öğrenecektim. Demek Nanny, asıl âşığı buraya kurmuş ve âşığını da burada tuzağa düşürmüştü. Gordon, nedense çok rahatsız olmaya başlamıştı. "Adamın kim olduğunu bilmiyordum, Peter. Ama, Nanny, öldürülmesinden bir gün önce buraya gelip bana her şeyi anlattı." Yutkunup sustu. Devam etmek istemiyordu. "Sana ne anlattı?" diye bağırdım.

Gözlerini yere dikti. "Nanny, gelip her şeyi itiraf etti. Zavallı kızcağıza çok acıdım. Aslında o da çok suçluymuş tabii ama çok genç olduğu için insan ona kızamıyordu. Hiçkırı hiçkırı ağlayarak âşık olduğunu söyledi. Sevdiği adam evliydi. Boşanacağını söyleyerek Nanny'yi kandırmıştı. Nanny, bunun üzerine âşığını terketmeye karar vermişti. Ama artık buna da imkân yoktu. Çünkü çocuğu olacaktı. Yardım etmem için bana uzun uzun yalvardı."

Gordon, rolüne ısınmış, şimdi yeğenini seven dayı pozunu takınmıştı. Ama kötü bir aktör olduğu için bunu da beceremiyordu. "Nanny, yeğenimdi. Bu yüzden ona yardım etmem gerekiyordu. Kendisini teselliye çalıştım. 'Bana o adamın ismini söyle,' dedim. 'Gerçekten kendisini seviyorsan ve seni bu duruma düşürdüyse karısını boşayıp mutlaka seninle evlenecektir. Üzülme, ben gidip o adamla konuşurum. Sadece bana ismini ver.' Bunun üzerine..." Başını kaldırarak yüzüme baktı. "Nanny, adamın ismini söyledi mi, Gordon?" dedim. Aynı anda Gordon'un neden bu kadar utanıp sıkıldığını da anladım. Ben, âşığın adını öğreneceğim derken adamın sözlerindeki imayı anlayamamıştım.

Gordon, birdenbire yanıma gelip elime yapıştı. "Emin ol, Peter, Nanny'nin seninle seviştiğini bilmiyordum. Bunu bana söylediği zaman ne kadar kötü olduğumu bilemezsin. Ona yardım edeceğime söz vermiştim. Hem ben dayısıydım. Kızcağız ağlayıp intihardan bahsediyordu. Ama, Iris ve sen bana çok iyilik etmişsiniz. Senelerden beri ilk defa senin oyununda önemli bir role çıkmıştım.."

"Evet, evet," diye kestirip attım. "Biliyorum."

Evet, iş anlaşılıyordu. Beni yakalamaya çalışan Nanny örümceği Miss Amberley'den yararlanarak bir ağ örmüştü. Ama bunun yetişmeyeceğine inandığından Lucia'dan faydalanmış, hatta karımı bile plânına dahil etmişti. Bu arada dayısını ihmal etmeyeceği de kesindi. Yani Gordon, baş tanık olarak dinlenecekti. Adam ortaya çıkıp, "Yeğenime tecavüz ettin. Şimdi hamile. Bunun hesabını ver bakalım," diyecekti. Evet, Karadul iyi hazırlanmıştı.

"Anlıyorsun değil mi?" Gordon ise, hâlâ benden özür diliyordu. Bir an içimden gülmek geldi. "İşine karışmak istemedim, Peter. Önce zaman kazanmaya çalıştım. Zaten ertesi gece Lottie, tiyatroya gelip Nanny'nin kendisini astığı haberini verdi."

Yalvarır gibi gözlerini yüzüme dikmişti. "Belki yanlış davrandığımı söyleyeceksin, Peter. Orasını bilemiyorum. Kafam o kadar karıştı ki. Nanny'nin öldüğünü duyunca zavalılığın intihar ettiğini anladım. Bana bunu tekrarlayıp durmuştu. Çok feci bir şeydi ama artık olan olmuştu. Kendi kendime, 'Nanny, Peter için intihar etti,' dedim. 'Zaten Peter'in durumu berbat. Bu ara polise gidersem her şeyi anlatmam gerekecek. Hem bunun ne faydası olacak? Nanny, geri gelmeyecek ki. Sonra Peter'in bana büyük iyilikleri var...' İşte böyle düşündüm."

Mavi gözlerini yüzüme dikmişti. Zavallı Gordon'un aktörlük kanına işlemişti. Nanny'yi bir prodüktörün baştan çıkardığını ve kızın bu yüzden intihar ettiğini sanmıştı. Ama gerçekçi bir insan olduğu için prodüktörleri darıltmanın kötü sonuçlar doğuracağını düşünmüştü. Çünkü, bu yaşta iş bulmak epey zordu.

"Demek, benim hatırım için polise gitmekten vazgeçtin?" diye mırıldandım.

"Evet, Peter." Gülümsedi. "Seni düşündüm."

"Ama, bu akşam her şeyi Trant'e anlattın sanırım."

Hemen telâşlandı. "Bunu yapmak istemezdim, Peter ama mecbur kaldım. Cinayet işlendiği zaman gerçeği söylemek gerekir. Yoksa insan hapse bile girebilir."

"Haklısın... Çok haklısın, Gordon."

Müfettiş Trant'i düşünmeye başladım. Adam beni idam ettirebilecek kadar bilgi toplamıştı. Resmin altındaki yazının Nanny'ye ait olmadığı anlaşılıyordu. Üstelik resmi de Nanny yapmamıştı. Miss Amberley, Lucia ve Gordon da aleyhimde tanıklık yapacaklardı.

Gerçeği arayan Müfettiş Trant, amacına ulaşmıştı. Ama gerçek yerine Nanny'nin uydurduğu yalanları öğrenmişti. Bu arada katil de herhalde oturmuş keyifli keyifli gülüyordu.

En sonunda Nanny'nin ağına düşmüştüm. İşte bu yüzden Trant, beni tutuklayacaktı. "Pekâlâ, Gordon. Sana sadece bir tek şey söyleyeceğim. Nanny Ordway'le bir ilişkim olmadı ve onu ben öldürmedim."

Gordon birdenbire canlandı. Hemen dayı rolünden çıkıp prodüktörün samimi arkadaşı pozuna girdi. "Tabii, Peter, ben de bundan emindim zaten. Trant'e de ilk iş bunu anlattım. 'Peter'in katil olmasına imkân yok,' dedim. 'Siz çıldırmanızdır.'"

Bir an, Nanny örümceğinin zehirini damarlarımda hissettim. Bu işten vazgeçip teslim olmak daha doğruymuş galiba? Ama öfkem beni kurtardı. Nanny Ordway'le Müfettiş Trant'in beni yenmesine asla razı olmayacağım," diye düşündüm. "Bir kurtuluş yolu olmalı." Ama bu rol yapmasını bilmeyen aktörün evinde kalmamın buna bir faydası yoktu. Ayağa kalktım.

Gordon telâşla, "Gidiyor musun, Peter?" diye bağırdı.

"Evet."

"İyi ama nereye gideceksin?" Koluma yapıştı. Lottie'yle Gordon insanın koluna yapışmaya bayılıyorlardı. "Peter, sakın eve dönme. Trant, seni tutuklayacak. Davranışlarından öyle anladım."

"Üzülme, eve dönmek niyetinde değilim."

"Peki, nereye gideceksin?"

"Elbet, bir yer bulurum." Iris'in resmine son bir kez baktıktan sonra çıktım. Gordon da sabahlığının kuşağıyla oynamaktan vazgeçip peşimden koştu.

Arkama bakmadım bile. Gordon, "Peter, emin ol kimseye bir şey söyleyecek değilim," diye bağırdı. "Peter..." Başımı çevirmeden cevap verdim. "Eksik olma, Gordon. Teşekkür ederim."

Adam merdivenlerin başına kadar geldi. "Bana kızmadın ya Peter? Bu şartlar altında başka türlü hareket etmeme imkân yoktu. Anlıyorsun, değil mi, Peter?"

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Çok iyi anlıyorum."

ON SEKİZ

Apartmandan çıkınca durakladım. Gordon'un bana fazla faydası dokunmamıştı ama yine de bir şeyler öğrenmiştim. Artık Trant'in de benim gibi düşündüğü anlaşılıyordu. O da Nanny'yi âşığının öldürdüğünü biliyor ama bu âşığın ben olduğumu sanıyordu. Hızlı hızlı yürümeye başladım. Kimsenin bana aldıracağı yoktu. Hoş daha cinayet haberi gazetelere bildirilmemişti.

Nanny'nin sevgilisi olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Ama bu da hemen hemen imkânsızdı. Trant, aleyhimde bir sürü delil toplamıştı. Benim elimde ise hiçbir şey yoktu. Nanny, âşığıyla sık sık Gordon'un evinde buluşmuş ve son derece dikkatli davrandığı için dayısı bükere bile adamın yüzünü görememişti.

Nanny'nin beş altı haftalık hamile olduğu anlaşılıyordu. Peki ben bu kıza rastlayalı ne kadar olmuştu? Iris, 6 Ekim de Jamaica'ya gitmişti. Aynı gece ben Nanny'ye rastlamışım. Kız, 9 Kasım'da öldürülmüştü. Yani aradan dört hafta ve altı gün geçmişti. Beş haftadan bir gün eksikti. Bir kahveye girip oturdum. Dalgın dalgın kahvemi içerken birdenbire aklıma John Amberley geldi. Adam, Nanny'ye kendi doğum gününde evlenme teklif ettiğini söylemişti. Nanny, adama biraz beklemesini söyleyince de Claire Amberley şüphelenmiş ve kızın ağzını aramıştı. Böylece Nanny'nin bir sevgilisi olduğunu ortaya çıkmıştı. John Amberley'in doğum günü 6 Ekimden önce olabilirdi. Eğer öyleyse kızın benimle tanışmadan önce bir âşığının olduğunu kanıtlayabilirdim.

Parayı verip çıktım ve bir taksiye atlayarak Miss Amberley'in adresini verdim. En büyük düşmanım olan Miss Amberley, galiba sonunda bana yardım edecekti. Yani onun sayesinde kurtulabileceğimi sanıyordum.

Kızın beni içeriye almayacağından emindim. Bu yüzden önce üst katın ziline bastım. Sokak kapısı açılıverdi. Ses çıkarmadan yukarıya çıkıp kızın kapısını vurdum.

Bir ayak sesi duyuldu ve kız, "Kimsiniz?" diye seslendi.

Hemen Müfettiş Trant'in sesini taklit ettim. "Ben Trant, Miss Amberley."

Kapı aralanır aralanmaz omuzlayıp içeriye daldım. Sonra kıza bir kenara itip kapıyı kapattım ve sürmeledim.

Miss Amberley hâlâ aynı yeşil elbiseyleydi. Ona bakarken, acaba bu kız hep aynı kılıkta mı dolaşır diye düşünmekten kendimi alamadım. Beni görünce çok sinirlendiği belli oluyordu. Ama ben onun aynı zamanda korktuğunu da hissetmiştim. Patlak yeşil gözleri büsbütün dışarıya uğramıştı.

"Bu civardan geçtiğim zaman uğramamı söylemişsiniz, Miss Amberley. İşte onun için geldim."

"Ben... Ben... Sizi Müfettiş Trant zannetmişim."

"Böyle söylemek zorundaydım. Bana yardım etmenizi istiyorum."

"Size yardım etmek mi?" Alaycı bir kahkaha attı. "Sizi çölede susuzluktan ölecek halde bulsam, yine de yardım etmem. Su verecek yerde ölmeniz için sizi orada bırakırım."

"Yani zevkle ölümümü seyredersiniz, öyle mi?"

"Tabii," diye cevap verdi.

Dikkatle kıza süzdüm. Bir insanın bu kadar şiddetli kin duyması korkunçtu. Bana yardım etmek istemediğine göre onu zorla konuşturmam gerekiyordu. Onun için en basit çareye baş vurmaya karar verdim. Kıza korkutacaktım. Alaycı bir tavırla gülümseyerek, "Nanny'nin intihar etmediğini duymuşsunuzdur herhalde," diye mırıldandım. "Kızı öldürmüşler."

"Öldürmüşler mi?" Yüzü bembeyaz kesildi. Bundan korkmuş ve gerilemeye başlamıştı.

Bundan yararlanmaya karar verdim. "Evet, Nanny cinayete kurban gitmiş. Trant de beni tutuklayacak. Yani şu anda beni arıyor. Onun için artık dünya bana vız geliyor. Bir veya iki cinayet farketmez."

Bu sözleri alay edermiş gibi söylemişim. Ama kız hemen ciddiye aldı. Kendisini de öldüreceğime inandığından gözleri yuvalarından fırlamıştı. Sonra bir hamlede telefona koştu. Ahizeyi kaldırdığı sırada bileğini yakaladım. Kız titremeye başladı. "Hayır... Hayır... Bana dokunamazsınız..."

"Bana yardım edecek misin?" Artık nezaketi de bir tarafa bırakmışım.

"Ne olur bana dokunmayın. Rica ederim, bana bir şey yapmayın."

"Sorularıma cevap verecek misin?" "Evet... Evet... Ne isterseniz yaparım." "Ağabeyin, doğum gününde Nanny'ye evlenme teklif etmiş değil mi?"

"Evet... Bunu siz de biliyorsunuz. John anlattı ya."

"Peki, sen Nanny'nin sevgilisi olduğundan ne zaman şüphelendin? Doğum gününden önce mi?"

"Evet. Bunu haftalar önce anlamıştım. Zaten kim olsa vaziyeti farkedirdi."

"Ağabeyinin doğum günü ne zamandı?"

"İki Ekim," diye fısıldadı. "İki Ekim."

2 Ekim. Halbuki ben Nanny'yle 6 Ekimde tanışmıştım. Neyse tahminim doğru çıkmıştı.

"Pekâlâ... Demek 2 Ekim gecesi Nanny sana bir âşığı olduğunu itiraf etti."

"Evet, öyle. Bunu da size anlatmıştım."

"Ama o sırada benim ismimi söylemedi değil mi?"

"Hayır, bunu çok daha sonra söyledi..." Bir an nefreti korkusundan daha ağır bastı. "Ama sevgilisinin siz olduğunu biliyordum. İsminizi söylememişti fakat tarif ettiği kişi sizdiniz."

"Beni tarif mi etti?"

Miss Amberley, "Evet," diye yanıtladı. "Ünlü bir sanatçının kocasıyla sevdiğini söyledi."

Birdenbire gerçeği anladım. Aslında bu inanılamayacak bir şeydi ama doğru olduğunu biliyordum. Miss Amberley'in bileklerini bırakıverdim. Kız, inleyerek geri geri gitti ve kanepeye düştü.

Bir an durup kendimi toplamaya çalıştım. Çok heyecanlanmıştım. Bu fırsattan yararlanan Miss Amberley de bir eliyle telefonu kaptı. Olanca sesiyle, "Çabuk polis çağırın!" diye bağırdı. "Polis! Polis!"

Santraldeki görevlinin polis çağırması için çarpınıp duruyordu. Bu haliyle kafası kesilmesine rağmen koşan bir tavuğu andırıyordu. Sorumu kendi kendime tekrarladım. "John'un doğum günü ne zamandı?"

O polis çağırırken ben de kapıdan çıkıp, koşarak merdivenleri indim. Bağıran kızın sesi aşağıdan hâlâ duyuluyordu.

"Polis... Polis..."

Kısa zamanda yapılması gereken bir sürü iş vardı. Ama ilk aklıma gelen Iris oldu. Karımı kaybettiğime inanmışken böyle bir olayla karşılaşmak beni sevindirmişti. Ama acaba Iris bana dönecek miydi? Onun Alec Ryder'in partisine gittiğini biliyordum. Belki de karım Londra'da sahneye çıkmak üzere karar vermiş ve Alec'le anlaşarak kontratı imzalamıştı. Bir dükkâna girip telefona sarıldım, Iris'in kaldığı oteli aradım. Ama Iris orada yoktu. Onun üzerine Alec Ryder'in Otel Pierre'de kaldığını hatırladım. Rehberden numarayı bulup oteli aradım. Neyse sonunda Alec karşıma çıktı.

"Alec," dedim. "Ben Peter. Iris orada mı?"

Bir an cevap vermedi. "Çok üzgünüm Peter. Iris, biraz evvel gitti."

Duraksamasından karımın hâlâ orada olduğunu anlamıştım, "Iris, orada. Bana yalan söylemene gerek yok."

"Hayır... Hayır... Burada değil."

"Alec, karımla konuşmam şart. Bu son derece önemli."

Adam sonunda razı oldu. "Bir dakika."

Bana bir yıl kadar uzun gelen bir sessizlikten sonra Iris'in sesini duydum. Karım sert bir tavırla, "Beni aramanın sırası mıydı?" diye çıkıştı. "Alec, tam bana oyununu okuyordu."

"Seni görmem gerek, Iris."

"Buna hiç gerek, yok. Her şeyi yeteri kadar konuştuk. Artık konuşacak bir şey kalmadı."

Sanırım Iris, son gelişmeleri duymamıştı? Ben herkesin bunu duyduğunu sanıyordum.

"Iris, beni dinle. Nanny intihar etmemiş. Onu öldürmüşler."

Dehşetle içini çektiğini duydum. "Olamaz."

"Trant bunu kanıtladı. Hem elinde bir sürü delil var. Biraz sonra beni tutuklayacak."

"Peter!"

"Seni görmeliyim."

"Tamam." Karımın sesi birdenbire değişmiş, eskisi gibi tatlılaşmıştı. "Olur Peter. Hemen gelirim. Sen neredesin? Evde misin?"

"Hayır... Hem oraya gitmemize de imkân yok. Belki de polisler binayı gözetliyorlar."

"Peki nerede buluşacağız? İstersen annemin evine gidelim. Ben de kapının anahtarı var."

"İşte bu harika."

"Ben Alec'e olanları açıklayıp çıkacağım... Peter, bunu Alec'e anlatmamda bir sakınca var mı?"

"Hayır, yok."

"Peki, beni bekle."

Karım telefonu kapatınca ben de dükkândan çıktım. Miss Amberley polis çağırmişti. Bu yüzden de o civarda yakalanmaktan korkuyordum. Ama sokak sakindi. Demek daha bu semt sakinleri olanları duymamışlardı. Bir taksi çevirip, şoföre 84. Sokağa gitmesini söyledim.

Kayıvalidemin evinin önünde inip şoförün parasını verdim, Iris gelmişti. Kapıyı çalar çalmaz açtı. Çok güzel görünüyordu. Çok şık beyaz bir kokteyl elbisesi giymişti. Anlaşılan Alec Ryder'in partisi için süslenmişti. "Gel Peter." Hemen beni oturma odasına soktu, Iris'in annesi Jamaica'ya giderken bütün koltuklara örtüler geçirmişti. Bu yüzden de oda pek kasvetliydi.

Karım düşünmeye fırsat bulamamıştı. Bu yüzden de hâlâ şüphede idi. "Peter, bunu sen uydurmadın değil mi? Eğer öyleyse..."

"Ben uydurmadım!"

Üstünde kılıf bulunan divana ilişti. "Nanny'yi öldürmüşler mi, Peter?"

"Evet, Iris."

"Trant, senin katil olduğunu mu sanıyor?"

"Sanmıyor, bundan emin."

"Budala!" Karımın birdenbire öfkelenmesi yeniden ümitlenmemi sağladı.

Heyecanla, "Kızı benim öldürmediğime inanıyor musun?" diye sordum.

"Sende cinayet işleyecek surat var mı? Saçmalama Peter." Gelip karşımda durdu. İçtenlikle gülümsediğini görünce öyle sevindim ki. "Hem sen bu kadar aptal değilsin. Kızı kendi evinde öldürüp, avizeye asmazdın."

Böylece karımla barışmış olduk. Ona, kendisinden ayrıldıktan sonra neler yaptığımı anlattım. Miss Amberley'den öğrendiklerimi de tekrarladım. "Nanny, 2 Ekimde Miss Amberley'e bir sevgilisi olduğunu itiraf etmiş. Halbuki ben o kızla 6 Ekimde tanıştım. Yani senin gittiğin gün Nanny'ye rastladım. Bu da kızla bir ilgim olmadığını kanıtlar sanırım. Ama sen daha buradayken onunla seviştiğimi iddia edecek olursa o başka."

"Yok, böyle bir şey olamayacağını biliyorum. Çünkü kadınlar böyle bir durumu hemen anlarlar. Kocalarının çapkınlık yapıp yapmadığını sezerler. Bunu hissetmeyecek kadın yoktur."

"Sahi mi?"

"Tabii ki! Kadınların önsezileri çok gelişmiştir. Onun için ben buradayken beni aldatsaydın hemen anlardım."

Iris'in bana inanmasına çok mutlu olmuşum. Ama yapmam gereken şeyler daha bitmemişti. Asıl zorluk bundan sonraydı. Divandan kalkıp karımın karşısında durdum, "Iris, sevgilim, Nanny'nin sevgilisinin kim olduğunu biliyorum. Yani kızı öldüren adamı tanıyorum."

Hayretten ağzı açık kaldı.

"Bunu şimdiye kadar anlamalıydım," diye devam ettim. "Elimde delil yok ama belki bir yolunu bulup kanıtlarım.

Gordon, yeğenin birkaç defa tiyatroya gelip kuliste kendisiyle konuştuğunu söyledi. Artık, Nanny'nin nasıl bir şeytan olduğunu biliyoruz. O kız, yükselmek için ünlülere ve zenginlere asılan bir tipti. Hem onu Lottie'nin partisine Gordon götürmemiş. Kızı partiye ancak Lottie'yi tanıyan biri davet edebilirdi. Nanny, benimle tanışmadan dört gün evvel Miss Amberley'e bir âşığı olduğunu itiraf etmiş ve sevgilisinin ünlü bir sanatçının kocası olduğunu söylemiş." Iris'in gözleri büyüdü. "Ama bu imkânsız Peter... Brian, böyle bir şey yapamaz."

"Doğru söylüyorsunuz, Iris. Nanny'nin sevgilisi Brian'mış."

"İyi ama nasıl olur?"

"Sen karısı ünlü bir sanatçı olan başka birini tanıyor musun?"

"Böyle bir sürü tanıdık var ama hiçbiri bu civarda değil. Brian, o kadar iyi bir insandır ki... Hem bize yardım etmek için elinden geleni yaptı."

"Herhalde vicdan azabı çekiyordu. Bu yüzden bize yardıma kalkıştı."

Iris, yüzüme baktı. "Peki sen ne yapacaksın? Bunu Trant'e anlatacak mısın?"

"Elimde delil yok, Iris. Trant, benim yalancı ve ahlâksız bir adam olduğuma inanıyor. Onun için kesinlikle bana inanmayacaktır. Zaten benim katil olduğumdan emin. Tutuklanıp mahkemeye çıkmadan önce bu işi çözümlenmeliyim. Çünkü gazeteciler ne sana ne de bana rahat vereceklerdir. En iyisi Brian'ı sıkıştırmak."

"Brian'ın gerçeği itiraf edeceğini mi sanıyorsun?"

"Bir deneyeceğim. Sen Lottie'ye telefon et ve kadını evden uzaklaştır. Bir bahane bulursun. Çok üzgün olduğunu söyle. Nasıl olsa Lottie böyle şeylere dayanamaz. Koşa koşa gelir."

"Şimdi mi?"

"Evet, hemen."

Iris, telefona gidip birkaç dakika konuştu. Sonra yanıma geldi. "Tamam... Zavallı Lottie çok heyecanlandı. Hemen, 'Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum,' dedi. Bunu sık sık tekrarlayıp durdu. Hem Brian evdeymiş. Lottie beni otelde sanıyor. Bende oraya gelmesini söyledim. Ben artık gideyim."

"Ben de çıkıyorum zaten."

"Belki Trant, apartmanda seni bekliyordur."

"Bu tehlikeyi göze almalıyım."

Birdenbire boynuma sarılıp başını göğsüme dayadı. "Sevgilim, beni affedebilecek misin bilmem?"

"Affedilecek bir şey mi var?"

"Yok, öyle deme! Sana ağır sözler söyledim. O kızla ilişkin olduğunu sandım. Emin ol, Peter sana inanmak istiyordum. Ama öyle şeyler anlattılar ki... En sonunda Lottie'den farkım olmadığını anladım. Seni çok üzdüm. Beni affet."

İyice sarılıp karımı öptüm. Bu kadar sıkıntı çekip üzülmemeye rağmen, birden bütün sıkıntılarım hafifleyiverdi.

Iris, "Gideyim, Peter," diye fısıldadı. "Lottie, benden önce otele gelirse şüphelenebilir."

"Haklısın yavrum. Sen hemen bir taksiye atlayıp oteline dön. Benim için de Tanrıya dua et."

Karım beni öptükten sonra odadan çıktı. Ben de yapacağım işleri tasarladıktan sonra evden ayrıldım. Bir taksiye atlayarak apartmanın yolunu tuttum. Kendime son derece hâkimdim. Zaten Brian'ı konuşturmak için de kafamı iyi çalıştırmam ve heyecanlanmamam gerekiyordu.

ON DOKUZ

Apartmentin antresinde kimseler yoktu. Asansöre girip, "Beni Miss Marin'in katına çıkar, Bili," dedim. Apartmanda herkes Miss Marin'i tanıyordu. Ama kimse Brian'ın soy adının Mullen olduğunu bilmiyordu. Hatta bazıları Brian'a

'Mister Marin' diye hitap ediyorlardı. Lottie, kişiliğiyle kocasını her zaman ezmişti. Yukarıya çıkarken vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Nanny, benim düşmanımdı. Kız beni mahvetmeye çalışmıştı. Ama, Brian'a karşı hâlâ dostça hisler besliyordum. Fakat, böyle düşünmemem gerekiyordu. Brian, kızı öldürüp cinayeti de üstüme yıkmıştı. Bana iftira ettiği için artık dostum sayılmazdı.

Brian, kapıyı açıp beni görünce gülümsedi. Önüne beyaz bir önlük takmıştı. Saçları da alnına düşmüştü. "Merhaba, Peter. Hoş geldin. Banyoyu temizliyordum. Lottie, beş dakikada evi alt üst ediyor. Kendisi biraz evvel sokağa çıktı, Iris, telefon etti. Bunun üzerine karım hasta olduğunu unutup sokağa fırladı."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Lottie'ye telefon etmesini Iris'e ben söyledim. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ." Tekrar gülümsedi. "İyi haberlerin var galiba? Bu sabah Iris'i kandırmak için elimden geleni yaptım." Elini omzuma dayayarak beni oturma odasına soktu. "Ne içersin, Peter? Viski mi?" Gidip Lottie'nin o kocaman Amerikan barından viski şişesini aldı ve kadehleri doldurdu. Karşılıklı oturduk. "Seni dinliyorum, Peter."

Büsbütün rahatsız oldum. Bu kadar candan gözükken bir adamın katil olmasına imkân var mıydı? Ama ben yanılıyordum. Demek katiller böyle oluyorlardı. Birdenbire cinayetten bahsetmemeye karar verdim. Herhalde Brian, polislin intihar üzerinde durduğunu sanıyordu. "Biraz önce Gordon'la konuştum, Brian."

"Gordon Ling'i mi kastediyorsun?"

"Evet, adam senin Nanny'yle seviştiğini biliyor." Bu yalanı ben de beğenmiştim. "Kızın, eve getirdiği adamın sen olduğunu anlamış."

Brian'ın inkâr edeceğini veya hiç olmazsa şaşıracağını sanıyordum. Ama o sadece içini çekti. "Demek, Gordon işi anlamış? Zaten ben de en sonunda böyle bir şey olacağını biliyordum." Sustu. "Gordon, bunu Lottie'ye anlatmamış ya?"

"Hayır."

"Çok şükür! Yoksa mahvolurdum. Bu meseleyi anladığın için bir bakıma memnunum Peter. Aslında sana bunu daha önceden söylemeliydim."

"Ya, öyle mi?"

"Evet, Peter. Ama Lottie'den korktum. Eğer Lottie yaşadıklarımı öğrenirse beni mahvederdi. Kız kendini öldürdüğünde bu ilişkiden kurtulduğum için biraz rahatladım. Çünkü Nanny kendisini senin evinde asmıştı. Yani nasıl olsa sen bu işe karışmıştın. Bir de benim ortaya çıkmam aptallık olacaktı. Hem bu bir işe de yaramayacaktı. Onun için sesimi çıkarmamaya karar verdim. Anlıyorsun değil mi? Aslında ben sandığın kadar alçak bir insan değilim."

Masum bir çocuk gibi gözlerini yüzüme dikmişti. O zaman, Brian'ın tahmin ettiğimden daha da tehlikeli biri olduğunu anladım. Brian, kendisine fazla güveniyordu.

Bu yüzden de Trant'e aldırmamıştı. Nasıl olsa cinayet raporlara intihar olarak geçecek ve bu olay kapanıp gidecekti. Gordon'la ben de arkadaşları olduğumuz için ses çıkaramayacaktık.

Brian, "Zavallı kızcağız," diye mırıldandı. "Belki ben de biraz suçluyum."

"Bana şu işi anlat bakalım."

"Hepsini mi, Peter?"

"Evet, en başından itibaren her şeyi anlat."

"Demek bana kızmıyorsun." Utangaç bir tavırla gülümseyerek omzumu okşadı. Bu adam çok iyi rol yapıyordu. Lottie, onu sahneye çıkarmamakla hata etmişti.

Brian düşünmeye başladı. "Kızla tiyatrodaki tanıştım. Lottie'yi tiyatroya bırakmış dönüyordum. Kulis kapısından çıktım. Bu kız da peşimden geldi. Daha doğrusu önce onu fark bile etmedim. Caddeye çıkınca biri koluma dokundu. Dönüp baktım. Kız, 'Affedersiniz,' dedi. 'Siz Charlotte Marin'in kocası değil misiniz?' 'Evet,' diye cevap verdim. 'Kimbilir ne kadar mutlusunuz,' diye mırıldandı. 'Charlotte Marin gibi büyük bir sanatçının kocası olmak... Bunun üzerine konuşa konuşa yürümeye başladık. Bana Gordon'un yeğeni olduğunu söyledi. O gece yapılacak bir işim yoktu. Farkına bile varmadan onu akşam yemeğine davet etmişim. Kız, 'Aman ne iyi,' diye bağırdı. 'O kadar açım ki.'"

Birdenbire gözlerimin önünde Nanny Ordway canlandı. Kız partide benim de böyle koluma dokunmuş, biraz konuştuktan sonra da içki içmeyeceğini ama aç olduğunu söylemişti. Onun yöntemini artık iyice öğrenmiştim.

Brian devam etti. "Böylece arkadaş olduk. İki, üç defa buluştuk. Biliyor musun, Peter, çok yalnızım. Lottie, çok iyi bir kadın. Kendisini seviyorum. Ama o çalışmaya başlayınca çok yalnız kalıyorum. Evet, bir sürü arkadaşım var. Aslında onlar hep Lottie'nin arkadaşları. Zaman zaman, sırf Lottie'nin kocası olduğum için benimle konuştuklarını sanıyorum. İşte bu yüzden Nanny'yle beraber olmak hoşuma gitti. Karım tiyatroydayken onunla oturup konuşuyorduk."

Genç adam içini çekti "Ondan sonra daha sık buluşmaya başladık. Bunu Lottie'den saklıyordum tabii. Kızla aramızda bir şey yoktu ama karımın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Sonra bir gün Nanny, beni çay içmek için Gordon'un evine davet etti."

Brian'ın yüzü birdenbire kızarıverdi. "İşte ondan sonra aramızda başka şeyler de oldu. Ve, Nanny o günden itibaren değişti. Bu inanılacak gibi bir şey değildi. O masum ve nazik kız gitmiş yerine yırtıcı birisi gelmişti sanki. Beni sevdiğini söylüyordu. İlk gördüğü an bana âşık olduğunu iddia ediyordu. 'Senin için yaşayacağım,' diyordu. 'Gerekirse, senin için öleceğim.' Ne yapacağımı şaşırıştım. Belki inanmayacaksın ama doğru söylüyorum. O

zamana kadar Lottie'ye hiç ihanet etmemiştim. Etmek de istemiyordum ama bu kız beni şaşırtmıştı. Hem Lottie'den de ödüm patlıyordu. Karım işi anlarsa..." Susup yutkundtu. "Sen Lottie'yi iyi tanırsın, Peter." Durum anlaşılmişti. Nanny, John Amberley'e masum ve ağır başlı bir kız numarası yapmıştı. Beni, roman yazıp ünlü olmak isteyen genç bir kız rolüyle kandırmıştı. Brian'ı ise pohpohlamıştı. Lottie tarafından çok ezilen Brian, bu pohpohlamaya dayanamamıştı.

Brian, "Bu işi kestirip atmak için çok çalıştım, Peter," diye içini çekti. "Ama nedense bunda başarılı olamadım. Hem kız gitgide üstüme düşüyordu. Bir gün Nanny işi azıttı. Bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğini söyledi. Beni başka bir kadınla paylaşmak onu içten içe öldürüyormuş. Lottie'ye söyleyip ayrılmamı istiyordu. Yani karımı boşayıp Nanny'yi alacaktım."

Brian'a acımaya başlamıştım. Kız onu pohpohlayıp hemen ağına düşürmüştü. Yani Nanny örümceği için, Brian sadece âciz bir erkek örümcekti. Nanny, zamanı gelince onu yiyecekti. Nanny korkunç bir mahlûkttu. Brian'ın onu öldürmesini de çok iyi anlıyordum ama, suçu bana yükleyip aradan çekilmesi çok iğrenç ve alçakça bir davranıştı. Onun için zamanı gelince Brian'ı sıkıştırıp gerçeği itiraf ettirecektim.

Brian, bunun farkında olmadığı için hâlâ içini döküyordu. "Dehşete kapıldım. Peter. Çünkü karımı boşamama imkân yoktu. Ben her şeyimi Lottie'ye borçluydum. Kıza bunu açıklamak istedim. 'Fakat, Lottie'den ayrılacak olursam beş parasız kalırım,' dedim. 'Lottie, beni kapı dışarı ediverir. Seninle parasız yaşayamayız ki.' Ama o aldırmadı." Brian kalkıp odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

"Nanny bir süre sesini çıkarmadı. Bu duruma alışmışa benziyordu. Hatta bu yüzden o gece partiye gelmesine razı oldum. Seninle arkadaşlık ettiğini görünce de aklıma bir şey gelmedi." Brian, saf olduğu için, kızın ısrarından vazgeçtiğini sanmıştı. Yani Lottie'den ayrılmayacak ve bir taraftan da Nanny'yle gönül eğlendirebilecekti.

"O partiden sonra da Gordon'un evinde buluşmaya devam ettik. Nanny, bir plân yaptığından bahsediyordu, Peter. Ama ben bunun seninle bir ilgisi olduğunu bilmiyordum. Hatta, için için kızın sana âşık olmasını ümit ediyordum. O zaman beni bırakıp sana askıntı olacaktı. Hatta, bir ara öyle olduğunu düşündüm." Kuruyan dudaklarını yaladı.

"Ama, yanılmış olduğumu kısa bir süre sonra anladım."

İyice heyecanlanmıştım. Yoksa, Brian, kendisini tutamayarak kızı nasıl öldürdüğünü de mi anlatacaktı?

"Peter..." Brian'ın gözlerinden endişesi okunuyordu. "Devam etmemi istiyor musun?"

"Tabii, Brian."

"Yani anlattıklarım ikimizin arasında kalacak? Bana hak veriyorsun, değil mi?" Hâlâ bana güveniyor ve dostu olduğumu sanıyordu. Demek Brian, tahmin ettiğimden daha da kendini beğenmiş ve aptaldı.

"Tabii, Brian, tabii. Bu aramızda kalacak."

Gülümsüyordu. Biraz rahatlamıştı. "Nanny, öldüğü gün durumum hiç de parlak değildi. Kız tekrar ısrara başlamıştı. O gün öğle üzeri sizin evden bana telefon etti. Neyse Lottie evde yoktu. Nanny, bana iyi bir haber vereceğini söyledi. 'Hemen aşağıya gel,' dedi. Aşağıya indiğim zaman Nanny'nin çok neşeli olduğunu gördüm. Hemen boynuma sarılıp, 'Artık üzülmemize gerek kalmadı sevgilim,' diye bağırdı. 'Plânımı uygulamaya başladım. Hem de başarılı oldum.' Kızın neden bahsettiğini bilmiyordum bile. Yemin ederim, bilmiyordum, Peter. Açıkladığı zaman da kulaklarıma inanmadım. Bir insanın bu kadar kötü olabileceğini tahmin etmemiştim. Sen... Sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kız bana iftira atacağını anlattı değil mi?"

"Evet... Ama önce hamile olduğunu söyledi. Bunu duyunca çok fena oldum. Nanny, doktora gidip test yaptırmıştı. Çocuğu olacağı için çok mutluydu. Sonra, sana yapacaklarını anlatınca şaşırdım. Tüylerim diken diken oldu. Hayatımda böyle bir şey duymamıştım. Nanny, 'Herkes beni Peter'in metresi sanacak,' dedi. 'Zamanı gelince onu dâva etmeye kalkışacağım. Çocuğumun babası olduğunu iddia edeceğim. Hem tanıklarım da var. Peter, rezil olmamak için işin mahkemeye düşmesini istemeyecek. Böylece ondan yüklü bir tazminat alacağım. Biraz beklememiz yeterli. Ben parayı alınca sen de Lottie'yi boşarsın. Rahat rahat yaşayacak kadar paramız olacak. Seninle çocuğumuzu büyütürüz.' İşte bunları duyunca kızın deli olduğuna inandım. Evet, doğru söylüyorum, onun zırdeli olduğuna emindim. Yalnız bu sefer fena yakalanmıştım. Gerçekten de Nanny, çok kötü bir mahlûkttu. Benim yakamı asla bırakmayacaktı. Halbuki ben Nanny'yi istemiyordum. Tanrı şahidim olsun ki, Nanny'yi istemiyordum. Konuşarak onu ikna etmeye çalıştım. Sana böyle bir şey yapmamasını rica ettim. Bu haksızlık, dedim. Ama o sadece güldü. Bunun üzerine, Lottie'ye bunu yapamazsın, diyecek oldum. Bunun üzerine benimle alay etmeye başladı. 'O kocakarıdan bahsetme,' diye bir kahkaha attı. 'Lottie, iyice yaşlanmış. O kocakarı bana vız gelir.' O zaman tepem attı. En yakın arkadaşına böyle bir şey yapmayacağımı söyledim. Nanny sanki çıldırmıştı. 'Ya öyle mi?' diye bağırdı. 'Madem arkadaşını bu kadar seviyorsun, o halde mesele yok. Ben de herkese gerçeği anlatırım. Yarın bütün gazetelere haber vereceğim. Şimdiden gazetelerin baş sayfalarını görür gibi oluyorum. Herhalde bu habere bayılacaklardır: Charlotte Marin'in kocası genç bir kızı baştan çıkardı. Kızcağız bir bebek bekliyor. Nasıl beğendin mi? Hele Lottie, buna bayılacaktır.' Öyle fena oldum ki..." Yutkunup sustu.

Sanki, ben de o anda yanlarındaymışım gibi sahne gözlerimin önünde canlandı. Nanny örümceği, en sonunda erkeğini yemek için saldırmıştı. Her şeye rağmen Brian'a acıdım. Allahtan Nanny Ordway bana âşık olmamıştı. Ben yine bu işi ucuz atlatmıştım.

Brian, devam etti. "Nanny'yi kandırmaya çalıştım. Hiç olmazsa düşünmem için bana zaman vermesini istedim. Razi oldu. 'Bugün üçe kadar düşünebilirsin,' dedi. 'Teklifimi kabul etmeyecek olursan...'"

Birdenbire holde bir gürültü koptu. Brian da ben de şaşırдық. Ben yerimden fırladım. Lottie, hişimla odaya daldı, Iris de peşindeydi. "Peter Duluth, burada ne işin var? Neden geldin buraya?" Lottie başına siyah bir şapka giymiş, yüzüne de tülünü indirmişti. Üstüme gelince tül havalanıverdi. Bu şapka belki başkasına yakışır ama dediğim gibi Lottie, giyinmesini hiç bilmiyordu. "Beni kandırmaya kalkışsınız ha? Zaten, Iris'i görür görmez, ortada bir şeylerin döndüğünü anladım. Demek karı koca el altından bir şeyler çeviriyorsunuz? Brian'ı yalnız yakalamış ne konuşuyorsun! Ne var? Brian'dan ne istiyorsun?" Iris yanıma sokuldu. Yüzü bir hayli soluktu. "Affedersin, Peter, maalesef başaramadım." Lottie nefret dolu bir ifadeyle bizi süzdü. "Beni kandıracağınızı sanıyordunuz ha?" Kadının gelmesi çok kötü olmuştu. Lottie bana elinden gelen kötülüğü yapmış, üstelik de en yakın dostum olduğunu iddiaya kalkışmıştı. Bunu düşününce kararımı verdim. Brian'ı konuşturmaya devam edecektim. Lottie nasıl olsa gerçeği öğrenecekti. Ama Lottie'ye yine de acıdım. Lottie, Brian'ın yanında durmuş, dışı bir pars gibi üstüme atılmaya hazırlanırken onunla konuşmak çok zor olacaktı. Sonunda, "Lottie, lütfen odadan çıkar mısınız?" dedim. "Çıkacak mıyım? Burası benim evim. Esas siz defolup gitseniz..." Brian'da söze karıştı. "Rica ederim, Lottie..." Lottie bu sefer kocasına döndü. "Ne var, Brian? Bunlar senden ne istiyorlar?" Brian sesini çıkarmadı. O da benim kadar rahatsız olmuştu. Biz böyle dururken kapının zili çaldı. Biraz olsun rahatlamıştım hiç olmazsa birkaç dakika zaman kazanacaktım. Iris, "Ben kapıyı açarım," diye mırıldandı. O çıkınca biz beklemeye başladık. Bu halimizle rollerini şaşırın dram artistlerine benziyorduk. Kapıyı açan Iris, biriyle konuşuyordu. Sonra Iris, içeriye girdi. "Şey... Şey... Ben..." Ama devam etmesine gerek yoktu. Müfettiş Trant karımın peşinden odaya girdi.

YİRMİ

Müfettiş Trant yine sakinliğinin koruyarak gülümsüyordu. Evet, en sonunda adam beni tutuklamaya gelmişti. Birdenbire Lottie'ye olan kızgınlığım artmıştı. Kadın beş dakika daha gelmeseydi Brian gerçeği itiraf edecekti. Trant, "Merhaba," diye gülümsedi. Hepimiz endişeli endişeli adamı süzüyorduk. En sonunda Lottie atıldı. "Burada ne işiniz var?" "Korkarım size kötü bir haber vereceğim, dedi." Sonra susup sözlerinin etkisini anlamak istermiş gibi bizi süzdü. "Nanny Ordway intihar etmemiş. Onu öldürmüşler, Miss Marin." Yan gözle Brian'a baktım. Rengi solmuştu. Onu daha önce de önlüklü görmüştüm. Ama, birdenbire bu kılığından dolayı onun adına ben utandım. Lottie hemen rolüne girdi. "Cinayet mi? Zaten bu gece herkes saçmıyor." Trant, bu sefer gözlerini Brian'a dikmişti. "Sizden özür dilemem gerekiyor, Bay Mullen. Karınızla akşam yemeğine gittiğiniz de, evinize girip, şu resmin arkasına bir mikrofon yerleştirdim." Eliyle Lottie'nin portresini işaret etti. "Mr. Duluth'un dairesine de bir ses alma cihazı koyduk. Biraz önce de orada oturup sizi dinledim." Şaşırmıştım. Trant, neden mikrofonu sadece benim evime koyacağı yerde Lottie'nin dairesine yerleştirmişti? Lottie, gözlerini Müfettiş Trant'e dikmişti. Biraz sonra adama yapmadığını bırakmayacaktı. Trant, "Bilmediğim birkaç noktayı aydınlattınız, Bay Mullen," diye devam etti. "Ama karınız tam zamanında müdahale etti. Mister Duluth'un evinde Nanny'yle konuştuklarınızı anlattınız. Fakat işin sonunu söylemediniz. Nanny Ordway'in saat üçe kadar size süre verdiğini itiraf ettiniz. Hikâyeyi bitirmeliydiniz. Saat üçte tekrar aşağıya indiğinizi Mister Duluth'a anlatmalıydınız. Nanny Ordway'in tekrar sizi tehdit ettiğini ve istediklerini yapmadığınız takdirde karınıza gideceğini söylemeliydiniz. Evliliğinizi korumak için kızı öldürdüğünüzü açıklamalıydınız." Derin bir nefes aldım. Trant, gerçeği öğrenmişti. Artık benimle uğraşmıyordu. Yanımda duran Iris, Lottie'ye doğru yürüdü. Ben de başımı kaldırıp kadına baktım. Lottie'nin yüzü perişandı. Bir anda ihtiyarlayıp çökmüştü, Iris, elini Lottie'nin omzuna attı. Brian da şaşırmıştı. Yüzü kireç gibiydi. Yumruk yemiş gibi sallanıp duruyordu. Trant, "Tabii bunları Mister Duluth'a söyleyemezsiniz," diye gülümsedi, "Çünkü cesedi onun evinde bırakmıştınız. Kendisi bu yüzden zan altında kaldı. Ama, Mister Duluth, anlayışlı bir adamdır. Herhalde derdinizi anlar size hak verirdi. Kızın cesedini alıp başka yere götürmenize imkân yoktu. Hiç olmazsa o resmi yapıp, kızı avizeye asmakla cinayete intihar süsü verdiniz." Brian inler gibi bir ses çıkardı. "Hayır... Hayır... Doğru değil." Trant'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Ya öyle mi? Yani saat üçte Mister Duluth'un dairesine gitmediğinizi mi söylüyorsunuz?" "Hayır, aşağıya inmedim." "Neden? Kız saat üçte gelmenizi söylememiş miydi." "Ama gidemedim." "O halde Nanny Ordway buraya telefon etti." "Evet, doğru." Brian, biraz kendisini toplamıştı. "Nanny, saat üçü çeyrek geçte telefon etti." "Peki, size ne dedi."

"Neden aşıya inmediğimi sordu. 'Aklını başına topladığını ümit ederim,' dedi... Sonra... Sonra.. Yan gözle Lottie'ye baktı. 'Sonra, 'Sen benimle ve çocuğunla yaşamak zorundasın,' dedi."

"Sonra ne oldu?"

Brian karısına yaklaşıp ellerini tuttu. Lottie, boş gözlerle kocasına bakıyordu. "Lottie, işi başında sana anlatabilseydim bunlar olmayacaktı. Ne olur, her şeyi açıklayana kadar bana kızma."

Trant, "Bay Mullen," diye onun sözünü kesti. "Sözünüzü bitirmenizi bekliyorum. Kız telefonla sizi tehdit etti. Sonra ne oldu?"

Brian, karısını bırakıp döndü. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Nanny'ye karşı koyarak telefonu kapatmak istedim. Ama bunu yapmama imkân yoktu. Eğer böyle davranırsam kız her şeyi Lottie'ye anlatacaktı." Eliyle karısını işaret etti.

"Lottie, olanları öğrenince beni kapı dışarı edecekti. Böylece ortada kalacaktım. Ben galiba korkağım. Cesur olsaydım bir şeyler yapmaya çalışırdım. Bu yüzden Nanny'yle mücadele edemedim. Onun için teklifini kabul ettiğimi söyledim. Peter'i dâva edebilirsin dedim. Çünkü, dâvaya kadar en az bir iki ay vardı. Bu arada bir şeyler olacağını sanıyordum. Zamanı gelince Lottie'yi boşarım. Seni alırım, diye onu kandırdım. Neyse inandı. Pişman olmayacağımı ve beni çok sevdiğini söyleyerek telefonu kapattı. Hepsi bu kadar."

Brian başını kaldırdı. "Kendisini bir daha görmedim, Müfettiş bey. Bana inanmıyorsanız, Lottie'ye sorabilirsiniz. Çünkü karım bu telefon konuşmasından on dakika sonra eve döndü."

"Demek, iddianız bu?"

"İddia değil gerçek."

Trant kaşlarını çattı. "Ama pek inanılacak gibi değil. Kız, sizi tehdit ettikten on dakika sonra öldürüyor. Suçsuz olduğunuzu söylüyorsunuz. Peki, Nanny Ordway'i kim öldürdü öyleyse?"

İşte o zaman Lottie, harekete geçti. Elini kaldırışından rol yapmaya başlayacağını anladım. Yüzü bembeyazdı ama kendisini toplamıştı. Önce imalı bir şekilde gülerek beni süzdü. Sonra ağır, ağır, Trant'e döndü. "Söylediğiniz doğru mu, Müfettiş bey? Yani o küçük kız cinayete mi kurban gitmiş?"

Trant bile kadının etkisi altında kaldı. "Evet, Miss Marin. Hiç şüphemiz yok."

"Demek, kocamın katil olduğunu sanıyorsunuz?"

"Elimizde bir hayli delil var, Miss Marin."

"Delil mi?... Nasıl delil? Bunu anlamak isterim işte." Birdenbire bana dönüp elini kaldırdı. Parmağıyla beni işaret ediyordu. Karşımda büyük oyuncu Lottie vardı şimdi. İşte, Teresa Raquin, oğlunu mahveden kişiyi suçluyor ve yargılıyordu. İşte Elektra, Orestes'i işaret ediyordu. Lottie'nin oyununa hayrandım doğrusu.

Kadın, "İşte!" diye bağırды. "İşte, Nanny Ordway'in katili." Hâlâ beni gösteriyordu. Sonunda Trant'e döndü. "Bunu ta başından beri biliyorum. Fakat aptallığımdan onu korumaya çalıştım. Çünkü kendisi en yakın arkadaşım. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. O gün, saat üç çeyrek geçe fotoğrafçıdan döndüm. Yeni resimlerim hazır. O gece fotoğraflarımın tiyatro kapisına asılmasını istiyordum. Bunu Peter'e söylemek için asansörden indim. Kapıya yaklaşıp vuracağım sırada içeriden gelen sesleri duydum. Peter'in sesini hemen tanıdım. Ama konuşan kızın kim olduğunu anlayamadım."

Bir an sustu. Sonra o ahenkli ses büsbütün yükseldi. "Kızın, 'Ne olur yapma!' diye bağırдыğın duydum. Ben şaşkınlıktan donup kaldım. İçeride ne olduğunu merak etmiştim. Sonra Peter'in sesi duyuldu. Öfkeyle bağırıyordu. 'Ben senin hesabını görmesini bilirim,' işte böyle dedi. 'Ben senin hesabını görmesini bilirim! O zaman, içeride kavga ettiklerini anladım. Hemen merdivenleri çıkıp kendi evime girdim. Brian, burada oturmuş gazete okuyordu.' Brian'ın yanına gidip, onu korumak istermiş gibi kolunu tuttu, 'işte Müfettiş bey, hepsi bu kadar. Başka söyleyeceğim yok."

YİRMİ BİR

"Peter!" Karım koşarak yanıma geldi. Ben hâlâ şaşkın şaşkın Lottie'ye bakıyordum. Alçak, diye düşündüm. Beni yakmak için bunu uydurdu. Lottie, gayet sakindi. Kocasının kolunu tutmuş, gururla bizleri süzüyordu.

Müfettiş Trant hafifçe gülümsedi. Kadına bakarken gözlerinin pırl pırl parladığını farkettim. İşte sonunda Lottie'nin sayesinde beni ele geçirmişti. Benim gibi ahlâksız bir katili yakaladığı için gülüyordu.

Müfettiş Trant, "Miss Marin," dedi. "Merkeze gelip bu ifadenizi tekrarlayabilir misiniz?"

Lottie omzunu silkti. "Gerekirse yazılı ifade de veririm."

Trant gayet sakin bir tavırla, "Bunu tavsiye etmeyeceğim, Miss Marin," diye mırıldandı.

"Tavsiye etmiyor musunuz? Bu da ne demek? Ne demek istiyorsunuz?"

Trant'in gözlerinin içi bile gülüyordu. "Çünkü kanunen yalancı şahitlik suçtur."

Lottie, "Yalancı şahitlik mi!" diye bağırды.

"Evet, Miss Marin. Hikâyenize kim olsa inanırdı ama küçük bir hata yaptınız. Kapıyı dinlerken Mr. Duluth'un sesini duymanıza imkân yoktu. Çünkü saat üçte Mr. Duluth, sinemadaydı."

Lottie dudağını büktü. "Siz buna inandınız mı? Kendisi öyle iddia ediyor. Fakat, Peter yalancının biridir."

"Ben de yalan söylediğini sanmıştım, Miss Marin. Bu yüzden de sizin gibi aptallık ettim. Birkaç saat önce memurlardan biri, o sinemada bilet kesen genci bulup getirdi. Delikanlı hasta olduğu için izinliymiş. Ancak bugün işine dönebilmiş. Adresini de bulamamıştık. Sözün kısası o genç, aktör olmak istiyormuş. Bu yüzden de Mr.

Duluth'u görür görmez tanımış. Mr. Duluth, sinemaya iki buçukta girip, dört buçukta çıkmış. Yani, Mr. Duluth'un katil olmasına imkân yok."

İşte, o zaman Lottie sarsıldı. Rengi sarardı. Yüzü asıldı. Lottie'nin bu halini görünce büyük bir zevk duydum. Kadın Brian'ın yanından ayrılıp bir adım attı. Biraz evvelki kraliçe gibi gururlu halinden eser kalmamıştı.

Iris duyduklarından dolayı çok şaşırılmıştı. Dayanamayarak, "Müfettiş bey," diye atıldı "Bu... Bu kadın Peter'e iftira ediyor. Ayrıca bu felâketi kocamın başına açan da o."

"Korkarım, öyle, Bayan Duluth."

"Alçak, ahlâksız..." Iris, Lottie'nin üstüne atılacakken Trant, engel oldu.

"Rica ederim, Bayan Duluth... Buna gerek yok." Trant, son derece nazik bir tavırla konuşmuştu.

Ben de müdahale ettim. "Sakin ol, Iris."

"Ama, Peter..."

"Önemi yok, Iris." Karım gelip koluma girdi. Öfke ve şaşkınlıktan hâlâ kesik kesik nefes alıyordu.

Müfettiş Trant Brian'a döndü. "Bay Mullen, sizi cinayet işlemek suçundan tutukluyorum."

Lottie, "Hayır!" diye haykırdı. "Olamaz!"

Trant kadına aldırış bile etmedi. Birdenbire sertleşmişti. Onun bu halini yadırgadım. Hiç de eskisi gibi sakin değildi.

"Benimle gelin, Bay Mullen. Güçlük çıkarmamanızı tavsiye ederim. Çünkü memurlarım dışarıda bekliyorlar."

Nedense Trant, rol yapıyormuş gibi geldi bana. O kadar mübalâğalı bir tavır takınmıştı ki. Adam cebinden bir kelepçe çıkarıp, Brian'ın bileğini tuttu. Brian itiraz edecek durumda değildi.

Lottie koşup araya girdi. "Yapmayın! Yapmayın!"

"Neden, Bayan Marin?"

"Bunu yapamazsınız."

"Siz işe gereğinden fazla karıştınız, Bayan Marin. İşime engel olmayın. Kocanızı tutuklamama engel olacak bir sebep var mı?"

"Şey..."

"Yoksa, cinayeti işleyen o değil mi?"

"Hayır, hayır, kocamın bu işle bir ilgisi yok."

Trant, birdenbire dönüp Lottie'ye yaklaştı. Lottie'yi şimdiye kadar böyle görmemişim. Gururundan eser kalmamıştı. Sadece çırpınıp duruyordu. "Bunu nereden biliyorsunuz, Bayan Marin?"

"Şey... Biliyorum işte."

"Elbette bilirsiniz, çünkü o kızı siz öldürdünüz. Öyle değil mi? Eve üçü çeyrek geçe geldiniz. Anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiniz. Kocanızın telefonda konuştuğunu duyunca merak ettiniz. Ayaklarınızın ucuna bakarak mutfağa geçtiniz ve usulca oradaki telefonu açıp dinlemeye başladınız. İşte o zaman Nanny Ordway'in, sizi boşaması için kocanıza baskı yaptığını duydunuz. Hem kızın çocuğu da olacaktı. Sonra kocanızın, peki, kabul ediyorum, Lottie'yi boşayıp seni alacağım, demesi sizi çileden çıkardı."

Lottie, artık çırpınmaktan vazgeçmişti. Büyülenmiş gibi Müfettişi dinliyordu.

Trant, "Evet," diye devam etti. "İşte böyle oldu. Telefonu kapatıp yangın merdiveninden aşağıya indiniz. Başka bir kadının kocanıza sahip çıkması sizi çılgına çevirmişti. Üstelik kocanızdan bir de çocuk doğuracaktı. Kapıya vurduunuz. Nanny Ordway sizi içeriye aldı. Siz, her şeyi biliyorum, dediniz. Kocama askıntı olmaktan vazgeç. İşte bunları söylediniz. O zaman Nanny Ordway, sizi süzerek bir kahkaha attı. 'Brian benim olacak,' diye cevap verdi.

'Ne yapacaksın bakalım? O benim. Hem çocuğumun da babası. Benimle rekabet edebileceğini mi sanıyorsun, kocakarı? Güleyim bari.' Evet, işte böyle oldu."

Trant de rol yapmasını gayet iyi biliyordu. Hepimizin gözleri önünde o sahne canlanmıştı. "Kızın kırmızı eşarbu orada duruyordu, değil mi, Miss Marin? Kız sizinle alay ederken eşarbu gördünüz. Öfkeden kendinizi kaybetmişsiniz. Eşarbu kaparak..."

Lottie birdenbire, "Hayır!" diye bağırıldı. "Hayır!"

Trant kadının kollarını yakaladı. "Bütün bunları inkâr mı ediyorsunuz? O halde kocanızı tutuklayacağım. Kendisini hapse atacağız. Herhalde sonunda da idamına karar verilecek. Uğruna cinayet işlediğiniz adamı idam edecekler."

Lottie, "Susun," diye inledi. "Ne olur, susun." Trant'in ellerinden kurtulup Brian'a koştu. Telâşla adamın boynuna sarıldı. "Haftalardan beri Brian'ın bir kadınla ilişkisi olduğundan şüpheleniyordum." Sesi perde perde yükseliyordu.

"Ama o soluk yüzlü, küçük şıllıkla seviştiğini tahmin edememişim." Kocasına baktı. "Seni elimden almasına izin veremezdim." Bu sefer rol yapmıyordu.

Müfettiş Trant'in yüzü grimsi bir renk almıştı. "Pekâlâ, Miss Marin. Benimle gelecek misiniz?"

Lottie hiçkırır gibi konuşuyordu. "Brian, sen benim-sin. Zaten senden başka hiçbir şeyim yok."

"Miss Marin, Polis Merkezine gitmemiz gerekiyor." Lottie, dönüp Trant'e baktı ve hafifçe başını salladı.

Trant, bu sefer Brian'a döndü. "Karınızı yatak odasına götürün. Yanına gerekli eşyalarını alması iyi olur."

"Fakat..."

"Çabuk olun."

Brian karısının beline sarılıp, onu odadan çıkardı. Trant, onların arkasından baktıktan sonra kendisini bir koltuğa attı. Ellerin titrediğini farkettilim.

Her şey çok çabuk olup bittiği için şaşkınlığım geçmemişti. Ama artık, Lottie'nin neden kızı öldürdüğünü anlamıştım. Lottie, kocasını tamamen şahsına ait bir eşya gibi görüyordu. Kocasına başka birinin sahip çıkması

kadını deliye çevirmişti. Zaten Miss Mills de Lottie'den bahsederken onun elinden bir şeyin alınamayacağını söylerdi. İşte, bu doğrudu. Nanny Ordway bile bu işi başaramamıştı.

Trant'e baktım. Adamın amacını anladıktan sonra ona büyük bir hayranlık duymaya başlamıştım. "Demek, Lottie'nin gerçeği itiraf etmesi için Brian'ı sıkıştırdınız."

Evet, der gibi başını salladı.

"Halbuki ben neler düşünmüştüm..."

Yorgun bir tavırla gülümsedi. "Sizi tutuklayacağımı sanıyordunuz, değil mi? Affedersiniz, Mister Duluth... Sizden özür dilemem gerektiğini biliyorum."

Merakla "İyi ama Lottie'nin katil olduğunu nereden anladınız?" diye sordum.

"Sinemada bilet toplayan delikanlıyla konuştuktan sonra sizin suçsuz olduğunuza kanaat getirdim. Özellikle Gordon Ling'i gördükten sonra bu işle bir ilginiz olamayacağını iyice anladım. O zaman, aklıma Bay Mullen geldi. Ama, Brian Mullen, ben de katil olabileceği hissi uyandırmamıştı. Ama..."

Sözünü kestim. "Lottie'nin katil olabileceğini hissettiniz demek?"

"Evet, doğru... Bu rol ona daha çok uyuyordu."

Lottie'nin katil olabileceği benim aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi Trant'in haklı olduğunu anlıyordum. Çünkü erkek örümcekler, dişi örümcekleri yemezler. Sinekler de örümceklere bir zarar veremezler. Nanny Ordway'i öldürmek için kuvvetli bir düşman gerekiyordu. Yani Nanny örümceğinden daha da zehirli bir mahlûk. Örümceğin baş düşmanı kimdir? Sadece zehirli eşek anısı.

Evet, zehirli bir arı olan Lottie, Nanny örümceğini mahvetmişti.

Hâlâ Trant'in yüzüne bakıyordum. Adamcağz benden özür dilemişti. Halbuki bunu ben yapmalıydım. Trant'in bana düşman olduğunu sanmıştım.

"Müfettiş bey, demek sadece bir tahmin yüzünden harekete geçtiniz?"

Yine gülümsedi. "Ben falcı değilim, Mister Duluth. Elimde delil vardı. Ama, bu delil bir insanı tutuklamak için yeterli değildi. Yani, Miss Marin cinayeti itiraf etmezse bu delil işime yaramayacaktı." Susup bir an düşündü. "Buraya ilk geldiğim gün telefon defterinin üstündeki yazılan ve resmi gördüm. O sırada sizin katil olduğunuzu sanıyordum. Oysa, bizim işimizde ayrıntılar çok önemlidir. Hem o intihar mektubunu da gözüm tutmamıştı. Onun için, Miss Marin'e belli etmeden telefon defterinden o sayfayı koparıp merkezdeki uzmanımıza yolladım. Uzmanımızın raporu birkaç saat önce geldi. Adam, intihar eden kız resmiyle yolladığım sayfadaki karalamaların aynı kişi tarafından yapıldığını bildirmişti. Bunun için mahkeme de yemin edebileceğini söyledi. Yani uzmanımız bundan son derece emindi."

Lottie'nin bizim evde Nanny'nin yaptığı resime baktığı günü hatırladım. O boncuk gibi parlak gözlerini yüzüme dikip, 'Bu nedir?' diye sormuştu.

Artık her şey anlaşılmişti. Lottie Marin kendisine ait olan erkeği başkasına vermemek için mücadele etmiş ve bu uğurda Nanny Ordway'i öldürmüştü. Cinayet işlemek korkunç bir şeydi. Fakat, cinayet işleyen bir insanın bir şey olmamış gibi davranması daha da korkunçtu. Lottie'nin yerinde başkası olsaydı bu kadar soğukkanlı olamaz, mutlu da açık verirdi. Ama Lottie, büyük bir oyuncu olduğu için rol yapmaya devam etmiş ve bu arada bana olanlara da aldırmamıştı.

Zaten Lottie'nin bütün ömrü rol yapmakla geçmişti. Sahnede de özel hayatında da hep rol yapmıştı.

Cinayeti işler işlemez öfkesi geçmiş olacaktı. O zaman oyuncu yanı galip gelmiş ve cinayete intihar süsü vermeye kalkışmıştı. Bu yüzden de Nanny'nin yazdığı romanın baş sayfasını koparmış ve bunun üstüne kendisini asan bir kız resmi yapmıştı. Sonra zorlukla kızı sandalyeye çıkarıp eşarbyla avizeye asmıştı. Hemen rolüne girip, âdeta kendi benliğinden çıkan Lottie, o arada kızın intiharına kendi de inanmıştı. Yani, kızı öldürdüğünü neredeyse unutmuştu.

Lottie'nin fazla güçlük çektiğini sanmıyordum. Çünkü olayın başından sonuna kadar Lottie, kendi rolünü yapmıştı. Lottie Marin, sevgili arkadaşı Iris'i karşılıyor... Lottie Marin, zavallı kızın intihar ettiğini anlayıp beni suçluyor... Yani Lottie, hayatında ilk kez kendi yazdığı eseri oynamıştı.

Bu arada beni zor bir duruma sokmak için de elinden geleni yapmıştı tabii. Hemen tiyatroya koşup olanları etrafa yaymış, dost gözükerek beni çekmişti. Sonra gelip güya bizi teselliye çalışmış ve Iris'le, iyice aramızı açmıştı. Lucia'nın kardeşinin anlattıklarını dinleyerek bana çok kızmış ve sevgili arkadaşı Iris'i teselliye kalkmıştı. Fakat, ben, onun dostluğunu kabul etmeyince çok sinirlenmişti. Çünkü, her an yanımda olup işi adım adım takip etmek istemişti. Bunu yapamayınca da tiyatrodan çekilmişti.

Doğrusu ondan hiç şüphelenmemiştim. Bu da Lottie'nin ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu gösteriyordu. Hatta, biraz önce parmağıyla beni işaret etmesi bile onun ne müthiş bir artist olduğunu ortaya koymaktaydı.

Birdenbire içimde bir acı duydum. Lottie, zamanımızın en yetenekli artistiydi. Bir daha Lottie gibi bir sanatçı göremeyecektim.

Trant koltuktan kalktı, Iris ise tüm yaşananların şaşkınlığı içinde odada dolaşıp duruyordu.

"En sonunda Lottie'yi yakaladınız," diye mırıldandı. "Lottie, kadın cinayeti itiraf ederken biz de tanık olduk."

"Trant'le" Göz göze geldik. O zaman Trant'in de üzülmüş olduğunu anladım. "Nanny Ordway'in nasıl kötü bir mahlûk olduğu anlaşıldı..." Omzunu silkti. "Ama ne olursa olsun ben cinayetten hoşlanmam. Neyse ki katili yakaladık."

Kafam hızla çalışmaya başlamıştı. "Bu kadar kesin konuşmayın, Müfettiş bey."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım, Mr. Duluth."

"Şu anda Lottie bitkin bir halde. Ama biraz sonra kendisini toplayacaktır. Onu mahkemede hayâl ediyorum da..."
Müfettiş merakla yüzüme baktı. "Evet, Mister Duluth?"

"Lottie, mahkemeye çıkınca herhalde hayatının en güzel rolünü oynayacak. Bu yüzden de jürinin kendisini alkışlayıp, omuzlar üzerinde mahkemeden çıkaracağını sanıyorum."

Lottie'yle Brian oturma odasına girdiler. Brian'ın elinde küçük bir valiz vardı. Lottie, bize bakmadı bile. Çıkış kapısına doğru yürüdü. Brian'la Trant de peşinden çıktılar.

Iris'le yalnız kalmıştık. Aşağıya inip kendi evimize girdik. Hemen kadehlere içki koydum. Birini Iris'in eline tutuşturdum. İkimizin de sesi çıkmıyordu. Ama her şey bittiği için biraz kendimize gelir gibi olmuştuk. Ben, bir uçurumun kenarına kadar gittikten sonra geri dönmüştüm. Üstelik karım da yanımdaydı.

Ama daha her şey bitmemişti. Hâl olması gereken bir şey daha vardı. "Sevgilim, sen Alec Ryder'la anlaşma yaptın mı?"

Iris başını salladı. "Anlaşma mı? İngiltere'ye gitmeye hiç niyetim yok. Zaten oyunu da beğenmedim."

İçim rahat etti. Artık karımla baş başa huzur içinde yaşayabilecektik. Iris, "Peter," diye mırıldandı. "Aklıma bir şey geldi."

"Evet, sevgilim."

"Miss Mills, sahneye koyacağın yeni oyundaki başrolün tam bana göre olduğunu söyledi."

Iris, benden ayrılmayacaktı. Üstelik sahneye koyacağım oyunda da oynamak istiyordu. Sevinçle, "Mükemmel olur," diye bağırdım. "Zaten Thomas Wood da bunun için ısrar edip durdu. Adam çok memnun olacak."

Karım yerinden kalkıp, kucağıma oturdu ve kollarını da boynuma doladı. "O zaman mesele yok Peter. Zaten her şeyden önce oyun yazarını memnun etmemiz gerekiyor."

SON